

AC

RIREA

Ă

1:

obligatorie

sau

facultativa?

Tradiţie, ritual sau împlinirea de bunăvoie şi cu toată inima a unui principiu biblic?

Viorel Iuga

Acoperirea părului: obligatorie sau facultativă?

ViOREL IUGA

Acoperirea părului: obligatorie sau facultativă?

Arad, 2012
Corectură: Prof. ELITA BLĂGĂU
Editare şi copertă: MIHAELA AMBRO
Editura RAMIRA
Arad, România
Tel.: 0771 - 223820; 0745 - 645928 E-mail: editura.ramira@yahoo.com
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României IUGA, VIOREL
Acoperirea părului: obligatorie sau facultativă? / Viorel Iuga. - Arad: Ramira, 2012
ISBN 978-606-8115-47-4
Tiparul executat la **S.C. CARMEL PRINŢ & DESIGN S.R.L.**
Str. Weitzer nr. 12 Arad, cod 310145, jud. Arad, România

^Dedicaţie:

1)edic această carte soţiei mele, care ştie să trăiască frumos.

c/Mulţumiri

Unulţumesc ^Domnului pentru toţi cei care au scris şi care au oferit materialele pentru studiu în acest domeniu. Dn mod special, le mulţumesc colegilor care au citit materialul şi apoi şi-au exprimat opiniile. Dntrehările şi aprecierile lor m-am ajutat mult. Dntr-un mod cu totul aparte, Di mulţumesc domnului pentru suficienţa Scripturilor.

Sumar

Introducere

u credeam că voi ajunge vreodată aici. Mai precis, nu cre- deam că voi mai investi

vreodată în subiectul acesta. Am investit în el în tinereţe. Pe atunci, eram într-o biserică fără păstor şi mă chinuiam să aflu singur răspunsul la multe întrebări. După o cercetare la nivelul cunoştinţelor şi al posibilităţilor din acea vreme, am ajuns la o concluzie. Fiind ferm convins că deţin adevărul, am încercat să influenţez în direcţia respectivă şi am reuşit. înţelegerea mea de atunci era că atât fetele, cât şi femeile trebuie să aibă capul acoperit. Apoi, după o anumită perioadă de timp, am cercetat Scripturile pentru a răspunde din nou la întrebările unor surori. Crezând că sunt sincere în căutarea răspunsului biblic, am studiat şi am ajuns la anumite concluzii pe care le-am împărtăşit. Sumarul era ceva de genul: există o diferenţă între fete şi femei. Supunerea faţă de soţ este cerută doar soţiilor. Aceasta este clară şi nu este negociabilă. Acoperirea capului este interpretabilă şi este bine să rămână la decizia bisericii locale.

Spre durerea mea, când le-am întrebat pe soţiile prezente dacă aleg să fie supuse soţului sau să poarte ceva pe cap, răspunsul a fost unanim şi clar: „purtăm batic". Mi-am exprimat atunci durerea motivată de următorul aspect: atât de uşor abandonăm un principiu clar al Scripturilor şi suntem gata să păstrăm o tradiţie pentru care nu suntem siguri dacă avem sau nu un suport

biblic. Apoi, am ajuns să studiez din nou acest aspect, datorită multiplelor ocazii în care mi se ridicau întrebări. începusem să merg în diferite locuri la conferinţe cu familiştii şi întrebarea a-ceasta se punea frecvent. Din dorinţa de a avea un material scris, am cercetat, am ajuns la anumite concluzii şi am pus pe hârtie. Este adevărat, atunci am tratat problema învelirii capului în contextul aspectului exterior al unui creştin. Concluziile au fost aşezate sumar în „ABC-darul creştin." De atunci, când am fost abordat cu privire la acest subiect, am răspuns aşa cum credeam, dar mereu puneam accentul pe lucrurile clare şi pe respectarea deciziilor bisericii locale.

între timp, am mai fost solicitat să ţin un studiu sau măcar să am un mesaj în biserică pe tema aceasta, dar am evitat. Atitudinea aceasta nu a fost motivată de fuga de responsabilitate. Ştiam că mai sunt locuri în ţară unde se discută subiectul, dar nu am prea găsit rezultate pozitive. Un coleg de-al meu îmi mărturisea că au discutat subiectul la comitetul bisericii şi au ajuns la concluzia că surorile ar trebui să aibă capul acoperit. Decizia a fost luată şi comunicată bisericii. Au fost întrebări şi reacţii, dar fraţii au rămas pe poziţie. în urma comunicării deciziei, în următoarea duminică, o soră de la cor, nonconformistă de felul ei, a apărut acoperită cu batic şi legată strâns sub barbă. Colegul meu, ştiind-o, a bănuit că este ceva dubios. Sora cânta cu multă bucurie şi era tare fericită. După câteva momente, când a întors capul, păstorul a observat că pe baticul purtat de ea scria: „REBEL".

Auzind aceasta, mi-am dat seama că acum, ei ar fi trebuit să intre în lanţul slăbiciunilor unde duc de obicei aceste reguli. Comitetul ar fi trebuit să se întâlnească din nou, să decidă ce fel de acoperitoare să aibă surorile, ce să scrie sau ce să nu scrie pe ele etc. Ei bine, eu nu aveam timp de investit în astfel de situaţii, discuţii şi practici... Chiar dacă între timp am mai auzit câte o frântură din acest subiect (noi nu prea avem timp să discutăm la

nivel de ţară şi oficial astfel de lucruri), l-am lăsat în domeniul trecutului. Dacă se întâmpla să mai fiu abordat pe subiect, de obicei răspundeam că este imperativ să vorbim despre „o acoperire a surorilor", dar că momentan există părţi ale corpului ce trebuie acoperite mai urgent decât capul...

Am rămas deci statornic şi serios în îndemnul ca fiecare femeie să se supună regulilor

din biserica locală şi niciodată nu am încercat să schimb în mod intenţionat aceste reguli. Lucrul acesta s-a aplicat şi în dreptul bisericii „Speranţa" Arad. Este adevărat, eu aveam anumite convingeri şi în teologie, şi în practică. Deoarece acoperirea capului nu îmi era o problemă foarte clară şi întrucât direcţia bisericilor îmi era cunoscută, nu voiam să fiu eu cel care amplifică lucrurile în direcţia respectivă. Ştiam că lucrurile vor decurge normal, dar, în timp, ştiam şi în ce direcţie vor curge.
De cealaltă parte, m-am bucurat mult, deoarece nici soţia nu era un deschizător de drum în direcţia capului neacoperit. Şi-a început drumul familistului cu baticul întreg, pe parcurs a mai îngustat din el, dar a rămas mereu o purtătoare de semn pe cap. Deci, datorită convingerilor teologice şi datorită ajutorului soţiei, stăteam confortabil şi investeam în alte domenii. Trebuie să mărturisesc totuşi că anumite lucruri pe care le-am mai auzit între timp, au plantat în gândul meu o anumită sămânţă. Este adevărat, ideile auzite nu au fost suficient de convingătoare ca să mă pună pe studiu, dar au rămas totuşi acolo, în minte.
în ultimul timp, privind şi într-o altă traducere a Bibliei, a început să încolţească în mintea mea un gând nou. Am început să observ că ar exista o variantă în care de fapt apostolul să nu vorbească aşa de mult de acoperirea capului, aşa cum credeam cei mai mulţi, ci despre acoperirea părului. Gândul mi s-a părut interesant. Apoi mi-am dat seama de două lucruri. Primul, cei ce vorbesc despre acoperirea capului, vorbesc implicit şi despre

acoperirea părului. Al doilea se referea la faptul că subiectul părului este discutat în Scripturi şi în locuri în care nu se pune problema acoperirii capului. Lucrul acesta m-a făcut să iau decizia de a privi încă o dată în Scriptură la subiectul abandonat. Numai că datorită aglomeraţiei, timpul a trecut şi poate mai trecea mult, dacă nu aveam o discuţie la comitetul bisericii, unde s-a făcut propunerea să ne clarificăm acest subiect din perspectiva Scripturilor.
Am acceptat provocarea cu bucurie şi fără idei preconcepute. Am pornit cu deschiderea de a înţelege voia Domnului în a-cest domeniu. Pentru mine, lucrurile sunt relativ simple. Dacă în urma unui nou studiu ajung la aceeaşi concluzie, mă bucur. A-ceasta înseamnă că studiul anterior a fost bun. Dacă în urma u-nuinou studiu ajung la concluzii mai clare, tot mă bucur. Aceasta înseamnă că am învăţat să privesc subiectul cu mai mult profunzime şi maturitate. Am început deci un studiu nou, dar de data aceasta, aşa cum vei observa, am folosit o altă abordare.
Trebuie să îţi mai spun că nu credeam, nu m-am aşteptat ca finalizarea acestui material să îmi ia aşa de mult timp. Am citit şi am lucrat mult, mult mai mult decât mi-am propus. Când mi-am dat seama că subiectul a fost abordat în fiecare generaţie şi că este discutat din foarte multe perspective, m-am rugat să nu ajung la concluzii pripite sau greşite. Grija aceasta m-a făcut să lucrez materialul şi apoi să îl dau mai multor colegi din mai multe confesiuni creştine să îl citească. Unii mi-au răspuns imediat, alţii în timp şi alţii deloc. Cei care mi-au răspuns m-au ajutat, iar ceilalţi nu m-au încurcat. Oricum, intenţia mea a fost să reiau de mai multe ori materialul şi aşa am făcut.
De asemenea, nu credeam, nu m-am aşteptat ca materialul să iasă aşa de lung. Suntem de aceeaşi părere? Atunci este bine. Află totuşi că nu mai îmi plac materialele stufoase. îmi plac mai mult materialele succinte, ce pot fi citite repede. Când am început
să adun material, am crezut că subiectul va fi tratat în câteva pagini. Nu mi-a ieşit.

Din motivele pe care le vei vedea, materialul a ieşit mai lung decât atunci când îmi spunea deja un coleg că este lung. Dar aceasta este realitatea şi nu am ce să fac. Totuşi, dacă ţii neapărat să ajungi repede la concluzii, atunci poţi să mergi direct la ***pagina 73*** *şi să vezi* ***„Aplecarea mea".*** *Eu m-aş bucura să nu o faci, ci să citeşti materialul aşa cum este scris. Va fi mai greu, îţi va lua mai mult timp, dar îmi vei înţelege punctul de vedere mult mai bine. Deci, dacă nu ai plecat deja de aici, reţine că după cercetări am ajuns la câteva concluzii pe care am decis să le împărtăşesc şi cu tine.*

Nu credeam că nu îţi voi putea spune ceva foarte, foarte clar. Să ştii că m-am rugat, am încercat, dar nu am ajuns acolo unde mi-aş fi dorit. Aşa cum vei vedea, după ce îţi voi spune cam care sunt părerile ce merită luate în considerare, îţi voi oferi şi o înţelegere personală. M-aş fi bucurat să fie mai clară şi mai precisă, dar realitatea este cea prezentată. Aceasta mă face să te asigur că nu aştept să înghiţi tot ce scriu aici.

De fapt, eu am spus-o şi o spun mereu. Prin mesajele mele rostite şi scrise, împărtăşesc cu oamenii ceea ce cred. Aştept ca cei ce mă aud şi cititorii să fie atenţi, să înţeleagă ce am scris în mod corect şi apoi să cenzureze totul prin prisma Cuvântului. Dorinţa mea supremă nu este ca oamenii să asculte de mine, ci de Dumnezeu. Dacă pot să îi ajut în înţelegerea corectă a Cuvântului, mă simt onorat şi îi dau slavă Stăpânului. Mă rog să nu încurc şi să nu fi încurcat pe prea mulţi. Dacă am făcut-o, îmi cer iertare.

încă o dată: dacă ceva din ceea ce ţi-am spus sau îţi spun nu te ajută să fii mai aproape de Domnul, mai credincios, mai sfânt, mai smerit, mai iubitor de bine şi de Dumnezeu, uită ce am spus. Intenţia mea a fost şi este să te ajut să fii un ucenic supus şi plăcut învăţătorului în toate lucrurile. Dacă nu am reuşit, îmi pare rău. Lasă-te ajutat, dar niciodată nu te lăsa încurcat. Pentru că

rămân consecvent, mă rog lui Dumnezeu şi acum ca materialul acesta să te ajute în aceeaşi direcţie. Dacă te va ajuta, glorifică-L pe El. Dacă ai convingerea că te încurcă, aruncă-1. Nu o face înainte de a ajunge la capăt. Apoi, te rog, nu arunca şi nu modifica nimic din Cuvântul scris. De el depinde viaţa, binecuvântările şi veşnicia noastră.

Te asigur din capul locului că acesta nu este un studiu greoi şi nici nu respectă cerinţele riguroase ale unui studiu. El nu este scris pentru teologii interesaţi de despicarea firului în mai multe părţi. Aceştia au destule materiale care pot să îi ajute sau să îi încurce. Materialul acesta este scris pentru cititorul simplu, care doreşte din toată inima să cunoască şi să împlinească voia lui Dumnezeu. în acelaşi timp, dacă este citit cum trebuie, acest material poate fi de folos tuturor celor care doresc să îşi verifice, să îşi îmbogăţească, să îşi cimenteze sau să îşi consolideze convingerile biblice. Datorită felului în care este scris, el nu este folositor doar femeilor. Citit cu atenţie, fără idei preconcepute şi cu cenzurare în lumina Scripturilor, materialul poate fi folositor fetelor care doresc să se mărite, băieţilor care doresc să fie soţi buni, liderilor bisericilor care doresc să îi îndrume pe membrii adunărilor pe care le slujesc în Cuvânt, profesorilor care îi învaţă pe viitorii teologi etc.

Ştiind deci că nu există prea multe materiale scrise şi publicate în limba română pe acest subiect, am dorit să vă ofer posibilitatea unei analize sincere a învăţăturii biblice. Apoi, datorită faptului că există opinii diferite cu privire la subiect, am decis să vă ofer şi posibilitatea cunoaşterii şi analizării unui alt punct de vedere.

încă o precizare foarte importantă. Ştiu că te grăbeşti să ajungi la concluzii. Aşa sunt şi eu. Aici însă trebuie să îţi reţin atenţia cu ceva. în cursurile mele despre viaţa de familie, lecţiile sunt separate, aşadar poţi începe cu care doreşti. în alte cărţi, subiectele şi capitolele sunt de sine stătătoare, deci poţi începe lecturarea sau studiul cu care doreşti.

în materialul de faţă, la fel ca în alte materiale, nu poţi proceda la fel. Materialul acesta nu poate fi înţeles bine dacă nu este parcurs exact aşa cum a fost scris. Astfel stând lucrurile, chiar dacă ţi se va părea că el nu are legătură cu subiectul, te rog nu te grăbi şi nu sări peste explicaţii. Citeşte-1 cu răbdare şiroagă-te să îţi fie de folos. Domnul este bun, credincios şi te va ajuta.

Cu sinceritate, Viorel Iuga

www.iugaviorel.ro viugaoriunde@yahoo.com

Te-ai rugat pentru a primi călăuzire în înţelegerea acestui material? Dacă nu, te rog să o faci acum. Ajutorul Domnului este absolut necesar. Deci, roagă-te şi apoi continuă citirea cu o minte deschisă pentru Adevăr.

Amplasarea subiectului în mesajul Scripturilor

Probabil că felul în care încep abordarea materialului o să îţi dea de gândit. Te rog frumos însă, să nu tragi concluzii pripite. Lucrurile care la început par că nu au nimic de-a face cu acoperirea capului sau mai precis a părului, în înţelegerea mea, au o legătură foarte strânsă. Dacă vrei să înţelegi ce doresc să spun, nu te grăbi. Nu te uita „în diagonală" peste material şi nu trece direct la concluzii.

Aşa cum te-am rugat deja, te rog din nou: urmăreşte materialul aşa cum l-am scris. Caută să înţelegi logica lui şi urmăreşte mai ales biblicitatea lui. Fii răbdător şi lasă să ajungi la concluzii, atunci când vine timpul concluziilor. Dacă ai comentarii sau ne-lămuriri, să ştii că sunt sincer deschis pentru sugestii şi întrebări. Este adevărat, nu am făcut, nu fac şi nu voi face din acest subiect unul de disensiuni. Dezvoltând subiectul, apostolul spunea: *„Dacă iubeşte cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei şi nici Bisericile lui Dumnezeu." (1* Corinteni 11:16) Fii sigur că am aceeaşi atitudine. Dacă vrei să ne ajutăm reciproc este excelent, este frăţeşte şi este biblic. Dacă vrei să ne certăm pe subiect, te anunţ, de pe acum, că nu vei avea cu cine.

Să începem deci abordarea subiectului, aşa cum spun eu de obicei, cu începutul. Biblia ne spune cu fermitate că la început (Geneza capitolul 1),

Domnul Dumnezeu a creat:

I. CERURILE **ŞI** PĂMÂNTUL

Privind la ceea ce se spune şi la ceea ce se vede, am observat că există asemănări şi deosebiri. Asemănările se referă la faptul că amândouă domeniile au fost create de Domnul, au fost create bine şi finalizate bine. Amândouă trebuie să îşi recunoască Creatorul şi să I se supună în toate lucrurile, în fiecare aspect şi în mod permanent. Este adevărat că asemănările nu sunt vizibile, dar ele sunt exprimate cu claritate în Cuvânt. Ele sunt afirmate de Domnul Dumnezeu şi trebuie crezute. De cealaltă parte, şi deosebirile sunt evidente. Când vorbim de deosebiri, ne referim la faptul că fiecare are locul lui şi rolul lui. Ele nu se pot amesteca, nu se pot înlocui, nu se pot anihila şi nu se pot eticheta, spunând că celălalt ar fi mai puţin important sau că unul ar fi mai puţin necesar. Deosebirile sunt vizibile prin locul în care au fost puse şi prin rolul

împlinit. Ele sunt vizibile în formă, în substanţă etc. Ele trebuie să rămână vizibile. Cerul nu are dreptul să se schimbe şi nici pământul. Orice încercare de schimbare ar fi nu doar imposibilă, ci şi penibilă...
Nu vezi legătura dintre acest lucru şi acoperirea capului, respectiv a părului? Te rog să ai răbdare şi să citeşti mai departe. Prin inspiraţie divină, scriitorul Genezei ne spune că Domnul a continuat să lucreze şi a creat:

II. LUMINA (Ziua 1)

După ce a creat-o, Domnul a separat lumina de întuneric şi astfel au apărut ziua şi noaptea, respectiv dimineaţa şi seara. Trebuie să spunem că şi acestea au asemănări şi deosebiri. La fel ca în cazul pământului şi al cerului, şi aici asemănările constau în faptul că amândouă au fost create de Domnul, au fost create bine şi au fost finalizate bine... Amândouă trebuie să îşi recunoască
Creatorul şi să I se supună în toate lucrurile, în fiecare aspect şi în mod permanent. Asemănările nu sunt vizibile, dar sunt exprimate cu claritate în Cuvânt. Ele sunt afirmate de Domnul Dumnezeu şi vor rămâne valabile cât timp va fi zi şi noapte, lumină şi întuneric.
De cealaltă parte, deosebirile sunt prezente şi evidente. Ele constau în faptul că fiecare are locul ei şi rolul ei. Ele nu se pot amesteca, nu se pot înlocui, nu se pot anihila şi nu se pot eticheta pe motiv că una ar fi mai puţin importantă sau că cealaltă ar fi mai puţin necesară. Deosebirile sunt vizibile prin locul în care au fost puse şi prin rolul împlinit. Ele sunt vizibile şi trebuie să rămână vizibile. Lumina nu are dreptul să se schimbe şi nici întunericul. Nici ziua şi nici noaptea. Nici dimineaţa şi nici seara. Orice încercare ar fi imposibilă şi de-a dreptul penibilă...
Nici acum nu vezi legătura cu acoperirea capului, respectiv a părului? Nici eu nu am văzut-o, dar am avut răbdare să văd ce vrea să îmi spună Pavel. Te rog să ai răbdare şi tu şi să citeşti mai departe. Prin inspiraţie divină, scriitorul ne spune că Domnul a continuat să lucreze şi a creat:

III. CERUL (Ziua a 2-a)

Apoi, Domnul a despărţit apele de jos de cele de sus. Ca să nu mai lungim lucrurile, trebuie să spunem că şi aici există asemănări şi există diferenţe. Ele sunt bune şi trebuie să rămână aşa. Ce s-ar întâmpla dacă apele ar vrea să îşi schimbe locul?
Dacă eşti ca mine, adică dacă faci parte dintre cei grăbiţi, atunci am o veste bună. Peste următoarele puncte poţi trece în grabă. Eu voi descrie sumar ce a fost creat în fiecare zi şi de fiecare dată voi atrage atenţia că există asemănări şi diferenţe. Precizarea mea va fi una singură: ele au fost decise de Domnul, au fost bune şi aşa trebuie să rămână. Deci, de aici poţi să citeşti mai departe sau să treci direct la punctul VII, respectiv Ziua a 6-a.

IV. PĂMÂNTUL (Ziua a 3-a)

Apoi, a despărţit pământul de mări. Şi aici există asemănări, şi există diferenţe. Ele sunt bune şi trebuie să rămână aşa. Ce s-ar întâmpla dacă ele ar vrea să îşi schimbe locul şi rolul?
Domnul a creat vegetaţia şi a despărţit plantele de plante. Ai observat că şi aici există asemănări şi există diferenţe? Ai remarcat că ele sunt bune şi că trebuie să rămână aşa? Te-ai întrebat ce s-ar întâmpla dacă ele ar vrea să îşi schimbe locul şi rolul? Dacă toate ar dori să fie la fel? Dacă s-ar lupta între ele?

V. LUMINĂTORII (Ziua a 4-a)

în mod normal şi logic, ar trebui să spun că apoi a despărţit soarele de lună şi stelele

de stele. Adevărul este însă altul. Domnul nu le-a creat amestecate, ci le-a creat separate. Deşi au fost separate din naştere, trebuie observat că şi aici există asemănări şi există diferenţe. Ai remarcat că ele sunt bune şi că trebuie să rămână aşa în mod permanent? Te-ai întrebat ce s-ar întâmpla dacă ele ar vrea să îşi schimbe locul şi rolul? Dacă toate ar dori să fie la fel? Dacă s-ar lupta între ele? Ai citit că, într-o zi, soarele şi luna se vor ascunde? Ştii cum este descris momentul acela?

VI. PĂSĂRILE ŞI PEŞTII (Ziua a 5-a)

La fel ca în cazul anterior, Domnul a despărţit înaripatele de înotătoare încă din faşă. Indiferent cum am vedea noi lucrurile şi aici există asemănări şi există diferenţe. Ele sunt bune, toate sunt bune şi trebuie să rămână aşa. Ele nu au voie să îşi schimbe nici locul, nici menirea şi nici relaţia. Doar rămânerea în planul iniţial al Stăpânului le dă valoare.

VIL LOCUITORII PĂMÂNTULUI (Ziua a 6-a) în ziua a şasea (dacă acceptăm că în ziua a şaptea erau create deja toate lucrurile) trebuie să ne ocupăm de mai multe lucruri.

(Poate că te întrebi: Oare toate cele ce urmează au fost făcute în ziua a şasea? Ce ne-ar obliga să credem aşa ceva? Doar argumentul faptului că în ziua a şaptea Domnul S-a odihnit? Ne ajută şi argumentul din Geneza 5:1-2? Oare greşim cu ceva dacă le aşe-zăm pe toate în ziua a 6-a? Credem că a fost prea mult pentru Domnul sau pentru Adam?) Indiferent că punem lucrurile următoare în ziua a şasea sau în zile diferite, adevărurile prezentate nu se schimbă. Ele sunt realităţi şi s-au derulat după următoarea schemă:

1. Crearea animalelor

Privind la afirmaţia iniţială a lui Dumnezeu şi observând realitatea, vom recunoaşte că şi aici există asemănări şi există diferenţe. Ele sunt bune şi trebuie să rămână aşa. Ce s-ar întâmpla dacă ele ar vrea să îşi schimbe locul şi rolul? Dar dacă toate ar dori să fie la fel? Oare nu se vorbeşte tot mai mult despre importanţa fiecărei vieţuitoare şi de necesitatea unui echilibru în sistem? Un loc cu totul special în acest context al popularii pământului, îl are:

2. Crearea OMULUI

Aici trebuie să începem prin a face câteva precizări. Când vorbim de omul de aici, ştim că este vorba despre bărbat. Lucrul acesta este bine precizat în Scripturi, când se vorbeşte despre numele lui, adică despre Adam. în cazul acesta, trebuie să remarcăm faptul că există asemănări şi diferenţe pe două planuri. în primul rând, vorbim de asemănări între om (între bărbat) şi creaţie. Lumea creată şi omul (bărbatul) au fost făcuţi de Acelaşi Dumnezeu şi este bine. Apoi, trebuie să vorbim de diferenţe între om (între bărbat) şi creaţie. La diferenţe vorbim atât de timpul creaţiei, cât şi de materia primă.

Teologii vorbesc despre metoda diferită a creaţiei şi despre scopul creaţiei. Deşi omul (bărbatul) a fost creat din creaţie, adică din pământ, el a fost modelat de Domnul, a primit duh de viaţă

şi a fost creat să stăpânească creaţia. Apoi, trebuie să recunoaştem că există asemănări între om (bărbat) şi Creator. Biblia spune că decizia Dumnezeului triunic a fost să facă omul *„după Chipul şi asemănarea Noastră..."* Indiferent cum ni se explică acest lucru, trebuie să recunoaştem că expresia arată că este vorba de o anumită asemănare. De cealaltă parte, este evident că există diferenţe majore între om (bărbat) şi Creator.

Ele sunt de poziţie, de natură, de scop, de rol. Omul trebuie să îşi recunoască Creatorul, să I se închine, să îl asculte... Aşa a fost decis, aşa este bine şi aşa trebuie să rămână mereu. Nici aici nu este permisă şi nu este posibilă absolut nicio schimbare.
Relatarea biblică continuă cu derularea evenimentelor şi ajunge la:
3. Divizarea omului (bărbat şi femeie)
Dacă în capitolul întâi ni se spun lucrurile deja amintite, în capitolul al doilea urmează o recapitulare sumară a creaţiei (Geneza 2:4-6). Apoi, ni se oferă o explicaţie a felului în care a fost făcut bărbatul (Geneza 2:7) După aceea se oferă explicaţia pentru facerea Edenului şi pentru aşezarea omului în grădină (Geneza 2:8). După ce se menţionează poruncile pentru trăirea în Eden, apare decizia lui Dumnezeu de a „diviza" omul. (Dacă te deranjează, poţi schimba termenul cu unul dorit de tine.) Din motive bine întemeiate şi exprimate chiar, El a divizat (a înmulţit, a dublat) OMUL. Domnul a făcut ca bărbatul (chiar dacă i s-a luat o coastă) să rămână tot bărbat, dar a creat din el şi femeia.
Chiar din momentul în care ni se prezintă ideea, dar şi după aceea, vom fi avertizaţi că şi aici există atât asemănări, cât şi deosebiri. Asemănările se referă la faptul că amândoi, şi bărbatul, şi femeia sunt oameni, că sunt creaţi de Domnul, binecuvântaţi de El etc. Ele sunt afirmate în Scriptură, trebuie crezute, respectate şi nu avem voie să le schimbăm.
De cealaltă parte, este evident că există şi deosebiri. Bărbatul

şi femeia sunt diferiţi prin lucrurile afirmate în Biblie. Biblia spune că ei sunt diferiţi prin ordinea creaţiei, ca materie primă, ca scop, ca rol, ca aspect, ca funcţionalitate etc. Deosebirile afirmate sunt înscrise în noi, sunt invizibile, dar sunt descoperite în manifestarea noastră. Lucrul acesta a fost clar şi la început şi în următoarele mii de ani.
Aţi observat însă că, mai nou, există o mare confuzie în ce priveşte diferenţele dintre bărbaţi şi femei? Aţi observat că, inclusiv teologic, se vorbeşte tot mai mult de asemănări şi tot mai puţin de diferenţe? Ne-am întrebat cum s-a ajuns aici? Oare am ajuns la momentul în care ceea ce a decis Domnul să nu mai aibă semnificaţie, să nu mai conteze? Nu cumva cineva a urmărit să ne aducă pe drumul acesta? Apoi, diferenţele sunt exprimate clar şi prin lucruri vizibile. Care sunt deosebirile acestea?
Bărbatul şi femeia sunt, în primul rând, deosebiţi ca **nume.** El era „Iş" şi ea era „Işa". Istoria ne va arăta că bărbaţii trebuie să poarte nume de bărbaţi, iar femeile, nume de femeie. Spre bucuria noastră, atunci nu se foloseau prescurtările, aşa că în Biblie avem numele clare, nu prescurtările care ar fi putut fi „I" şi „I".
Acum, în generaţia noastră, în general vorbind, numele au rămas masculine şi feminine, dar în forma lor prescurtată nu mai sunt aşa. Toţi ştim că Gabriel şi Gabriela sunt nume total diferite şi reprezintă persoane de sex diferit. Gabi şi Gabi însă sunt la fel. Ele nu ne mai transmit nicio diferenţă. Emanuel şi Emanuela sunt clare şi total diferite. Ema şi Ema sunt însă la fel. Cristian şi Cristiana, Daniel şi Daniela, Viorel şi Viorica erau şi sunt clare şi vorbesc despre persoane de sex diferit. Dar Cristi şi Cristi, Dani şi Dani, Vio şi Vio sunt la fel şi fie produc confuzie, fie au nevoie de explicaţii suplimentare. Privind la aspectul acesta, m-am întrebat: Nu cumva trendul societăţii vrea să ne conducă înspre eliminarea diferenţelor?
Apoi, ne place sau nu, bărbaţii şi femeile sunt deosebiţi ca

formă. Ei sunt diferiţi la cap, la mâini, la picioare, la sâni, la fese. Ei sunt diferiţi în

construcţie şi la organe interne şi la exterior. Oare putem vedea şi aici o anumită încercare de a reduce diferenţele?
Nu putem să nu recunoaştem că bărbatul şi femeia sunt deosebiţi ca **funcţii.** Nu este momentul şi nici locul să intrăm în detalii, dar pe lângă faptul că bărbaţii trebuie să o iubească, să o ocrotească etc, Biblia spune clar că bărbaţii sunt destinaţi să o conducă pe femeie. De aceea ei sunt capul femeii. în plus, este la fel de clar, indiferent că ne place sau nu, că bărbaţii sunt destinaţi să o fecundeze pe femeie. De aceea au fost creaţi ca masculi. Probabil că sună neplăcut, dar masculii sunt destinaţi să fecundeze femelele în toate categoriile unde vorbim de relaţii sexuale.
Nu în ultimul rând, şi nici lipsit de importanţă, este faptul că bărbatul şi femeia trebuie să se deosebească în **îmbrăcăminte.** Dacă la început nu s-a pus problema, în urma păcătuirii şi a alungării din Eden, Domnul decide să îi îmbrace pe cei doi. Cu toate că iniţial nu ni se dau explicaţii, trebuie să recunoaştem că mai târziu, Biblia va vorbi cu claritate şi fără niciun pic de confuzie despre de haine de bărbat şi haine de femeie. *„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, şi bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeieşti; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău."* (Deuteronom 22:5) Este adevărat, nu ni se dau poze, nu ni se spune în ce consta diferenţa dintre hainele bărbaţilor şi ale femeilor, dar sigur, cei din societatea respectivă le cunoşteau.
Ştiu că nu este momentul să intrăm acum în subiect, ştiu că în lume există multe diferenţe în ce priveşte îmbrăcămintea, dar chiar în contextul în care trăim, ar trebui să ne întrebăm totuşi: avem voie să vorbim atât de uşor de îmbrăcăminte unisex? La prima vedere şi eu am crezut că răspunsurile sunt foarte simple. Dacă cineva mă întreba: „Putem vorbi de pantaloni femeieşti?",
răspunsul meu era ca al celor mai mulţi şi era pozitiv. Fără a avea nimic împotriva pantalonilor decenţi, mă întreb însă: Dacă s-ar ridica alte întrebări precum „Putem vorbi de fustă bărbătească sau de rochie bărbătească?", probabil că răspunsurile aceloraşi persoane ar fi mult mai complicate. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar suna lucrurile dacă am începe să vorbim despre rochia de mire şi despre smochingul de mireasă.
în consecinţă, nu ne putem ascunde de realitate. Oriunde în lume, indiferent ce înseamnă haine bărbăteşti şi haine femeieşti, diferenţele au existat şi există. Ca să nu mai lungesc vorba, că şi aşa am lungit-o mult, trebuie să vă spun că în lanţul diferenţelor vizibile dintre bărbat şi femeie trebuie să introducem şi **părul.** în general vorbind, Biblia scoate în evidenţă două diferenţe: lungimea şi expunerea. Ca regulă, bărbatul este prezentat cu părul scurt (tuns) şi neacoperit, iar femeia apare cu părul lung şi acoperit. Te întrebi de unde am înţeles acest lucru? Printre altele, exact din pasajul pe care probabil aştepţi cu nerăbdare să îl abordez. Ştiu, capitolul care vorbeşte despre acoperirea capului, implicit a părului, este 1 Corinteni 11. Ei bine, în capitolul acesta, în versetele în care abordează acoperirea capului la femei, apostolul face foarte clară această diferenţă. (Aspectul acesta însă îl vom dezvolta puţin mai târziu. Deci, mai ai, te rog, puţină răbdare.)
Acum, continuând înţelegerea istoriei aşa cum a decurs ea, trebuie să vorbim despre:

4. Unirea oamenilor (soţ şi soţie)

Odată creată, femeia este adusă la om (Geneza 2:22). Acum ne este descrisă atitudinea bărbatului faţă de femeia creată şi prezentată (Geneza 2:23). Apoi, fără să se consulte cu nimeni, Domnul Dumnezeu a mai luat o decizie. După ce i-a creat ca oameni maturi şi după ce le dă învăţătura necesară, Domnul le porunceşte celor doi să se înmulţească şi să umple pământul. Aceasta

înseamnă că El le cere să se unească fizic, sexual. Din învăţătura Scripturilor, înţelegem că Domnul le cerea de fapt să devină una. Unitatea menţionată aici este cea care vine în urma relaţiei fizice. Lucrul acesta este explicat foarte clar de Pavel când spune co-rintenilor: *„Nu ştiţi că cine se lipeşte de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: «Cei doi se vor face un singur trup.»" (1* Corinteni 6:16).
Aici însă, trebuie făcute cel puţin două remarci. Prima se referă la explicarea motivului pentru unirea bărbatului cu femeia. Adam recunoaşte că ea este os din oasele lui, carne din carnea lui. El ştie că ea a fost luată din el şi că trebuie să redevină UNA. Observaţi că lucrurile acestea nu se pot spune despre un bărbat? Adam nu poate spune despre un alt bărbat că a fost luat din el şi deci nici că trebuie să redevină una cu el... De asemenea, trebuie remarcat faptul că unificarea aceasta, actul prin care cei doi devin una, nu este o decizie unilaterală a Domnului. Fiind o poruncă, omul putea să asculte sau nu. Ar trebui să înţelegem încă de aici şi de acum ceea ce se va menţiona mereu în Scriptură. Noi avem partea noastră în unire. Noi avem dreptul deciziei atât în producerea ei, cât şi în păstrarea ei. Acum, că Adam şi Eva ascultă de Domnul şi se unesc fizic, este normal să ne punem următoarea întrebare: Au mai rămas valabile asemănările dintre bărbat şi femeie în urma unificării? Spre bucuria noastră, răspunsul este evident, categoric şi pozitiv. Toate asemănările dintre bărbat şi femeie au rămas şi după întemeierea familiei. Lucrul acesta este evident şi astăzi. Unirea în Domnul a unui bărbat cu o femeie nu ne schimbă nici Creatorul, nici valoarea. Asemănările soţilor deci trebuie recunoscute, exprimate şi folosite bine. Chiar în contextul acesta, Domnul mai adaugă asemănări în sensul că le dă la amândoi aceeaşi hrană şi acelaşi mandat.
în mod logic şi practic însă, se ridică şi întrebarea cealaltă: Au mai rămas deosebirile dintre bărbat şi femeie în urma unirii
celor doi? Acum, chiar dacă lumea şi unii teologi vor cu toată fiinţa să schimbe lucrul acesta, realitatea este biblică şi practică. Căsătoria şi unirea în Domnul a unui bărbat şi a unei femei nu schimbă diferenţele despre care am vorbit. Diferenţele enunţate de Scriptură rămân valabile şi pentru cei născuţi din nou şi uniţi în Domnul. Ne place sau nu, rămân diferenţele de loc, de scop, de rol, de putere etc. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul diferenţelor vizibile. Cu toate că ei vor lua acelaşi nume (numele băr-batului), va rămâne totuşi o diferenţă şi în nume, şi în aspect, şi în funcţie, şi în îmbrăcăminte, şi în purtarea părului.
Ştiu însă că aici, din punctul de vedere al generaţiei noastre, am intrat pe un teren minat. Din nefericire, răstălmăcind Scripturile, mulţi au ales ca verset de aur Galateni 3:28, care spune: „Nu *mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Isus."* Cei care încearcă să folosească versetul acesta ca argument pentru eliminarea diferenţelor dintre bărbaţi şi femei, respectiv dintre soţi şi soţii, trebuie să ştie că aici nu se vorbeşte despre rolurile noastre, ci se vorbeşte în contextul mântuirii în Domnul Isus Cristos. Aşa că, dacă vrem să fim oneşti cu adevărul biblic, nu ne putem permite să spunem că la cununie diferenţele dintre bărbat şi femeie dispar.
Cu toate acestea, practic, pe teren lucrurile stau în multe locuri diferit. Aşa cum spuneam, ca să putem ataca mai uşor familia, am început cu schimbarea şi eliminarea diferenţelor înaintea întemeierii ei. Astfel, am început să minimalizăm la maxim dife-renţa atât în lucrurile interioare, cât şi în aspectele exterioare. Ni se spune tot mai des şi mai accentuat că interiorul nostru nu este diferit. Din nefericire, mulţi, atât bărbaţi cât şi femei, înghit astfel de minciuni şi cred că între bărbaţi şi femei nu mai există

diferenţe de gândire, de sentimente, de înclinaţii, de percepţie a lucrurilor etc. Oare starea relaţiilor, a oamenilor şi afirmaţiile specialiştilor

în domeniul familiei şi al relaţiilor, care ne spun lucruri total diferite, nu ar trebui să ne dea de gândit? Oare chiar avem dreptul să vorbim de un sex decis de societate la naştere şi de unul ales de noi la maturitate? Oare ce a decis Domnul pentru noi nu mai are nicio valoare?

Este evident că asistăm tot mai mult la eliminarea diferenţelor exterioare. Lucrul acesta, aşa cum spuneam deja, se referă la eliminarea diferenţelor dintre nume, dintre haine, dintre slujbe. Lucrurile acestea nu trebuie luate chiar aşa de simplu cum par. Odată ce le acceptăm şi ne obişnuim cu ele, se va trece la ceea ce se urmăreşte de fapt. In final, scopul diavolului nu este să ne schimbe gândirea şi comportamentul doar cu privire la lucrurile ce ţin de exterior. Scopul lui este să ne ducă exact acolo unde i-a dus pe Adam şi pe soţia lui. Ştiţi de fapt care a fost marea lui provocare şi amăgire? Dacă vrem să înţelegem greşelile celor doi, trebuie să urmărim puţin ce se întâmplă în Geneza 3.

Capitolul începe prin a-1 prezenta pe Satana deja pe pământ. Apropo, ne amintim cum a ajuns el aici? Ştim că el a fost în slavă cu Tatăl? Ne amintim de răzvrătirea lui? Ştii că păcatul lui a constat în faptul că a vrut să elimine diferenţele dintre el şi Dumne-zeu? Ştim că el a vrut să fie ca Dumnezeu? întrucât încercarea a falimentat, el a fost pedepsit aspru şi a fost aruncat pe pământ. El este încă aici şi vine să îl ispitească pe om. La capitolul acesta sunt sigur că aţi auzit multe opinii. Dacă am încerca însă o suma-rizare, oare ce am putea spune? Care a fost de fapt ispita? Dacă unii vor spune că a fost vorba de neascultare şi alţii vor spune că a fost vorba de necredinţă, este adevărat. Astăzi însă, eu voi spune că acolo a fost vorba de fapt de ceva mult mai mare. Acolo a fost vorba de o încercare de eliminare a diferenţelor existente. Nu, Satana nu i-a ispitit cu eliminarea diferenţelor dintre ei şi animale. El nu i-a ispitit cu eliminarea diferenţelor dintre ei şi creaţie. Prin subiectul abordat şi prin felul abordării, el a încercat să
elimine câteva diferenţe esenţiale. în Eden lucrurile erau clare şi bine stabilite de Dumnezeu, dar diavolul a venit şi a atacat trei domenii vitale. El contestă şi atacă normalitatea diferenţelor. Propunându-le să devină ca Dumnezeu, diavolul propune să nu mai fie vorba de bărbat şi de femeie, aşa cum a decis Domnul, ci amândoi să fie ca Dumnezeu, care nu este bărbat sau femeie. Apoi, discutând cu Eva şi nu cu Adam, el contestă normalitatea rolurilor. Dumnezeu a decis ca între cei doi să existe o relaţie de soţ şi soţie. în înţelegerea pe care o avem din toată Biblia, Adam trebuia să fie capul familiei, iar Eva să se supună, să fie ajutorul potrivit. Abordând lucrurile cu femeia, cu toate că Adam era prezent, diavolul propune să nu mai existe statutul de cap şi nici atitudinea de supunere. Propunându-le să devină ca Dumnezeu, diavolul atacă şi normalitatea autorităţii. De acum înainte să nu mai fie diferenţele dintre cel creat şi Cel ce a creat. Să nu mai fie vorba de un Dumnezeu Creator şi Stăpân şi de un om dependent şi ascultător, ci toţi să fie „Dumnezei", egali şi independenţi.

Promisiunea a fost frumoasă, acţiunea a fost îndrăzneaţă, dar rezultatele au fost dezastruoase. Fiind înşelaţi, oamenii au ajuns să guste ceea nu şi-ar fi dorit nimeni. Trebuie însă să facem următoarea precizare: în urma neascultării de Dumnezeu, au existat schimbări, dar nu a venit schimbarea mult aşteptată. Din nefericire, s-a schimbat felul în care se priveau, starea lor sufletească şi relaţia lor cu Dumnezeu. Neascultarea şi dorinţa lor de a elimina diferenţele normale au schimbat pământul,

starea şarpelui, munca omului, locul în care vor convieţui cei doi, relaţia dintre ei, au dus la procesul dureros al naşterii de fii etc.
Dragilor, cred că este momentul să ne oprim din argumentări şi să exprimăm deja câteva concluzii pe care nu ne putem permite să le neglijăm. Dacă ne uităm la tot ceea ce a creat Dumnezeu, trebuie să recunoaştem că există multe asemănări. Există asemănări între lucrurile şi fiinţele create în aceeaşi zi şi între

cele create în zile diferite. Asemănările sunt cam aceleaşi şi sunt de principiu. Ele nu se pot schimba. Ele sunt afirmate, trebuie crezute, acceptate cu bucurie şi exprimate în continuare. în acelaşi timp, există şi deosebiri. Este cinstit şi normal să vorbim despre deosebiri între cele create în aceeaşi zi şi între cele create în zile diferite. Diferenţele sunt decise de Domnul, sunt bune, sunt din dragoste şi au fost făcute cu înţelepciune. Ele sunt necesare şi nu au voie să fie negate, nerecunoscute, anulate, anihilate sau blamate. Ele trebuie să rămână aşa pentru cât timp decide Creatorul nostru.
Privind în istorie, spre bucuria noastră, din tot ce a fost creat, nicio creaţie sau creatură nu a încercat să schimbe asemănările şi diferenţele. Universul şi lumea creată au rămas aşa cum a decis Domnul. Spre nefericirea noastră şi spre ruşinea noastră însă, au existat şi două excepţii: Satana şi omul! Din propria-i răutate, Satana a vrut să elimine diferenţele, dar nu a reuşit. Suportând consecinţele, el a început lupta cu primii oameni şi continuă în încercarea de a ne înşela şi pe noi. Marea lui dorinţă este să ne convingă să investim în încercarea de a produce schimbări. Acestea trebuie să ne scoată din starea şi din locul în care am fost aşezaţi de Creatorul şi să ne ducă în starea şi în locul în care doreşte diavolul. Promisiunea lui este aceeaşi. El susţine că dacă îl vom asculta, schimbările produse ne vor duce spre bine. Realitatea este însă alta şi este foarte tristă. Cine încetează să asculte de Dumnezeu, cine se îndoieşte de înţelepciunea şi de dragostea Lui şi acceptă schimbările şi eliminarea diferenţelor propuse de Satana, intră pe un drum sigur, drumul spre dezastru şi spre chinuri veşnice.
Dragii mei, noi toţi dorim schimbări. Din motive uneori greu de înţeles şi pentru noi, dorim schimbări în societate, în biserică, în relaţia de familie şi în propria viaţă. Când vrem schimbări, să ne gândim bine dacă nu cumva este vorba de schimbări interzise de Domnul. Dacă dorim şi acceptăm schimbări sub influenţa diavolului, ele se vor realiza, dar rezultatele nu vor aduce bine, ci rău. Singura modalitate de a experimenta binele este să rămânem în ascultare totală de Domnul, să ne păstrăm locurile stabilite în univers, în creaţie, în biserică şi în familie. Orice încercare de eliminare sau de diminuare a diferenţelor lăsate de Domnul nu este una de schimbare în bine. în afara ascultării de Domnul, orice eliminare a diferenţelor este o succesiune de schimbări în-spre rău.

Analizarea şi înţelegerea argumentelor

Se prea poate că eşti unul dintre cititorii care este de acord cu cele spune până acum, dar ai o nelămurire: Ce au toate acestea cu acoperirea capului sau a părului? Permite-mi să îţi explic a-cum de ce am făcut toţi paşii aceştia. în căutările mele, m-am gândit foarte devreme, cum era normal, şi la pasajul din 1 Corinteni. Pentru a pricepe corect

pasajul biblic, prima întrebare la care a trebuit să răspund a fost următoarea: **Cui i se adresează** apostolul prin aceste cuvinte? în viaţa cui doreşte el să prevină sau să corecteze ceva?
Din punctul meu de vedere, întrebarea poate primi două răspunsuri corecte. Dacă privim lucrurile pe termen lung, atunci este clar că Pavel se adresează pe o problemă specifică, atât bărbaţilor, cât şi femeilor. Dacă privim lucrurile doar la momentul scrierii epistolei, atunci am putea spune că Pavel se adresează specific doar femeilor. La fel cum poziţia şi atitudinea lui Cristos sunt folosite în text doar pentru a exemplifica un sistem de autoritate şi o atitudine de supunere, şi bărbaţii au fost menţionaţi aici doar ca mijloc de comparaţie.
A doua întrebare la care am încercat să găsesc răspunsul corect este următoarea: **Care era mesajul** pe care trebuiau să îl înţeleagă credincioşii din Corint? Ce trebuiau să ştie şi bărbaţii, şi soţiile evlavioase din Corint? Ce dorea de fapt Pavel de la ei şi de la ele? Din felul în care îl cunoaştem pe Pavel, putem fi siguri că el urmărea un singur lucru. El nu avea în vedere nici discriminarea dintre femei şi bărbaţi şi nici umilirea surorilor. El nu dorea să uşureze viaţa bărbaţilor şi nici să pună pe umerii surorilor un jug greu de purtat şi nebiblic. Nimeni nu l-ar putea învinui că ar fi intenţionat să introducă în biserică un sistem evreiesc sau lumesc şi nici că avea intenţia să le ceară corintenilor să se conformeze unor anumite tradiţii. El nu dorea să producă controverse sau competiţii. Ca întotdeauna şi peste tot, el dorea pace, linişte şi bună înţelegere. El dorea ca biserica să se bucure de binecuvântările Domnului şi să fie o mărturie bună în lume.
Astfel, dacă ne referim specific la surori, Pavel dorea ca ele să fie în totalitate în voia lui Dumnezeu. Pentru aceasta, surorile trebuiau să cunoască deciziile Lui pentru ele şi să le împlinească. Ele erau salvate şi trebuiau să se comporte ca atare, atât în adunare, cât şi în afara ei. Pentru a se comporta frumos şi creştineşte, adică plăcut Domnului, Pavel le dă instrucţiuni în toată epistola. Pasajul acesta nu contrazice şi nici nu diminuează ce a fost spus înainte sau ce va fi spus după. Pasajul acesta se adresează femeilor care vin la închinare şi care caută să împlinească voia Domnului.
Acum, după ce am făcut aceste precizări, să intrăm în **analiza pasajului în discuţie.** Citind 1 Corinteni 11:1-16, am observat mai bine şi mai clar care sunt motivele oferite de apostolul Pavel pentru acoperirea părului. Să privim puţin în textul cu pricina şi să vedem cum au stat de fapt lucrurile. Dacă versetul 1 este considerat ca fiind o concluzie la lucrurile spuse anterior, atunci lucrurile ar suna cam în felul următor. Celor care spuneau: „am fost eliberat şi toate lucrurile ne sunt permise", apostolul le reaminteşte că şi evreii au fost eliberaţi din Egipt, dar nu le-a fost permis orice. Un creştin nu poate sluji şi Domnului, şi dracilor. El nu poate lua parte şi la Masa Domnului şi la cea a dracilor. El

nu poate bea şi paharului Domnului şi pe cel al dracilor. Unui creştin, unui om liber în Cristos îi este permis doar ceea ce îi porunceşte Tatăl şi numai ceea ce II onorează pe Dumnezeu. El trebuie să facă doar ceea ce îl ajută în salvarea semenilor. Spunând acestea, el concluzionează: „Eu îl urmez pe Cristos, deci voi ur-maţi-mă pe mine şi învăţătura pe care v-o dau".
Dacă versetul 1 din capitolul 11 este considerat începutul discuţiei, al pasajului, atunci el trebuie înţeles în felul următor: după ce în repetate rânduri le-a demonstrat că este slujitorul lui Cristos şi că lucrează sub autoritatea Lui, acum îi asigură încă o dată că el calcă pe urmele învăţătorului (v. 1). Oare de ce să fi fost nevoie de această

precizare? Urma un subiect controversat sau neplăcut? Ca slujitor al Domnului pentru ei, Pavel le cere să îi respecte autoritatea şi să îl urmeze. Apreciind ascultarea lor în domeniile bune, v. 2, el le reaminteşte că un creştin autentic trebuie să ştie şi apoi să împlinească toate lucrurile necesare. Astfel, le spune cu foarte multă claritate că în lumea creată şi întreţinută de Dumnezeu există un statut de CAP. Acesta îi aparţine lui Dumnezeu în relaţia cu Cristos, lui Cristos în relaţia cu bărbatul (soţul) şi bărbatului (soţului) în relaţia cu femeia (soţia). Faţă de acest statut există două atitudini posibile: de necinstire sau de cinstire. întrucât Cristos îl cinsteşte mereu pe Tatăl, lucrul acesta nu mai trebuie discutat. Dezbaterea sau analiza rămâne doar pentru cazul bărbatului (soţului) şi pentru cazul femeii (soţiei). Recomandarea sau mai bine zis porunca apostolului este ca atât bărbatul (soţul), cât şi femeia (soţia) să aleagă cinstirea, adică respectul.

Poate că este momentul să ne întrebăm chiar acum şi cu toată sinceritatea: Ne respectăm capul? îl respectăm noi pe Domnul Isus Cristos? Dacă da, cum ne arătăm respectul faţă de El? Este vorba doar de un respect ascuns undeva în interiorul nostru sau este vorba de un respect vizibil? Aş vrea să ne amintim ceea ce spunea Mântuitorul: lucrurile care se văd în afară, vin din inimă. (Marcu 7:21) în consecinţă, dacă nu există un respect vizibil, este aproape sigur că nu există niciun respect ascuns, în inimă. Ca soţie, îţi respecţi soţul? Dacă da, cum se vede lucrul acesta? Este şi la tine numai ceva lăuntric, ascuns sau sunt şi lucruri exterioare care îţi demonstrează atât ţie, cât şi altora respectul faţă de soţ?

Am făcut această provocarea la cercetare şi, dacă este cazul, la schimbare ca nu cumva să ne înşelăm singuri... Revenind la pasajul biblic în discuţie, observăm că apostolul continuă şi afirmă cu claritate că statutul de cap trebuie respectat şi în mod vizibil. Este adevărat, aşa cum anticipam deja, respectul faţă de cineva se arată în mai multe feluri. Respectul se demonstrează în vorbire, în atitudine, în trăire, în ascultare, dar şi în lucruri exterioare, vizibile. Trebuie să ştim că tot ceea ce se afirmă în scrisoarea aceasta, în capitolele anterioare, are de-a face cu respectul faţă de autoritatea care este deasupra noastră. De aceea ni se spune mereu care trebuie să fie atitudinea corectă faţă de Dumnezeu, faţă de semeni, faţă de părinţi, faţă de ceilalţi membri din familie, faţă de autorităţi, faţă de conducerea bisericii etc.

în cazul de faţă, datorită unor situaţii neprevăzute ivite în biserica din Corint, apostolul vorbeşte în mod concret de respectul bărbatului credincios faţă de Cristos şi despre respectul soţiei credincioase faţă de soţul ei. Interesant că în ambele cazuri, respectul are de-a face şi cu un lucru pe care puţin probabil că unii dintre noi l-am fi luat în calcul: **părul!**

Plecând de la bărbat, Pavel spune că respectul unui bărbat credincios faţă de Cristos (după alţii inclusiv respectul faţă de sine însuşi) trebuie arătat prin tunderea părului şi prin lipsa unei acoperitori. Aici trebuie să fac o precizare. Fără a spune că în traducerea Cornilescu este ceva greşit, trebuie să afirm că limbajul original permite şi o altă posibilitate de traducere a versetului. După alte traduceri, versetul acesta ar putea suna în felul următor:

„orice bărbat care se roagă sau proroceşte cu părul lung, îşi necinsteşte Capul..."Vă rog să reţineţi că este vorba de oricine, de orice bărbat (soţ), indiferent de statut, de vârstă etc.

Să ne oprim puţin şi să ne gândim la acest aspect. Pentru o înţelegere mai clară am să

vă rog să încercaţi să aflaţi răspunsul corect la câteva întrebări. Versetul acesta spune că **bărbatul are voie să se roage şi să slujească (să prorocească) în biserică,**
întrebarea 1: Au voie bărbaţii să nu se roage şi să nu slujească? Eu cred că Biblia ne cere să ne rugăm şi ne cere să slujim fiecăruia. Rugăciunea şi slujirea sunt porunci. Nu putem alege să le respingem şi să susţinem apoi că am făcut ce trebuie! Versetul acesta ne mai spune că rugăciunea şi lucrarea trebuie făcute cu părul tuns şi neacoperit. Dacă nu face aşa, bărbatul îl dezonorează pe Cristos. Dacă îl dezonorează pe Cristos, sigur va fi dezonorat şi el.
întrebarea 2: Când şi în ce condiţii poate un bărbat să aibă părul lung ca o femeie? Eu cred că răspunsul este evident: Niciodată!
întrebarea 3: Când şi în ce condiţii poate un bărbat să îşi acopere capul şi părul ca o femeie? Cred că şi aici răspunsul este evident şi acelaşi ca la întrebarea anterioară: Niciodată!
întrebarea 4: Când şi în ce condiţii poate un bărbat să îşi acopere capul la rugăciune ca oricare alt bărbat contemporan? Mă refer la folosirea unei acoperitori precum: fes, căciulă, pălărie, bască, beretă, bonetă, chipiu, şapcă sau chiar batic unisex? îmi place să cred că veţi răspunde şi voi: Niciodată!
întrebarea 5: A purtat Pavel „semnul evreilor" în sinagogile evreieşti? Toţi credem că da. L-a făcut acest lucru pe el să aibă părul lung sau să fie acoperit ca o femeie? în niciun caz.
întrebarea 6: Care a fost reacţia bărbaţilor din biserica din Corint? Au fost de acord cu aceasta? Câţi au protestat? Din scrisoarea apostolului nu reiese că bărbaţii ar fi avut o problemă să
asculte de această poruncă.
întrebarea 7: A fost biserica din Corint formată doar din neamuri? Nu erau şi iudei convertiţi în ea? (Fapte 18:1-11) Biserica era mixtă, astfel că, dacă evreii mântuiţi continuau să aibă la închinare un semn pe cap, atunci „acoperit" nu înseamnă a avea un semn şi în consecinţă „descoperit", nu înseamnă descoperit total.
Văzând porunca, cineva ar putea întreba: De ce un evreu care a crezut şi care a practicat altfel, a vorbit şi a impus bărbaţilor din Corint reguli diferite? Teoretic, aş spune eu, răspunsurile pot fi multe. Primul: Pavel le-a cerut corintenilor să fie în biserică în aşa fel încât să placă societăţii contemporane. Al doilea: Pavel le-a cerut corintenilor să fie pe placul lui personal. Al treilea: Pavel le-a cerut celor din biserică să fie pe placul lor. Al patrulea: Pavel le-a cerut celor din biserică să fie pe placul Domnului. Cunoscând viaţa şi lucrarea lui Pavel, eu cred că, indiferent ce am dori să fabulăm noi, el avea un singur motiv în a le cere oamenilor ceva. Cei care citesc scrierile lui ştiu că el îşi motiva poruncile prin fraze de genul: *„am primit de la Domnul ce v-am învăţat"* sau *„cugetul meu luminat de Duhul Sfânt..."* sau *„ca unul care am primit harul să fiu vrednic de crezare".* Oare nu la aceasta putea face referire exact în introducere, când îi asigura că şi acum calcă pe urmele lui Cristos? Este adevărat că cineva ar putea întreba: „Oare ar putea să fie aici şi ceva de genul: «cu grecii m-am făcut ca grecii ca să îi câştig pe greci»?" Eu zic că depinde cum interpretăm cuvintele lui şi la cine din Corint ne gândim. Ne gândim la evreii răi sau la cei buni? Pe care dorea să îi câştige pentru Domnul? Ne gândim la grecii morali sau la cei imorali? Pe care dorea să îi câştige pentru Domnul? Eu nu ştiu dacă Pavel le-a cerut evreilor din biserica din Corint să îşi ia la închinare semnul lor de pe cap. Dacă a făcut-o, atunci trebuie să vorbim de descoperire totală. Dacă ei au continuat să poarte un asemenea semn, aceasta

nu însemna în niciun caz că ei aveau capul acoperit. Eu cred că de fapt porunca lui Pavel avea în vedere mesajul transmis de păr. Care era de fapt atunci mesajul părului lung? Ce s-ar fi întâmplat dacă bărbatul şi-ar fi lăsat părul lung sau şi l-ar fi acoperit? Din mesajul acestui pasaj, înţeleg că bărbatul ar fi greşit în mai multe direcţii. Datorită ţinutei de atunci, prin lăsarea părului lung şi prin acoperirea lui, bărbatul ar fi putut crea o stare de confuzie. El putea fi confundat cu o femeie, iar lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului. Dacă aşa ar fi stat lucrurile el trebuia să spună celor care îl vedeau că nu mai este cap, adică nu mai are autoritatea necesară în familie. Tot datorită părului lung şi acoperit, el putea transmite mesajul că nu este de acord cu diferenţele naturale lăsate de Dumnezeu prin creaţie. Ei bine, toate aceste mesaje ar fi fost o ruşine pentru un copil al lui Dumnezeu care trebuia să îl respecte pe Cristos, să fie mulţumit cu statutul lui şi să îşi conducă familia în voia Domnului.
De cealaltă parte, în cazul soţiei, Pavel vorbeşte de respectul acesteia arătat soţului ei, adică capului ei (după alţii inclusiv respectul faţă de ea însăşi) prin lăsarea părului să crească şi prin acoperirea lui. Dacă nu se procedează în felul acesta, atunci capul există, dar el este necinstit! Cred că merită să ne oprim şi aici şi după ce privim partea pozitivă, adică faptul că **femeile au** voie să se roage şi să **lucreze** (să **proroocească) în** biserică să ne gândim la următoarele întrebări:
întrebarea 1: Au voie femeile să nu se roage şi să nu slujească? La fel ca şi în cazul bărbaţilor, Biblia le cere tuturor femeilor rugăciune şi slujire. Rugăciunea şi slujirea sunt porunci ce trebuie respectate în funcţie de daruri şi de slujbe. Apoi, Pavel spune că femeia mântuită trebuie să facă aceste lucrări **cu capul acoperit.** Altfel îşi necinsteşte capul şi depune o mărturie negativă.
întrebarea 2: Când şi în ce condiţii poate o femeie să aibă
părul scurt ca un bărbat? Poate ea să îl aibă la lucru? Poate în cazuri ce ţin de sănătate sau de altceva?
întrebarea 3: Când şi în ce condiţii poate o femeie să aibă părul descoperit ca un bărbat? îl poate avea pe stradă sau în casă?
întrebarea 4: Când şi în ce condiţii poate o creştină să îşi acopere capul la rugăciune ca oricare altă femeie contemporană? Mă refer la folosirea unei acoperitori precum: cordeluţă, bentiţă etc. Nu ar trebui să existe o anumită diferenţă?
întrebarea 5: Care a fost reacţia femeilor din biserica din Corint? Au fost ele de acord cu aceasta? Câte au protestat? Au protestat evreicele sau cele care veneau la credinţă dintre neamuri?
întrebarea 6: Care a fost rezultatul protestului lor? S-a schimbat Pavel? S-a schimbat Domnul sau biserica?
Ştiu că apostolul indică în cazul femeilor şi posibilitatea tunderii părului sau a raderii lui, dar alte traduceri indică mult mai precis faptul că lucrul acesta ar fi fost ceva ruşinos. Afirmaţia din versetul acesta ne obligă **să căutăm răspuns la alte întrebări** precum:
întrebarea 1: Invelirea părului era o învelire parţială sau lotală? Mulţi susţin că era vorba de o învelitoare totală.
întrebarea 2: învelirea părului cerea şi învelirea feţei sau doar a părului? Biblia vorbeşte de acoperirea părului, nu a feţei.
întrebarea 3: Când afirmă că ele pot să se tundă, Pavel vrea să spună că femeile pot să îşi taie puţin din păr sau să se tundă ca bărbaţii? Oare este prezentată cumva ideea: „Dacă vrei să fii ca un bărbat, tunde-te ca un bărbat?"
întrebarea 4: Dacă părul este acoperit, cine mai ştie cât de lung sau cât de scurt este el?

întrebarea 5: Cine decide dacă este ruşine pentru o creştină să fie tunsă sau rasă? Cine a decis atunci? Societatea? Creştinii? Biserica? Am putea vorbi şi de o decizie a lui Pavel? A stabilit

el ce este ruşinos sau nu? Dacă da, în ce bază? Putea Pavel să spună că ceva este ruşinos, iar biserica să constate altfel? Putea Pavel să spună că este ruşinos doar în Corint, dar în altă parte să nu fie ruşinos?
Nu ştiu cât ne va ajuta, dar să ne gândim la câteva lucruri practice. Au fost şi sunt oameni în junglă care umblă dezbrăcaţi sau îmbrăcaţi foarte sumar. Să ne imaginăm că împreună cu misionarii merge la ei şi le predică Evanghelia şi apostolul Pavel. Le va cere El să se îmbrace sau nu? Le va cere să o facă doar când vin la oraş sau şi acolo unde sunt numai ei? Din câte înţeleg eu, pentru ei nu este ruşinos să umble aşa. Pentru societatea lor este ceva normal. Când vom merge cu Evanghelia, le vom cere să se îmbrace sau nu? De ce? Pe ce bază? Pe baza unei culturi sau în baza unei Scripturi? Toţi ştim că cei mici, inclusiv copiii pocăiţilor, nu consideră ruşinos să umble dezbrăcaţi. îi educăm sau îi lăsăm să gândească aşa? Pe ce bază luăm aceste decizii? Probabil că unii dintre cei micuţi nu consideră ruşinos să se joace cu organele genitale ale lor sau ale altora. îi lăsăm aşa sau îi educăm? De fapt, copiii nu consideră ruşinos să facă multe lucruri ruşinoase. îi lăsăm noi să se comporte aşa cum cred ei sau îi educăm? Şi dacă o facem, pe ce bază o vom face? Doar după standardele societăţii în care trăim? Doar după votul majorităţii? Personal, cred că dacă lăsăm societatea sau persoanele să decidă, atunci avem mari probleme. Voi explica puţin mai târziu de ce.
întorcându-mă la problema părului scurt şi neacoperit la neveste, putem observa că, la fel ca şi în cazul soţilor lor, şi aici puteau apărea mai multe probleme. Prima, la fel ca în cazul bărbatului, o soţie cu părul neacoperit putea crea o stare de confuzie. Femeia tunsă şi dezvelită ar fi arătat ca un bărbat, ceea ce este categoric interzis. Femeia rasă şi dezvelită ar fi arătat ca o prostituată de la templele păgâne, ceea ce ar fi fost extrem de
ruşinos pentru o creştină. O soţie cu teamă de Domnul şi care îl urmează pe Cristos nu trebuie să arate nici ca o curvă şi nici ca un bărbat. Apoi, prin neacoperirea părului, femeia nu ar mai fi arătat statutul de soţie. în societatea respectivă, femeile căsătorite şi morale aveau capul acoperit. Din perspectiva Bibliei, înţelegem că soţia trebuie să arate semenilor că este căsătorită şi că îşi trăieşte viaţa sub autoritatea unui bărbat. Cea care nu vrea să arate lucrul acesta are o mare problemă cu principiile stabilite de Domnul pentru viaţa de familie. O femeie creştină nu vrea să transmită altora că este împotriva legilor divine pentru familie.
în al patrulea rând, femeia care nu doreşte părul lung şi implicit acoperitoarea pentru închinare, demonstrează că respinge decizia Creatorului. El, Domnul Dumnezeu, a lăsat în mod natural, firesc, să existe diferenţe fizice între bărbat şi femeie. Acestea sunt vizibile şi în ceea ce priveşte părul celor doi. Acceptarea sau respingerea lor arată de fapt atitudinea noastră faţă de deciziile iniţiale ale Creatorului.
Să continuăm cu analizarea textului biblic. Dacă apostolul Pavel ar fi spus doar atât, lucrurile erau puţin mai simple. Acoperirea sau tunderea părului erau metode prin care se transmitea un mesaj şi atât. Interesant însă, că, după ce le vorbeşte despre metoda prin care îşi arată respectul, în cazul de faţă prin purtarea părului, apostolul prezintă corintenilor şi motivele pentru un astfel de comportament. Este imperativ să observăm că raţionamentul diferenţei dintre felul în care cei din Corint sunt chemaţi să îşi arate respectul (şi prin prezentarea părului), nu ţine de cultură sau de decizii omeneşti.

Apostolul nu le vorbeşte doar despre lucruri din societatea lor sau despre anumite tradiţii evreieşti. El aduce în discuţie lucruri ce ţin de esenţa naturii, a existenţei lor. El face referire la ceea ce este bărbatul şi femeia: *„el este chipul şi slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului".*

Şi aici trebuie să ne punem următoarele întrebări: întrebarea 1: Bărbatul nu este dator să se acopere, dar o poate face? Cine şi în ce condiţii? Putem vorbi de acoperire şi la rugăciune sau doar în alte ocazii?
întrebarea 2: Când şi cine poate schimba adevărurile din acest verset? Când va fi femeia slava Domnului şi bărbatul slava femeii? Eu cred că niciodată.
Fără a intra în explicaţii teologice, eu cred că mesajul transmis atunci corintenilor era clar: chiar dacă amândoi sunt o „slavă", între bărbat şi femeie există diferenţe.
Apostolul aduce apoi în discuţie diferenţa de origine şi a scopului pentru care au fost creaţi cei doi. *„în adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat."* (1 Corinteni 11:8-9). în versetul acesta sunt prezentate diferenţele de origine (luat din) şi diferenţele de scop (făcut pentru). Şi aici apar în mod implicit întrebările: Când se vor schimba aceste realităţi? Cine şi pe ce motiv le poate schimba? Putem schimba noi ceea ce a decis Domnul?
După ce le spune aceste lucruri, apostolul introduce argumentul: *„De aceea femeia,* (şi) *din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei."* Trebuie să fac o nouă precizare şi să explic puţin şi versetul acesta. Când apostolul spune „de aceea", chiar şi în traducerea Cornilescu este clar că el nu se referea doar la ceea ce urmează. El se referă în primul rând la lucrurile enumerate anterior. Apoi, pe lângă cele spuse anterior, apostolul introduce şi cazul îngerilor. Aceasta m-a făcut să îmi permit să inserez în verset acel (şi). Din cele văzute până aici, co-rintenii trebuiau să înţeleagă următorul lucru. între bărbat şi femeie există diferenţe substanţiale şi care nu se pot schimba. Nimeni nu poate schimba sursa femeii, scopul creării femeii şi rolul stabilit de Dumnezeu. în baza acestor argumente, ar fi logic să spunem că cei din Corint au înţeles următorul adevăr: nimeni
nu poate schimba respectul soţiei faţă de soţ şi nici respectul bărbatului faţă de Cristos. Acum însă vine şi întrebarea care a dat gi dă încă multă bătaie de cap: Dacă nu putem schimba principiul respectului, putem să schimbăm metoda prin care îl arătăm? în cazul celor din Corint, răspunsul era clar şi negativ. Ei nu puteau Hă schimbe nici respectul, dar nici metoda. Ei ştiau că purtarea părului diferit era o metodă, nu singura, dar una dintre metodele ce nu puteau fi schimbate.
Ce se întâmplă însă cu noi? Avem noi voie să păstrăm principiul, dar să schimbăm metoda? Ei bine, aici este punctul unde părerile teologilor şi ale creştinilor se împart. Pentru că vorbim despre o metodă, spun unii, metoda se poate schimba. Ea ţine de li icul în care suntem şi de felul în care cei din jur pricep mesajul nostru. Alţi spun că da, mesajul este important, dar la fel de importantă este şi metoda prin care îl transmitem. După înţelege-Ka lor, soţia nu are voie să schimbe nici atitudinea de respect, dar nici felul în care îşi arată respectul faţă de cap. Aşa cum băr-batul (indiferent cine ar fi el şi indiferent ce motive ar invoca) nu **Ire** dreptul să schimbe felul în care îşi arată respectul faţă de I ristos, nici soţia nu poate, nu are dreptul să schimbe metoda respectului. Cine să aibă oare dreptate? Să fie părul aşa de important? Să nu fie oare o problemă ce ţinea doar de Corint sau doar de primul secol?

Adevărul este că în lumea veche părul era un mesager important. Dacă privim în istoria poporului sfânt, vom observa că părul nu a fost nici magnet şi nici un mijloc de respingere a binecuvântărilor. Binecuvântările veneau în urma ascultării totale de Domnul. Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că „aranjarea" părului transmitea un mesaj. El vorbea despre dedicarea omului (Numeri 6:5), despre starea de durere (Ezra 9:3, Ieremia 7:29, Mica 1:16), dar şi despre starea de bucurie şi de mulţumire. Mu pasaj care merită adus în atenţia noastră este cel din Noul

Inalizarea ar oameni
lelor
Testament, din Luca 7:38. Aici ni se vorbeşte despre o femeie care a făcut un gest ieşit din comun. Ea a venit la Domnul Isus şi: *„a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei, şi să le şteargă cu părul capului ei; le săruta mult, şi le ungea cu mir".*
Probabil că mulţi se întreabă de ce nu a comentat Domnul Isus acest gest în mod negativ. Pentru că era o femeie ce avea nevoie de iertare? Pentru că nu a fost vorba de un serviciu din biserică? Pentru că femeia aceasta şi-a folosit părul cu un scop bun? Acum, să fim cinstiţi, gestul în sine este comentat şi de liderii religioşi ai vremii şi de Domnul Isus. Dacă liderii condamnă gestul în sine, Domnul îl aprobă, îl preţuieşte şi îl explică. Toţi putem remarca că gestul femeii, mai precis felul în care şi-a folosit ea părul a transmis un mesaj. Femeia nu a venit să spargă tipare şi să supere pe cineva. Ea nu a venit să îşi arate răzvrătirea sau emanciparea. Ea nu a venit să protesteze faţă de lideri, faţă de ucenici sau faţă de anumite reguli. Ea nu a venit nici măcar să se evidenţieze sau să îşi evidenţieze părul. Ea a venit să facă ceva frumos pentru Isus. Dacă unii au văzut că ea a călcat reguli sau că şi-a evidenţiat părul, Domnul a subliniat că El a remarcat cu totul altceva. Domnul a remarcat slujirea şi inima acestei femei. Cu alte cuvinte, felul în care şi-a folosit femeia părul a transmis un mesaj. Mesajul era clar şi nu trebuia înţeles greşit. Pentru cei cu inima sinceră şi fără idei preconcepute, mesajul ei spunea: îl iubesc pe Domnul şi El merită orice, tot ce am... Acesta este de fapt şi lucrul pe care îl evidenţiază Domnul Isus. El nu vorbeşte despre părul ei decât ca despre un purtător de mesaj. „Femeia aceasta", îi spune El lui Simon, „a iubit mult. Ce a făcut cu lacrimile, cu parfumul, cu părul, cu sărutările, toate acestea nu sunt nimic altceva decât purtătorii unui mesaj ce vorbesc despre inima ei. Da, ea a iubit şi iubeşte mult." (Luca 7:44-47).
Remarcând cele spuse de Mântuitorul, am o întrebare: Poate fi folosit părul nostru, chiar părul unei femei, pentru slava
Domnului? Oare câte femei din generaţia noastră ar mai face lucrul acesta? Câte ar fi gata să îşi pună inclusiv părul în slujba Domnului?
Dragilor, şi părul, şi parfumul pot fi închinate Domnului, dacă este închinată întâi inima. Creştinii din Macedonia şi-au închinat banii puţini pe care îi aveau, deoarece întâi s-au închinat pe ei înşişi. Să învăţăm şi de aici ca tot ce avem să punem în slujba lui Isus. Să îl onorăm pe El. Să facem în aşa fel ca El să Se simtă bine. Să folosim şi părul nostru în aşa fel ca El să fie onorat şi înălţat.
Revenind la cazul din Corint, lucrurile par să fi fost clare. Apostolul spunea că surorile aveau voie să participe la închinare, dar nu aveau voie să o conturbe şi nici să transmită un mesaj lumesc, firesc. în mesajul lor pentru cei din biserică şi pentru cei care vizitau adunarea, mesaj transmis inclusiv prin păr, ele trebuiau să spună: „Suntem ale Domnului şi respectăm tot ceea ce a decis El. Noi respectăm decizia Lui în creaţie şi în roluri. Respectăm faptul că am fost create femei şi faptul că avem statutul de soţii, fiind aşezate sub autoritatea soţului".

Dacă ar fi să ne imaginăm **un dialog** între apostolul Pavel şi surorile din Corint, eu cred că acesta ar fi putut decurge în felul următor:
- Surorilor, cum sunteţi voi? Care sunt cuvintele care ar descrie starea voastră prezentă?
- Prin bunătatea lui Dumnezeu arătată în salvarea ce ne-a fost oferită în Domnul Isus Cristos suntem iertate, **salvate.** Am fost răscumpărate, am intrat în familia lui Dumnezeu şi suntem libere. Cristos ne-a adus o transformare, radicală, totală.
- Chiar? Sunteţi sigure?
- Absolut. Aşa ne-a învăţat cel care ne-a adus Evanghelia, fratele nostru Pavel. Şi el ne-a asigurat că a primit de la Domnul ceea ce ne-a învăţat...

- Foarte bine. învăţătura lui este bună, divină, dar probabil nu a avut timp suficient să v-o transmită pe toată. Adevărul este că Domnul Isus Cristos îi schimbă pe cei care se pocăiesc şi cred în El, dar nu în toate domeniile.
- Cum aşa? Ce vreţi să spuneţi prin aceasta?
- Vreau să spun că, deşi aţi fost iertate şi răscumpărate, deşi aţi intrat cu drepturi depline în familia Domnului, aţi rămas femei şi sunteţi soţii.
- Este adevărat! Dar noi nu am spus altceva...
- Apoi, femeile şi soţiile salvate trebuie să aibă o atitudine bună şi faţă de statutul de femeie, şi faţă de statutul de soţie.
Din punctul acesta, dialogul ar fi putut continua în două feluri. Din partea lui Pavel, mesajul rămâne acelaşi. în dreptul surorilor, putem gândi una dintre cele două atitudini posibile. Din dorinţa de a fi pozitiv şi convins că oricum mesajul lui Pavel nu se schimbă, eu am ales să continui discuţia dintr-o atitudine pozitivă şi pe un ton frumos. Dacă tonul unora nu a fost la fel, mă bucur ca Pavel a rămas acelaşi şi în mesaj, şi în atitudine. Deci, dacă mergem pe aspectul pozitiv, discuţia ar fi continuat în felul următor:
- Dar noi ştim aceasta. Din momentul în care am fost răscumpărate, avem o altă atitudine şi faţă de sexul nostru şi faţă de statutul nostru. Acum, nu mai suntem nici nemulţumite şi nici răzvrătite. îi mulţumim Domnului că suntem femei şi soţii. Ne acceptăm cu bucurie locul în creaţie şi rolul în familie. Acum a-vem o atitudine de supunere faţă de soţi şi îi respectăm. Mai mult, dorinţa noastră este ca, în smerenie, să trăim o viaţă sfântă şi astfel să contribuim la binecuvântarea caselor noastre, a bise-ricii şi a lumii. (Atitudinea negativă a lor, pe care am ales să nu o presupun, s-ar fi concretizat în nemulţumirea lor faţă de statutul de femeie şi de soţie)
- Excelent. Exact aşa credeam şi eu despre voi şi îmi place să
cred că nu v-aţi schimbat. De fapt, dacă vă veţi uita la cuvântul de introducere a scrisorii, veţi vedea că vă consider: *„Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hris-tos Isus..."* Am însă o întrebare: Aţi renunţat la aceasta? S-a încheiat cu dorinţa voastră după o viaţă sfântă?
- Nicidecum. Frate Pavel, noi dorim să trăim în sfinţenie până la capătul vieţii noastre. Aşa am mărturisit la începutul drumului şi cu ajutorul Domnului vrem să ne ţinem de cuvânt. Mai mult, nici nu vrem să spunem că suntem total mulţumite de starea actuală. Noi ne dorim sfinţirea în fiecare zi şi la un nivel mai mare.
- Sunt perfect de acord. Tocmai de aceea am spun că noi am fost sfinţiţi şi suntem *„chemaţi să fie sfinţi".* Acum, că am clarificat acest aspect important, mai am o întrebare:
- Vă rugăm!

- De ce vă boicotaţi singure?
- Nu înţelegem...
- M-am uitat la prezenţa voastră în biserică, la râvna voastră sj am fost bucuros. M-am uitat însă la vestimentaţia voastră şi...
- Şi???
- Şi mi-am dat seama că ea transmite un alt mesaj...
- Anume? Puteţi să fiţi mai precis?
- Eu sunt convins că cei care vă văd, atât bărbaţii, cât şi femeile, nu se prea gândesc la statutul vostru de răscumpărate, nici la cel de femei măritate şi nici la sfinţirea voastră.
- Chiar nu înţelegem!...
- Vedeţi voi, noi trăim într-o lume în care femeile serioase poartă capul acoperit, iar cele neserioase au capul descoperit. Voi cum îl aveţi?
- Dar, frate Pavel, nu ne-ai spus că suntem libere în Cristos? Că El ne-a eliberat de legi şi de reguli?
- Este adevărat, Cristos v-a eliberat de legile păcatului, dar

cum spuneam, nu v-a eliberat nici de statutul de femeie şi nici de cel de soţie. El ne-a lăsat în lume ca să fim o mărturie frumoasă pentru împărăţie. Ei bine, şi conduita, dar şi ţinuta voastră ar trebui să arate aceste adevăruri. întoarcerea voastră la Domnul nu însemnă abandonarea lucrurilor bune. Noi, urmaşii lui Cristos, nu trebuie să aruncăm lucrurile ce ne ajută să transmitem adevărurile interioare şi mesajul curat. Mă bucur din suflet că voi doriţi să transmiteţi mesajul mulţumirii, al supunerii şi respectului şi al salvării, al eliberării. Trebuie să înţelegeţi însă că nu puteţi face aceasta dacă nu ţineţi cont şi de ... -De...?
Ei bine, aici este un alt punct unde oamenii se despart. Unii ar continua dialogul spunând: „de societatea în care trăiţi. La a-ceasta mă refeream eu când spuneam că în mijlocul iudeilor am fost ca iudeii şi în mijlocul grecilor ca grecii...". Dacă aceştia au dreptate, atunci metoda aceasta de transmitere a mesajului este culturală şi, cu înţelepciune, poate fi schimbată.
Există însă o întrebare: Cum putem afirma aşa de uşor că până la versetul 9 sunt absoluturi, dar de la versetul 10 sunt păreri? Pe ce bază? Şi dacă ar fi aşa, atunci părerile cui sunt? Ale lui Pavel? Contează ele sau nu? A vorbit el inspirat de Duhul Sfânt? Alţii însă, ne atrag atenţia că apostolul Pavel nu continuă făcând referire la cultură, la societate. Aceştia ne spun că pe lângă lucrurile menţionate deja, lucruri ce nu se pot schimba, apostolul îi menţionează şi pe îngeri. Din nou, **câteva întrebări importante: întrebarea 1:** Vorbim de orice femeie sau doar cea căsătorită? Eu cred că este vorba de cele căsătorite.
întrebarea 2: Mai există îngeri sau nu? Sigur că există! întrebarea 3: Semnul supunerii unei soţii este învelirea menţionată anterior sau poate fi şi altceva?
întrebarea 4: Stăpânirea ce trebuie demonstrată de ea se referă la stăpânirea bărbatului sau la o altă stăpânire?
Pe lângă multe alte întrebări ridicate de pasajul acesta, s-a pus mereu şi problema identităţii acestor îngeri. La cine se referă apostolul aici? La îngerii care sunt prezenţi la închinare? La îngerii care duc un raport despre noi Domnului? Să nu fie nevoiţi ei să ducă un raport negativ? La îngerii care îi slujesc pe cei mântuiţi? Să nu ne abandoneze? La îngerii care în loc să păstreze deosebirile stabilite de Domnul, în ascultare de Satana, s-au răzvrătit şi au fost pedepsiţi? Şi dacă ei au fost pedepsiţi

pentru neascultare şi pentru încercarea lor de a elimina diferenţele hotărâte de Tatăl, de ce să nu fie pedepsită şi femeia care încearcă să facă aceleaşi lucruri? Acesta oare să fie argumentul?
Dragilor, indiferent care ar fi îngerii şi care ar fi argumentele (aţi observat probabil că toate discuţiile despre înţelesul cuvintelor în original, le-am lăsat în seama marilor exegeţi), un lucru este sigur. Nici aici nu putem opera schimbări. Prezenţa îngerilor, activitatea lor sau pedepsirea lor, nu depinde de noi. Dacă este vorba de trecut, el nu poate fi schimbat. Dacă este vorba de prezent, el este decis de Domnul şi îngerii fac ceea ce le spune I >omnul. Este ca şi cum cineva ar spune: „Datorită faptului că există o sticlă pe masă, nu aveţi voie să înclinaţi masa". Sigur că mulţi ar putea întreba: „Dar ce este în sticlă?"
Dragilor, atitudinea de ascultare, nu are de-a face cu conţinutul sticlei. Indiferent că în sticlă este otravă sau sirop, porunca este poruncă. Pomul din Eden nu făcea fructe otrăvitoare, dar porunca trebuia respectată. în consecinţă, nici acest argument mi ţine de cultură sau de societate şi de rânduielile ei. Deci, dacă privim cu seriozitate la lucrurile amintite anterior, la motivele folosite de Pavel pentru a explica obligativitatea diferenţei în pur-! arca părului, observăm că ele nu sunt culturale, ci existenţiale şi esenţiale. Lucrurile amintite de el aici nu se schimbă. Aceasta în-seamnă, spun unii, că în mod logic şi onest nouă nu ni se interzice «l< iar schimbarea relaţiilor, ci şi felul în care recunoaştem, arătăm

şi preţuim existenţa şi valoarea diferenţelor. Să fie oare aşa? Să fie purtarea părului un lucru ce nu ţine de cultură şi de loc? Oare aceasta să îi fi făcut pe creştini ca, timp de aproape 2000 de ani, să privească lucrurile în felul acesta?
Interesant că prin versetele 11 şi 12, Pavel introduce o paranteză în care vorbeşte de legătura care există între bărbat şi femeie. Să înţelegem de aici că nu există diferenţe între bărbat şi femeie? Să înţelegem cumva că Pavel s-ar contrazice sau că ar anula acum ceea ce a afirmat aşa de puternic anterior? Să înţelegem că Pavel dorea să atenţioneze că prin ceea ce spune aici nu este vorba de discriminare sau de valori diferite?
Dragii mei, bărbatul şi femeia nu sunt diferiţi ca valoare. în Domnul, ei au nevoie unul de celălalt şi amândoi vin de la Dumnezeu. Lucrul acesta însă nu are voie să schimbe diferenţele stabilite şi importante. Astfel, după ce se face precizarea necesară, poate surprinzător pentru noi, apostolul revine la aspectul părului în închinare. De data aceasta, el apelează la logica firească, naturală, sau după alţii la bunul simţ. Provocarea din versetul 13 este: *„Judecaţi voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?"* (adică cu părul neacoperit?) Versetele 14 şi 15 continuă: *„Nu vă învaţă chiar şi firea că este ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului."* Acum, pentru a înţelege bine ce spune Pavel aici, trebuie să ne punem **alte întrebări:**
întrebarea 1: Vrea să spună Pavel că un adevăr depinde doar de judecata noastră?
întrebarea 2: Judecata o face fiecare în parte sau o face biserica?
întrebarea 3: Ceea ce nu este cuviincios este în mod obligatoriu necuviincios?
întrebarea 4: La ce se referă firea de aici? La natura noastră
păcătoasă sau la altceva?
întrebarea 5: Poate firea să îl înveţe şi pe un creştin?
întrebarea 6: Ne poate învăţa firea pe noi că acum nu mai este ruşine ceea ce fost

considerat de Domnul ca fiind ruşine?
întrebarea 6: Ne spune firea că femeile şi bărbaţii trebuie să aibă părul diferit?
întrebarea 7: învelitoarea dată de Domnul este aceeaşi cu învelitoarea pe care trebuie să şi-o pună femeia? Dacă afirmăm că părul este învelitoarea capului ei, atunci poate femeia să îşi ia şi să îşi pună pe cap propriul păr?
Pentru a lămuri puţin cum stau lucrurile cu firea vă invit să ne amintim că apostolul mai foloseşte în scrierile lui acest argument al mesajului firii. Voi aminti aici două pasaje din Romani. Primul este Romani 1:26-28, unde apostolul spune: *„Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel şi bărbaţii, au părăsit întrebuinţarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, au săvârşit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, şi au primit în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite."*
Nu vom face un studiu biblic amănunţit pe text, dar vom evidenţia ceea ce spune Pavel despre legile lui Dumnezeu, aşezate în noi. Este evident că aici apostolul vorbeşte despre practici scârboase, despre lucruri mizerabile, nepermise de Domnul. Prezentând motivul pentru care s-a ajuns în starea aceasta, apostolul vorbeşte de o atitudine greşită faţă de Dumnezeu, de necinstirea Lui. Apoi, el face precizarea că cei care nu I-au adus cinste Creatorului nu se pot scuza, deoarece adevărul despre Dumnezeu şi adevărul lui Dumnezeu a fost descoperit în ei înşişi, în natură şi

în Evanghelie. Observaţi, vă rog, că unul dintre argumente are de-a face cu felul în care am fost creaţi. Dacă oamenii ar ţine cont de legile Domnului aşezate în trupul lor, nu ar schimba întrebuinţarea firească, naturală a lucrurilor sau a trupurilor.
Ştiu că pot fi taxat puternic pe ceea ce voi spune, dar vreau să trag totuşi aici şi acum un semnal de atenţie. Aţi observat că în cazul textului de faţă, primele care schimbă întrebuinţarea naturală, lăsată de Dumnezeu, au fost femeile? Nu vreau să spun că aceasta ar fi o regulă, dar nici nu vreau să minimalizez existenţa pericolului. Dacă ne uităm la Corint, cazul pe care de fapt în studiem, cine au fost cei care au creat problemele în acest domeniu: bărbaţii sau femeile? Nu este evident că ceea ce se spune acolo despre bărbaţi nu se spune pentru a soluţiona problema lor, ci pentru a arăta contrastul necesar între ei şi femei? Nu are rost să ne ascundem. Teologii sunt de acord că în Corint este vorba de o problemă generată de femei, de emanciparea lor şi de asemănarea lor cu lumea. Situaţia creată îl determină pe Pavel să scrie pentru a oferi bisericii o soluţie creştinească, duhovnicească.
Oare, dacă ne uităm la generaţia noastră, cine a fost şi este mai dornic de schimbări? Dacă ne referim strict la aspectul exterior sau mai exact la cel în discuţie, la păr, cine a început să promoveze schimbările? Oare nu cumva femeile? Nu cumva ele au fost primele care au decis să arunce învelitoarea, să îşi tundă părul şi să promoveze tot felul de coafuri? Dacă vrem să cunoaştem adevărul, nu cred că ne putem permite să neglijăm nici mesajul istoriei. Mii de ani, femeile căsătorite şi morale au ştiut şi au respectat acest lucru. Adevărul este că tunderea şi dezvelirea în cazul femeilor evlavioase a venit în urma revoluţiei feministe şi a propagandei acesteia din ultimii 50 de ani. Dacă am mai adăuga aici şi influenţa teologiei liberale, pachetul ar fi întreg. Şi dacă femeile au dat startul, de ce ne mirăm că bărbaţii le urmează? Oare aşa să fi fost şi la început? Oare Eva a avut iniţiativa şi Adam

a urmat-o? Las concluzia în seama fiecăruia şi mă rog ca Duhul Sfânt să dea lumina necesară fiecărui familist...
Al doilea pasaj în care se vorbeşte de mesajul oferit prin natura noastră este cel din Romani 2:14-15: *„Când Neamurile, cu toate că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, îşi sunt singuri lege; şi ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturiseşte cugetul lor şi gândurile lor, care sau se învinovăţesc sau se dezvinovăţesc între ele."* Observaţi de fapt ce spune apostolul aici? Dumnezeu a aşezat în noi, în trupul nostru, nişte reguli clare. Cine le urmează în anumite domenii, urmează Legea lui Dumnezeu. Legea Domnului nu este împotriva lucrurilor naturale aşezate de Domnul în noi. Acum, întorcându-ne la pasajul din Corinteni, Pavel spune: *„Nu vă învaţă chiar şi firea..."* Cu alte cuvinte, nu observaţi că părul scurt la bărbaţi şi cel lung la femei este ceva natural şi logic? Să nu mă taxaţi dur. Eu ştiu că astăzi nimic nu mai este natural şi logic. Ştiu că bunul simţ şi-a schimbat regulile... Eu vorbesc însă de logica şi de bunul simţ demonstrate vreme de mii de ani... Dacă apostolul introduce acest argument, suntem noi dispuşi să ţinem cont şi de acest aspect sau nu? îl considerăm bun sau nu? De remarcat că, după ce sunt făcute toate aceste precizări, apostolul concluzionează: *„Dacă iubeşte cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei şi nici Bisericile lui Dumnezeu."* Ştiu că şi **aici sunt întrebări precum:**
întrebarea 1: Voia Pavel prin aceasta să spună: în final faceţi ce vreţi, dar numai nu vă certaţi?
întrebarea 2: Voia Pavel să spună: Nu are rost să vă certaţi, că tot la aceeaşi concluzie se ajunge? Altfel spus, dacă cineva vrea să se certe pe acest subiect, trebuie să ştie că noi nu avem o astfel de practică şi nici bisericile lui Dumnezeu nu o au. Discuţie încheiată!

Acum, datorită multiplelor întrebări ridicate şi datorită faptului că la unele întrebări nu am dat niciun răspuns, datorită aplicaţiilor făcute şi din dorinţa de a elimina orice confuzie, vreau să recapitulăm ce cred eu că ar fi trebuit să înţeleagă surorile şi bărbaţii din biserica din Corint. în sumar, **mesajul lui Pavel** pentru acolo şi atunci ar suna astfel:
1. Eu îl urmez pe Cristos. Voi urmaţi-mă pe mine.
2. Ştiu să apreciez ce este bun. Mă bucur că nu m-aţi uitat. Să nu credeţi că doar critic! Nu sunt un nemulţumit de felul meu...
3. Cunosc realitatea. Ştiu că sunteţi liberi în Cristos şi că toţi, şi bărbaţii, şi femeile, aveţi dreptul şi responsabilitatea închinării. Pentru ca închinarea să fie primită însă,
4. Vreau să ştiţi tot adevărul. în sensul acesta, trebuie să vă spun că:
5. Există statutul de CAP. Aici sunt menţionate cele 3 domenii.
6. Capul trebuie respectat. Respectul nu este negociabil în niciunul din cele 3 domenii amintite.
7. Respectul este vizibil. El trebuie exprimat aşa cum ne spune toată Scriptura şi în fiecare situaţie. în mod concret, închinarea publică nu poate să nu ţină cont de diferenţele dintre femei şi bărbaţi. Ele există, sunt importante şi ne impun anumite reguli chiar şi pentru timpul de închinare. în cadrul închinării publice, bărbatul trebuie să aibă părul scurt şi neacoperit. Procedând aşa, el elimină confundarea lui cu o femeie, demonstrează că îl cinsteşte pe Cristos, că acceptă decizia originală a Creatorului şi că îşi asumă responsabilitatea de soţ. în aceeaşi ocazie, soţia trebuie să aibă

părul lung şi acoperit. în felul acesta, ea elimină confundarea ei cu o prostituată sau cu un bărbat, demonstrează că respectă autoritatea bărbatului şi transmite acceptarea cu mulţumire a deciziei iniţiale a Creatorului.
în concluzie, din punctul meu de vedere **atunci şi acolo,** lucrurile au fost clare. Acoperirea sau neacoperirea părului, era o metodă care transmitea un mesaj. Cei din Corint nu aveau voie să schimbe nici mesajul şi nici piesele din metodă.

Actualizarea lucrurilor
Toţi suntem de acord că acoperirea părului la închinare era, din perspectiva lui Pavel, o metodă de transmitere a unui mesaj. Acum, a sosit momentul să ne întrebăm, din nou: Era metoda aceasta doar pentru atunci şi doar pentru acolo? Cine decide acest lucru? Ca în orice domeniu, există mai multe variante care pot fi luate în discuţie. Eu le voi enumera pe următoarele:
1. Societatea respectivă
Sunt oameni care spun că lucrul acesta 1-a decis Corintul. Dacă lucrurile stau în felul acesta, mă întreb: Poate o societate imorală, aşa cum se spune că era cea din Corint să stabilească regulile morale? Poate o societate imorală să stabilească reguli morale pentru creştini şi pentru timpul lor de închinare? Poate o societate care este ostilă Evangheliei să îmi stabilească regulile pentru transmiterea ei? Poate o societate care nu îl cunoaşte pe Domnul să îmi stabilească cum să mă comport ca mântuit? Personal, mă îndoiesc că aşa ceva are suport biblic. Dacă aş accepta ideea aceasta, ar trebui să accept faptul că societatea actuală, degradată, imorală, indecentă şi străină de Dumnezeu poate sau trebuie să stabilească moralitatea mea şi a celorlalţi din biserică. Că ea ar avea dreptul să îmi spună ce este bun şi frumos inclusiv pentru timpul de închinare. Pentru mine, deşi văd că mulţi acceptă varianta aceasta cu destulă uşurinţă, lucrul acesta este total
exclus. Eu nu încerc, nu mă străduiesc să îmi trăiesc viaţa pe placul societăţii, ci pe placul Salvatorului. Eu nu îmi voi colora timpul de închinare oferit lui Dumnezeu după culorile unei generaţii păcătoase, ci voi căuta să am o închinare plăcută în primul rând Celui căruia mă închin.
2. Oamenii morali din societatea respectivă Sunt unii care vor spune că în fiecare societate sunt şi oameni morali. Dacă aşa stau lucrurile, atunci ei vor stabili regulile închinării noastre şi a transmiterii mesajelor noastre? Dacă acceptăm aceasta, noi trebuie să stabilim ce este moralitatea şi a-poi să căutăm să aflăm care sunt oamenii morali dintr-o societate. Vă daţi seama că este foarte greu, dacă nu imposibil să facem lucrul acesta? Cât de uşor ne este să vorbim despre moralitatea oamenilor care nu îl cunosc şi nu îl respectă pe Dumnezeu? Cât de uşor ne-ar fi să aflăm cine sunt oamenii morali dintr-o localitate sau dintr-o generaţie? După ce criterii? Cum am putea stabili cine sunt oamenii morali din Arad? Dar din alte oraşe ale ţării? Dar din lume? Vorbim doar de lumea creştină sau şi de cea păgână? Şi dacă i-am găsi pe toţi, cine ar scrie codul bunelor lor maniere? Cine ar cunoaşte ce cred ei că este important în închinarea creştină? Şi după ce am cunoaşte, dacă prin reducere la absurd s-ar ajunge la o concluzie, ce am aplica din ceea ce ne-ar spune ei?
Din nou, eu nu cred că o grupare dintr-o societate are voie să stabilească regulile închinării creştine. Eu cred că acestea sunt stabilite de Domnul. Unele sunt stabilite principial, altele punctual, în cazul evreilor, ele au fost stabilite cu lux de amănunte în loate domeniile. Orice abatere de la timp, formă, greutate, culoare, cantitate erau

pedepsite prompt: închinarea lor nu era primită. In cazul creştinilor, Domnul stabileşte principiile închinării, iar biserica, sub călăuzirea Duhului Sfânt, va decide cum se aplică ele în fiecare loc şi în fiecare generaţie.

3. Fiecare persoană în parte
Oare putem vorbi de morala şi de regulile fiecărei persoane? Dacă da, cum se poate ajunge de la moralitatea personală, la un set de reguli morale pentru societate? Şi, din nou, cine va decide dacă regulile unei persoane sau regulile unei societăţi sunt bune sau nu pentru închinarea tuturor? Sau vom face ca cei din Corint la Cina Domnului? Fiecare cu „masa" lui...?
4. Creştinii **din** societatea respectivă
Noi trebuie să ne întrebăm: Există o morală creştină absolută sau doar una relativă? Oare putem să vorbim de lucruri clare, indiferent de societatea şi de generaţia în care trăim? Este lucrul acesta valabil şi pentru închinarea din biserică? Dacă societatea are un cuvânt de spus şi aici, atunci lucrurile se complică foarte mult, exact aşa cum de fapt este vizibil. Adevărul este că societatea şi-a pus şi îşi pune mereu amprenta pe creştini. Ea îşi pune amprenta pe stilul de viaţă social. Dacă anumite lucruri, anumite schimbări sunt absolut normale, sunt şi domenii la care nu se poate umbla.
Un creştin nu poate schimba nimic din ceea ce îi creionează identitatea şi îi oferă puterea. El trebuie să rămână lumina lumii şi sarea pământului. El trebuie să fie ucenicul lui Cristos indiferent de felul în care se schimbă societatea. Din nefericire, societatea nu vrea să schimbe doar viaţa socială a creştinului. în ultima perioadă, ea şi-a pus amprenta în mod vizibil şi pe viaţa particulară a creştinului, dar şi pe închinarea publică a creştinului, în timp ce creştinul a fost influenţat în scopul trăirii şi în scara de valori, pe motive diferite, biserica a împrumutat foarte multe din metodele societăţii. Adevărul este că închinarea din biserică, privită în sensul pozitiv, are foarte multe lucruri care se deosebesc de lume doar prin conţinut. Altfel spus, ambalajul este acelaşi, dar conţinutul este diferit. Este evident că în multe locuri, melodia cântărilor este aceeaşi ca şi la unele cântece lumeşti, dar
conţinutul este diferit. Zgomotul este acelaşi, dar spunem că Persoana pentru care se face este diferită. Hainele creştinilor sunt aceleaşi, dar persoana care le poartă este diferită. Pantofii sunt aceiaşi, dar piciorul care îi încalţă este diferit. Luminile sunt aceleaşi, dar folosirea lor este diferită.
Dragilor, eu cred că nu are rost să ne ascundem şi să ne amăgim. Cu unele excepţii, aceasta este situaţia reală de pe teren. Este ea şi bună? Este ea şi biblică? Unde este limita? Cine o stabileşte? Fiecare creştin în parte? Fiecare familie? Fiecare biserică în deplină ascultare de principiile Cuvântului? Oare felul în care s-au derulat lucrurile în ultimul timp nu ar trebui să ne dea de gândit? Nu realizăm că în multe locuri am ajuns la situaţii penibile? Observăm că motivele de alegere ale unei şcoli sau ale unei profesii pentru creştini sunt aceleaşi cu ale celor din lume? Ştiu, noi spunem că oamenii care aleg sunt diferiţi, adică sunt creştini. Este aceasta suficient? Chiar se poate aşa? Oare chiar suntem credibili când spunem că motivele pentru alegerea unui prieten sau ale unei prietene sunt aceleaşi cu ale celor din lume, dar cei care fac alegerea sunt diferiţi, sunt creştini? Care este diferenţa când motivele pentru căsătorie sunt aproape aceleaşi, dar cei ce se căsătoresc sunt diferiţi, sunt creştini? Unde se mai face diferenţa când nunţile sau alte sărbători se pot desfăşura după acelaşi tipar, dar mirii şi nuntaşii sunt deosebiţi, sunt creştini? Dacă rochia miresei este la fel ca a celorlalte mirese, dar cea care o poartă este diferită, adică creştină, cu ce se schimbă

situaţia? Dacă costumele unor bărbaţi sunt aceleaşi cu ale celor din lume, dar cei care le poartă sunt diferiţi, sunt creştini, cu ce se schimbă situaţia? Când obiectivele familiştilor sunt în mare măsură ca ale celor din lume, adică materialiste, dar cei care luptă pentru împlinirea lor sunt diferiţi, sunt creştini, care este diferenţa? Dacă motivele de divorţ ale celor ce frecventează bisericile sunt aceleaşi ca ale celor din lume, dar cei care divorţează sunt creştini, adică sunt

diferiţi, unde este diferenţa?

Dragilor, oare chiar suntem diferiţi sau ne înşelăm singuri? Oare chiar este normal să fim în situaţia aceasta? Oare acesta este planul lui Cristos pentru Mireasa Lui? Nu ar fi momentul să ne gândim, din nou, la cuvintele lui Cristos care spunea că *„după roadele lor îi veţi cunoaşte"?* Ştiţi cum trebuie să auzim noi, cei mântuiţi, versetul acesta? După roadele voastre vă veţi cunoaşte...

5. Cuvântul lui Dumnezeu

Sigur, ar mai exista o variantă. Am putea să vorbim despre o morală extrasă din Cuvântul lui Dumnezeu, una care nu se schimbă în funcţie de normele societăţii contemporane. Am putea vorbi de varianta în care Biserica studiază Biblia cu foarte multă seriozitate şi aplică tot ceea ce este clar. Apoi, în domeniile ce nu sunt precizate punctual în Scriptură, Biserica decide împreună în baza principiilor exprimate cu claritate. Aceasta ar însemna că nu societatea, ci Biserica decide ce este bun simţ şi ce nu. Biserica decide ce este decent sau nu. Biserica decide ce este curat sau nu. Biserica decide ce este avantajos pentru o trăire sfântă şi o mărturie eficientă, nu societatea. Da, este adevărat, dacă Biserica, în lumina Bibliei şi sub călăuzirea Duhului, decide ce este normal şi ce nu este normal în închinarea ei, atunci societatea nu prea are multe de spus aici.

Deci, dacă alegem să spunem că porunca din Corint era doar pentru acolo şi doar pentru atunci, suntem obligaţi să facem şi alte precizări. Când spunem „atunci şi acolo" ne referim doar la cei din Corint sau la toate bisericile Domnului din generaţia respectivă? Sunt mulţi care se întrebă dacă regula aceasta a fost numai la Corint sau a fost şi în alte biserici. Şi aici răspunsul este nuanţat. Cei care spun că a fost o problemă particulară a Corintului întreabă: De ce nu apare acest subiect şi în altă epistolă? Din punctul meu de vedere, şi aici răspunsul depinde de felul în care privim lucrurile. Dacă descoperirea capului la femei însemna
indecenţă (ceea ce se pare că era), atunci el apare mereu. Spun aceasta deoarece fiecare epistolă are chemarea ei la decenţă. Dacă descoperirea nu însemna indecenţă, atunci ceea ce a fost spus în Corint nu reprezintă în mod obligatoriu un principiu sau o metodă unicat. Ar fi fost un caz unicat dacă am şti sigur că şi în alte părţi a fost „aruncată" învelitoarea capului, iar apostolul nu ar intervenit şi nu ar fi spus nimic. De ce să presupunem însă negativul şi nu pozitivul? De ce să nu presupunem că surorile din alte biserici au înţeles bine mesajul şi şi-au respectat soţii şi locul? De ce să nu presupunem că ele nu au ridicat problemele puse de cele din Corint?

Dacă privim lucrurile în felul acesta, deci dacă totul era bine, de ce să mai deschidă apostolul subiectul? Apoi, dacă porunca aceasta era pentru toate bisericile, oare să fi fost metoda aceasta obligatorie doar pentru generaţia respectivă? Cine şi ce ne dă dreptul să o limităm la o generaţie? Sau să fi fost metoda aceasta bună aproape 2000 de ani, dar să nu mai fie bună astăzi? Pe ce bază putem afirma cu certitudine acest lucru? Cine ne dă dreptul? Argumentele teologilor din trecut? în niciun caz! Argumentele folosite de teologii contemporani? în cel mai fericit caz doar ale unora

dintre ei... Argumentele folosite de mişcarea feministă sau de femei? Chiar contează aşa de mult? Argumentele folosite de apostolul Pavel? Oare chiar ne permit argumentele folosite de Pavel să afirmăm aceasta? Cei care vor răspunde „da" vor elimina acoperirea capului la femei (dar sigur nu vor permite şi acoperirea la bărbaţi) şi cred că, alături de metodele care nu se pot elimina, vor căuta să transmită închinătorilor şi lumii mesajul corect, mesajul apartenenţei şi al respectului. Cei care înţeleg că nici metoda, nici mesajul nu sunt negociabile, vor rămâne statornici şi vor căuta cea mai înţeleaptă cale de acoperire a părului la femei pentru timpul închinării. Trebuie să vă mai mărturisesc ceva. în timp ce studiam

pasajul acesta, mi-am pus următoarea întrebare: De ce a fost nevoie atunci şi acolo de aşa de multă argumentare pe subiect? De ce nu a considerat apostolul că este suficient să facă o simplă afirmaţie? Noi ştim că sunt domenii în care apostolul afirmă, fără a da prea multe explicaţii. De ce a considerat Pavel că este nevoie de aşa de multe argumente în acest caz? Să fi fost vorba de ignoranţa celor din Corint? Oare nu ştiau ei aceste lucruri? Era pentru prima dată când li se spunea aşa ceva? Chiar dacă ar fi fost aşa, şi este posibil să fi fost aşa, atunci o simplă enunţare cu autoritatea apostolică era suficientă. Totuşi, apostolul argumentează mult şi puternic. Oare uşa pe care încercau să o deschidă femeile din Corint era aşa de periculoasă? Oare diferenţele propuse de femeile din biserică şi de cele din societate erau aşa de mari? Oare schim-barea cerută era radicală şi de aceea apostolul vine cu argumente puternice?
Toţi ştim că oraşul Corint era tare păgânizat şi că nu era uşor să trăieşti acolo. Mă întreb totuşi: Ce era aşa de greu de priceput că un creştin trebuie să fie diferit de un păgân? Oare să fi prevăzut Pavel reacţia soţiilor din biserica din Corint? Erau ele aşa de periculoase? Să fi dorit Pavel ca învăţătura să ţină în mod permanent, nu doar pentru o scurtă perioadă? Să se fi gândit Pavel prin Duhul Sfânt şi la generaţia noastră? Să fi cunoscut prin Duhul că reacţiile ulterioare vor fi mari şi că ele vor avea nevoie de argumentele respective? Oricare ar fi fost motivul unei argumentaţii aşa de serioase şi de elaborate, un lucru este cert. Dacă pentru unii creştini, bărbaţi şi femei, o simplă cerere de acoperire a părului a fost şi este suficientă, se pare că pentru unii dintre noi nici măcar argumentele acestea mari nu sunt suficiente.
Dragilor, mai multe argumente decât cele lăsate în Scriptură nu vom avea. Să le studiem deci cu atenţie, să le înţelegem corect, în conformitate cu mesajul întregii Scripturi, şi să le trăim cu bucurie şi de dragul Domnului.
Acum, dacă ne gândim la societatea contemporană, oare nu aici este marea problemă? Oare nu este vizibil pentru toţi cât de mult se doreşte eliminarea diferenţelor dintre bărbat şi femeie? încercarea de diminuare sau de eliminare a lor a dat rezultate mari şi rapide. Ea se vede astăzi la păr, la îmbrăcăminte, în atitudine, în slujbe etc. Apoi, după ce am făcut paşii aceştia în exterior, continuăm eliminarea diferenţelor prin schimbarea rolurilor, a aparenţelor şi a funcţiilor.
Dragilor, din perspectiva apostolului, subiectul acesta nu este negociabil, dar nici nu trebuie să ducă la certuri de vorbe. El trebuie aplicat şi folosit pentru binele tuturor închinătorilor. Probabil că unii, care sunteţi deja deranjaţi de direcţia în care presupuneţi că am mers, ar trebui să vă puneţi totuşi o întrebare foarte practică: Care este de fapt scopul venirii noastre la închinare? (Eu vorbesc despre închinare pentru că apostolul pune problema aceasta în cadrul închinării din biserică.) Venim la biserică pentru a expune un păr frumos sau alte lucruri primite de la Domnul, ori venim să ne facem mai buni şi să ne ajutăm să ne facem mai buni? Oare nu ar fi mai

bine pentru toţi să venim la biserică mai modeşti şi căutând Faţa Domnului şi mila Lui? Oare noi venim la biserică doar victorioşi, pentru a ne celebra victoriile sau venim şi având nevoie de milă şi de har? Nu ne-ar face mai bine sufletului dacă am căuta şi milostivirea Lui? Nu cumva ar fi mai bine şi pentru noi şi pentru ceilalţi închinători să căutăm păstrarea unui echilibru între frumuseţe şi modestie? Oare nu ar fi mai benefic dacă în închinarea noastră am arăta şi am aprecia mai mult frumuseţea interioară?

Dragii mei fraţi şi surori, dacă aş avea ocazia să port un dialog cu surorile din bisericile evanghelice din România şi din dias-pora românească, el ar merge în aceeaşi direcie în care am presupus că a mers şi dialogul lui Pavel. Presupunând că, la fel ca cele din Corint, ele sunt sincere şi legate puternic de Domnul,

întrebarea mea ar fi: De ce vă boicotaţi singure? De ce, influenţate de duhul lumii şi nu de Duhul Sfânt, lăsaţi ca aspectul vostru exterior să vă încurce şi să transmită un alt mesaj? De ce nu învăţaţi din lecţia istoriei? De ce vă lăsaţi influenţate de lume şi nu luptaţi ca să influenţaţi lumea spre bine? De ce nu folosiţi puterea Domnului pentru a vă păzi neîntinate de lumea păcătoasă? De ce femeile serioase lasă ca hainele lor să transmită un mesaj neserios? De ce femeile care îl iubesc pe Cristos fac ca părul lor să transmită un mesaj al iubirii faţă de lume? De ce femeile sfinte şi duhovniceşti lasă ca exteriorul lor să transmită un mesaj lumesc, firesc? De ce femeile legate de cer lasă ca exteriorul lor să transmită un mesaj al legăturii puternice de pământ?

Să nu mă înţelegeţi greşit. Eu nu am făcut şi nici nu voi face reguli. Adevărul este că regulile sunt făcute, ele există. Noi alegem doar dacă sunt biblice sau nu şi dacă le respectăm sau nu. Nu ştiu la ce **concluzii** ai ajuns tu până aici, dar din cele amintite deja eu am ajuns la câteva şi vreau să le repet sau să le reafirm. Iată care ar fi ele:

1. Părul corintenilor nu avea de-a face doar cu părul

în contextul de atunci, când s-a vorbit despre părul lung şi scurt, de părul acoperit sau expus, nu s-au luat în discuţie lucruri mici şi mărunte. Apostolul nu au vorbit de lucruri neesenţiale. El a vorbit de diferenţe fundamentale şi de atitudine, a vorbit de lucruri importante şi de stări interioare care se exprimau în lucruri vizibile. Noi cum vedem lucrurile? Când dezbatem subiectul, vorbim de acceptarea şi de exprimarea unui adevăr decis de Domnul şi care nu poate fi schimbat? Vorbim aici de diferenţele dintre bărbat şi soţie, care trebuie acceptate în supunere, în respectul pentru rol, funcţie şi autoritate?

Aşa cum am spus-o deja foarte clar, nu ne putem ascunde foarte uşor sub pretextul că ar fi vorba doar de lucruri ce ţin de cultură. Cu toate că nu putem elimina faptul că apostolul vorbeşte

într-o anumită cultură, trebuie să fim foarte atenţi şi la argumentele folosite de el. Prin folosirea argumentelor enumerate, care nu ţin de cultură sau de vremuri, eu înclin să cred că apostolul ne obligă să acceptăm faptul că ar trebui să considerăm nu doar mesajul, ci şi metoda. Apoi, cum Biserica lui Cristos trebuie să respecte aceleaşi principii, ar fi important să reţinem că în cazul de faţă vorbim despre reguli pentru toate bisericile lui Cristos. Respectul faţă de cap şi smerenia faţă de Domnul nu sunt negociabile. Ele trebuie acceptate, expuse şi exprimate în mod vizibil în orice colţ din lume.

2. Cordeluţa „creştină" nu ajută

în contextul bisericilor evanghelice din România şi nu numai, la început s-a crezut în

acoperirea capului soţiilor şi bisericile au găsit modalitatea practică de exprimare. La început, datorită faptului că îi ajuta mult şi societatea, surorile au optat pentru purtarea baticului. El nu avea nimic deosebit faţă de baticul pe care îl purtau femeile căsătorite din cultele istorice. El era bun şi le ajuta pe surori la împlinirea unei porunci biblice.
în timp, lucrurile au început să se schimbe şi astfel s-a ajuns la cel puţin trei situaţii. Au fost biserici care au continuat să creadă în obligativitatea purtării baticului. Surorile din bisericile acestea însă au găsit diferite variante de a împăca şi coafura şi acoperirea. Alţii, mai libertini, ar spune primii, nu au mai crezut în acoperirea totală a părului şi astfel au ales purtarea unei panglici sau a unei cordeluţe. Acestea s-au îngustat şi şi-au schimbat culorile până când au ajuns să nu mai aibă niciun rost şi niciun mesaj. Din situaţia aceasta a apărut a treia categorie, care nu mai vede nici rostul acoperirii şi nici al cordeluţei, aşa că renunţarea a fost totală.
Acum, cu un real şi sincer respect pentru toate surorile, vreau să spun că niciuna dintre grupările contemporane nu respectă de fapt cerinţele exprimate de Pavel. Dacă vorbim de purtarea

baticului transparent, atunci acesta ar rezolva într-o oarecare măsură acoperirea capului, dar sigur nu rezolvă acoperirea părului. Probabil că nu în mod întâmplător s-a ales acest fel de acoperitoare. Adevărul este că baticul transparent are mult de-a face cu părul şi cu frumuseţea sau cu înfrumuseţarea lui. Este bine ştiut că în cele mai multe cazuri el are menirea să nu strice şi nici să nu facă invizibilă coafura în care, din nefericire, unele surori investesc tare mult. De altă parte, toată lumea acceptă că purtarea unui batic nu rezolvă problema atitudinii faţă de soţ. Dacă ne gândim la cordeluţă, aici lucrurile sunt mult mai clare. Ea nu are în vedere nici exprimarea supunerii, nici a smereniei. Ea nu are menirea să exprime acceptarea unei diferenţe între bărbat şi femeie. Cordeluţele ajută foarte bine la respectarea unor tradiţii, la amăgirea conştiinţei unora, dar nu împiedică cu nimic, ba chiar pot ajuta la etalarea părului.
Ca să nu mai lungim vorba, ar trebui să spun deci următorul lucru. Dacă privim pasajul în sensul strict şi considerăm acoperirea părului ca regulă, atunci o ascultare de Scriptură ar trebui să ne conducă la acoperirea părului tuturor soţiilor care vin la închinare. Eu nu ştiu cum se poate face practic lucrul acesta şi nici nu cred că cineva poate sau are dreptul să creeze un standard. Fiţi convinşi că nu voi investi în subiect şi nici nu îi voi judeca pe cei care găsesc o soluţie diferită de a mea. în acelaşi timp, cred că fiecare soţie pocăită şi sinceră, cu ajutorul Domnului, a bărbatului, a celor din familie şi al bisericii, va găsi o modalitate care să o ajute să nu facă din păr nici paradă, nici prilej de mândrie, nici subiect de admiraţie sau de discuţie şi nici o pricină de poticnire. Sunt convins că o soţie care doreşte acest lucru va găsi o modalitate frumoasă, decentă şi chiar modernă pentru acoperirea părului. Mai mult, dacă soţiile credincioase s-ar uni şi, în duh de smerenie şi cu sinceritate, ar cere Domnului înţelepciune pentru rezolvarea problemei, sunt ferm convins că s-ar găsi soluţia închinării şi nu a competiţiei. De altă parte, dacă privim ca obligatorii doar principiile exprimate pentru cei din Corint, atunci acoperirea părului nu ar mai fi obligatorie. în cazul acesta, fiecare soţie ar trebui să găsească metode prin care să îşi exprime în mod public respectul ei faţă de decizia lui Dumnezeu de a ne face diferiţi şi mulţumirea ei pentru statutul de soţie. Din punctul meu de vedere deci, simpla acoperire a părului nu soluţionează problema, dar nici lipsa unei învelitori nu trebuie privită cu uşurinţă.

3. Nici verigheta nu este suficientă

Trebuie să recunosc că de la maturitate şi până acum am considerat şi am spus că semnul căsătoriei în generaţia noastră este verigheta. Nu i-am judecat pe cei care nu o

poartă, dar acolo unde am fost întrebat, în condiţiile păcii, a modestiei şi cu respectarea regulilor din biserica locală, am încurajat purtarea ei. Am considerat că fiind un semn universal valabil, este bine şi cinstit să transmitem celor care nu ne cunosc că suntem căsătoriţi, că respectăm valorile familiei etc.
Acum însă, trebuie să recunosc că verigheta are un anume rol, în funcţie de felul în care pricepem mesajul din Corint. Dacă cerem acoperirea capului doar la soţii şi doar la închinare, atunci verigheta este bună şi suficientă pentru viaţa din societate. Dacă cerem acoperirea capului peste tot, atunci, deşi este bună, verigheta nu îşi prea are rostul. Dacă nu considerăm metoda din Corint universală, atunci purtată cu smerenie şi cu înţelepciune verigheta este bună, dar nu suficientă. Apostolul nu le cere soţiilor să arate doar că sunt căsătorite, ci şi să aibă o atitudine plină de respect faţă de soţ. în societatea contemporană verigheta le arată semenilor că suntem căsătoriţi, dar nu arată şi atitudinea soţiilor faţă de soţi. Acoperirea părului în schimb, făcută cu o atitudine bună, spun unii, ar putea exprima nu doar statutul de căsătorit, ci şi atitudinea de smerenie faţă de Domnul şi cea de supunere faţă de bărbat. Sigur, pentru cei care o cer doar în biserică, rămâne

spre rezolvare problema mesajului în afara bisericii.
O altă problemă ar consta în faptul că şi bărbaţii poartă verighetă, dar ei nu vor să transmită prin aceasta că sunt supuşi soţiilor... Ştiu că unii mă veţi întreba imediat: Oare nu pot soţiile să îşi acopere părul şi în realitate să fie mândre şi nesupuse? O, cum să nu! Ele pot face aceasta, la fel cum şi noi putem poza foarte multe lucruri. Presupunerea sau realitatea aceasta însă nu diminuează porunca biblică. Faptul că cineva nu se pocăieşte autentic, nu este o scuză să nu mă pocăiesc eu. Faptul că cineva se botează, zâmbeşte, dăruieşte sau face altceva cu falsitate nu mă scuză pe mine să le fac aşa cum trebuie. De altă parte, şi lucrul acesta ne cam încurcă; toţi recunoaştem că există femei care nu au capul acoperit şi totuşi sunt smerite.
Reţine, te rog, ce ţi-am spus la început. Nu ştiu exact dacă este bine sau nu, dar prin acest material eu nu vreau să fac reguli pentru nimeni. Te întrebi atunci de ce am scris? Răspunsul este simplu: datorită faptului că am mai scris pe acest subiect şi că am simţit nevoia să îmi spun şi noile gânduri şi frământări. Dacă cineva va considera că ele merită să fie luate în calcul, bine. Dacă cineva nu le va lua în seamă, este tot bine. încă o dată accentuez faptul că ascultarea noastră trebuie să fie plăcută Domnului, deoarece Lui îi vom da socoteală de ceea ce am făcut sau nu.
Probabil că unii vă cramponaţi de faptul că eu las anumite lucruri la latitudinea celor în cauză. Ştiţi de ce o fac? Nu pentru că fug de responsabilitate. Am luat decizia aceasta din două motive. Primul, deşi înclin spre o anumită interpretare (pe care, dacă nu aţi intuit-o am să v-o mărturisesc deschis), încă nu îmi este clar în totalitate cum stau lucrurile la acest capitol. Dacă eu nu am putut trage o concluzie categorică, nu vă pot cere să faceţi sau nu ceva. Apoi, dacă suntem realişti, vom recunoaşte că societatea contemporană nu mai are reguli universal valabile aşa cum era înainte. Astăzi, lucrurile diferă de la un loc la altul, de la
o regiune la alta, de la o generaţie la alta etc. Creştinul care doreşte să fie sare şi lumină nu poate să neglijeze acest aspect. El va observa cerinţele Scripturilor şi regulile societăţii în care trăieşte, în funcţie de locul şi de situaţia în care se află, mintea lui înnoită şi călăuzită de Duhul Sfânt îl va ajuta să înţeleagă ce să aleagă din şi în exterior, ca alegerile făcute să nu îi strice mesajul. Aici nu mă refer la faptul că în mijlocul indecenţilor vom deveni indecenţi ca să ne asemănăm cu ei. Adevărul este că

astăzi nu s-au schimbat doar regulile decenţei, ci şi atitudinea faţă de ea. Sunt oameni care au schimbat definiţia decenţei, dar sunt şi mulţi oameni, inclusiv femei, care ştiu bine ce este decenţa şi indecenţa, dar o aleg în mod voit pe a doua. Eu mă refer aici la alegerile dintre lucrurile bune, dar care au un mesaj diferit în funcţie de oamenii de acolo.

La modul practic, dacă m-aş duce să fac misiune într-o localitate unde majoritatea femeilor serioase şi morale ar avea capul acoperit, eu nu mi-aş folosi libertatea în Cristos pentru a umbla cu capul dezvelit. Un asemenea comportament m-ar încurca în misiunea mea. Dacă m-aş duce într-o societate unde femeile serioase şi morale nu ar intra în anumite locuri, nici eu nu m-a duce acolo. Aceasta, din nou, nu pentru că nu aş avea libertatea în Cristos, ci pentru că nu aş vrea să mă sabotez în transmiterea mesajului ceresc. în acelaşi ton, dacă aş merge la închinare într-o biserică unde femeile serioase şi sfinte au capul acoperit, şi eu mi-aş pune o învelitoare. Nu, nu aş face-o deloc cu făţărnicie. Aş face-o cu toată sinceritatea nu pentru că eu cred aşa ceva, ci pentru că le iubesc pe surori, le respect convingerile, le respect închinarea şi doresc ca părtăşia noastră să nu fie stingherită de lucruri lipsite de esenţă şi de valoare.

4. învelirea sau dezvelirea părului nu exclude respectarea celorlalte porunci

Acum, să fiu foarte bine înţeles. Dacă cineva, în urma citirii

Bibliei, a frământărilor, a rugăciunilor, a discuţiei cu soţul, a citirii altor materiale sau a citirii acestui material, va ajunge la concluzia că nu trebuie să îşi învelească părul la închinare, este bine. Ea însă va trebui să fie bine încredinţată de ceea ce face, să nu îi judece pe alţii şi să găsească metode prin care să se integreze în biserica locală şi metode prin care să transmită mesajul cerut de Pavel. Dacă alte surori vor ajunge la concluzia că ar fi bine să îşi învelească părul la închinare, este tot bine. Persoanele respective însă trebuie să aibă grijă la mai multe aspecte. Primul s-ar referi la relaţia cu semenii. Să nu cumva să deschidem prin aceasta o uşă Satanei. Să nu îi permitem să aşeze în noi un duh de mândrie şi de superioritate. Dacă ai primit această încredin-ţare, practic-o cu decenţă, în umilinţă şi fără a fi o pricină de poticnire sau de disensiune. De cealaltă parte, să nu cumva să îi permiţi diavolului să te înşele, crezând că supunerea faţă de Domnul şi faţă de soţ ar putea fi înlocuită cu o simplă acoperire a părului. Ele nu se exclud, ci sunt dependente. Acoperirea părului trebuie să exprime de fapt realitatea interioară.

în altă ordine de idei, acoperirea părului, cel puţin la prima vedere, se pare că ar fi obligatorie doar la rugăciune şi la proro-cie. Personal, vă mărturisesc că am văzut asemenea biserici. Am fost într-o adunare unde surorile aveau o eşarfă ce o ţineau pe umeri sau pe bancă, iar la rugăciune, în mod decent şi frumos, o puneau pe cap. Eu nu aş înclina spre această practică şi am să vă spun de ce. Pe de-o parte, cum în cele mai multe adunări timpul de rugăciune este scurt, acoperirea nu ar prea avea efectul scon-tat. Apoi, cred că ar fi suficiente surori care pe motivul acesta, dar găsind şi alte scuze, ar fi ispitite să vină la închinare doar după timpul de rugăciune. Altele, din acelaşi motiv şi datorită unei lipse de maturitate, ar alege să nu mai slujească în biserică. în-ţelegând gândul apostolilor prin care ei insistă ca părul să nu devină un prilej de spectacol şi de atracţie, acoperirea doar la

rugăciune nu şi-ar atinge scopul. Să nu uităm apoi că, de fapt, Casa Domnului este şi trebuie să fie mereu o „casă de rugăciune".
în consecinţă, din perspectiva mea, cine alege acoperirea părului trebuie să înţeleagă că ea este obligatorie pentru toată perioada de închinare. Probabil că unii vă întrebaţi acum: Oare nu am putea găsi în generaţia şi în cultura noastră un alt lucru care ar putea transmite din partea soţiilor acelaşi mesaj, adică mesajul respectului faţă de Dumnezeu şi faţă de soţ? Eu nu vreau să spun din capul locului că nu s-ar putea găsi ceva. întrebarea mea însă este: Cine îl va găsi? Fiecare soţie în parte? Fiecare familie în parte? Fiecare biserică în parte? Şi după ce îl vom găsi cum îl vom argumenta? Nu cumva vom ajunge să ne argumentăm toţi descoperirile şi să ajungem la certurile ce nu ne-ar aduce niciun folos? Dacă ar spune cineva că am putea prelua un anume aspect din societate, atunci vreau să vă aduc aminte că noi suntem aici tocmai pentru că ne-am lăsat influenţaţi de societatea ce se revoltă mereu împotriva deciziilor divine.
în consecinţă, fie acceptăm acoperirea părului şi atunci vedem cum o facem mai bine, fie nu o considerăm necesară şi a-tunci încetăm să mai căutăm înlocuitori.

5. Niciunul dintre soţi nu este avantajat (sau dezavantajat)

Probabil că surorile care au parcurs acest material, dacă au rezistat până aici, se simt din nou discriminate. îmi pare rău dacă v-am creat această senzaţie. Cele care mă cunosc ştiu bine că indiferent dacă le place sau nu bărbaţilor, eu vorbesc mereu în mod deschis şi de mult timp despre egalitatea dintre femei şi bărbaţi. Accentuez mereu că avem aceeaşi valoare în ochii Domnului, că suntem salvaţi prin Acelaşi Mântuitor şi prin aceeaşi Cale. Nu mă sfiesc, ci o spun cu voce tare şi oriunde că avem a-ceeaşi Biblie, Acelaşi Duh Sfânt şi că prin bunăvoinţa lui Dumnezeu vom moşteni acelaşi cer. Am spus în nenumărate rânduri

că şi soţia, şi soţul trebuie să studieze şi să se supună aceluiaşi Cuvânt, Scripturilor. Spunând aceste lucruri, şi vă asigur că nu m-am schimbat, trebuie să menţionez că nici la capitolul acesta nu există dorinţă de umilire sau de discriminare. Privind în Biblie, am văzut că bărbatul şi femeia trebuie să fie la fel. Spun aceasta în sensul că amândoi trebuie să fie şi să facă ceea ce le cere Dumnezeu. Deoarece Domnul ne iubeşte la fel şi nu este părtinitor, nu face discriminări deci, bărbatul credincios trebuie să îşi accepte Stăpânul, Capul, să îşi afişeze statutul şi să asculte sfaturile Domnului în toate domeniile vieţii.
Acum, dacă sfatul dat de apostol se aplica doar corintenilor, atunci atât bărbaţii, cât şi femeile din generaţia noastră pot face cu părul lor ce doresc. Dacă sfatul dat corintenilor se referă şi la noi, atunci toţi trebuie să ascultăm de ceea ce ne cere Domnul. Astfel, bărbaţii cărora le place să poarte părul lung au aici o mare problemă. La fel ca în cazul soţiilor, nici la ei motivul pentru tunderea părului nu este cultural şi nici negociabil. Apoi, cei care din diferite motive ar vrea să îşi acopere părul, la închinare trebuie să asculte de Domnul şi să îl lase descoperit şi îngrijit. Bazaţi pe acelaşi Cuvânt, spuneam că soţiile trebuie să îşi accepte capul, să fie dispuse să afişeze statutul de soţie şi să asculte deschis sfaturile în Domnul ale soţului.

Aplecarea mea

Dragii mei, am ajuns şi la punctul în care vă spun deschis poziţia mea. După cele văzute în Scripturi până aici (dacă unii nu aţi citit toată argumentarea nu aveţi cum să mă înţelegeţi), eu aş înclina spre acoperirea părului soţiilor la închinare. Vă întrebaţi de ce? Am mai multe **motive:**

1. Nesiguranţa

Din cele spuse deja, aţi observat că eu nu sunt 100% convins că ceea ce spunea Pavel a fost doar pentru cei din Corint. Credeţi-mă că am citit multe comentarii ale teologilor, care încă nu m-au convins. Este adevărat, deşi am răspuns la multe între-bări, am şi o ezitare, deci nu sunt 100% convins nici în cealaltă direcţie. în cazuri de acest gen, eu am însă o regulă: îmi asum varianta mai puţin riscantă. Dacă vreţi să auziţi aplicaţia acestei reguli personale, în cazul acoperirii părului ea ar suna cam aşa: „Dacă acoperirea părului nu a fost necesară, dar am făcut-o, nu am pierdut nimic. Dacă ea a fost obligatorie şi nu am făcut-o, sigur am pierdut". Cum nu îmi doresc să pierd, aş alege înveli-toarea, ştiind că purtând-o oricum nu aş pierde mare lucru.

2. Mărturia istoriei

Şi al doilea motiv a fost menţionat deja. Aşa cum bine ştim, timp de aproape 2000 de ani, creştinii în general au avut o înţelegere comună în privinţa acestui subiect. Ei bine, eu sunt unul

dintre cei deranjaţi de faptul că ceea ce am ştiut ca fiind bun aşa de mult timp, acum nu mai este bun. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu sunt un om legat de tradiţii. Pentru mine, tradiţiile nu valorează nimic dacă nu sunt puternic ancorate în Cuvânt. Aceasta m-a făcut să mă botez altfel şi să predic botezul altfel decât în bisericile istorice. Aceasta mă face să iau Cina Domnului şi să predic despre Cina Domnului altfel decât în bisericile tradiţionale. Lucrurile acestea însă şi altele nu sunt o reacţie la tradiţie, ci o reacţie la tradiţia ce nu ţine cont de Cuvânt.

Acum, dacă nimeni nu m-a putut lămuri încă de faptul că, purtând capul acoperit, noi am călcat Cuvântul Domnului, de ce să fiu aşa de lejer în acceptarea unei noi practici?

3. Actualitatea

Este adevărat, aplecarea mea spre acest punct de vedere a luat în calcul şi un alt aspect. înclinarea mea spre această punere în practică a poruncii vine în concordanţă cu nevoia acută de a reveni la smerenia şi la simplitatea pe care, din nefericire, atât bărbaţii, cât şi femeile le-am cam pierdut din închinările noastre publice. Noi vorbim mereu de modelul Domnului Isus, dar nu ne prea înghesuim (nici bărbaţii şi nici femeile) să fim ca El. Poate ar trebui măcar din când în când să ne întrebăm: Ce L-a caracterizat pe Cristos? Ce a avut şi ce a afişat El? Ce le-a oferit Cristos ucenicilor în timpul în care a fost cu ei? Care le-a fost îmbrăcămintea? Oare şi-au făcut ei haine speciale de apostoli? Au încercat prin exteriorul lor să demonstreze că sunt speciali? Care le-a fost locuinţa? Le-a daţ Domnul la fiecare o casă frumoasă? Le-a oferit tot confortul? Nu dormeau ei şi sub cerul liber? Oare nu erau ocazii în care dormeau unde li se oferea? Au stat la hotel de 5 stele? Oare care le-a fost meniul? Nu putea să comande Domnul ceva special? Numai pâine şi peşte? Oare de ce nu a decis Domnul să ia o taxă de la toţi cei care veneau pentru rezolvarea problemelor ca să aibă ucenicii apoi ceva special de mâncare? De ce nu a perceput Domnul taxe pentru vindecare, pentru ajutorare şi pentru binecuvântări? De ce nu a pus Domnul accent pe finanţe, pe haine şi pe confort? Care au fost mijloacele de transport ale ucenicilor? De ce nu i-a echipat Domnul pe ucenici cu câte un măgar? Şi, dacă tot este vorba de femei, oare cum arătau femeile care îl slujeau? Veneau ele cu Domnul ca să facă paradă din îmbrăcăminte sau din coafuri? Erau ele acolo ca să se expună, ca să atragă privirile spre ele sau erau acolo ca să îl slujească pe Cristos şi să îi ajute pe semeni?

Vedeţi, eu cred că multe din întrebările ridicate sunt retorice. Privind la Domnul Isus

şi la ucenicii Lui, suntem siguri că toţi erau caracterizaţi de o viaţă modestă. Aşa le-a fost modelul, aşa au fost învăţaţi şi aşa au trăit. Nici viaţa de după plecarea Domnului la cer nu a fost una de lux. Cine priveşte viaţa ucenicilor şi în mod special a lui Pavel înţelege foarte uşor modestia şi simplitatea. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu promovez nici mizeria, nici sărăcia şi nici lenea. Nu promovez lipsa de educaţie, lipsa de în-grijire şi nici neglijarea darurilor. Nu sunt pentru falsă modestie şi nici pentru lipsa bunelor maniere. Toţi trebuie să fim oameni şi să avem relaţii civilizate. în înţelegerea mea, simplitatea este obligatorie, dar ea înseamnă înainte de orice o schimbare de accent.

Cred că spre deosebire de cei din lume, noi, cei mântuiţi care spunem că suntem legaţi de cer, trebuie să accentuăm mai mult lucrurile interioare, cele sufleteşti. Astăzi punem un accent exagerat pe trup. Acesta ne-a creat şi ne va crea mereu probleme. Apostolul spune că se purta aspru cu trupul lui. Nu îl chinuia, dar nici nu îi împlinea toate dorinţele. Schimbarea de accent ar trebui să ne lege mai mult de lucrurile veşnice.

Din nefericire, mulţi dintre noi suntem prea tare legaţi de lumea aceasta. Pentru a avea ceea ce ne spune lumea, sacrificăm sufletul, relaţiile, viaţa cu Domnul, viaţa de biserică etc. 0 schimbare bună de accent ne-ar conduce mai mult spre lucrurile ce ţin

de răspândirea Evangheliei. Noi am fost lăsaţi aici ca ambasadori ai Lui. înainte de a ne încredinţa slujba aceasta, Mântuitorul ne-a avertizat să nu ne îngrijorăm de îmbrăcăminte. Oare mai ţinem cont de această poruncă? Sunt creştinii, şi în mod deosebit femeile, liniştite în privinţa aceasta? Ce le frământă pe femei cel mai mult? Din nefericire, se pare că mulţi creştini, şi în special creştine, în loc să se ocupe de treburile împărăţiei Sale, se ocupă mai mult de casele lor şi de imaginea lor. Dacă am privi mai mult la Cristos, atunci ne-am gândi la lucrurile ce ţin de ajutorarea se-menilor în loc să ne ocupăm exagerat de binele nostru. Oare nu realizăm că am devenit egoişti, izolaţi şi invidioşi? Ce ne-ar spune Cristos? Care este drumul pe care mai trece astăzi bunul samaritean? Cu certitudine, o schimbare de orientare şi de atitudine ne-ar conduce spre lucrurile ce ţin de binele spiritual şi relaţional al familiei. Atunci ne-am face timp să investim mai mult în suflet, în relaţii şi în educarea biblică a copiilor. Atunci, (şi bărbaţii, şi femeile) am investi mai mult în lucrurile ce ţin de zi-direa Bisericii, iar implicarea noastră în Trupul lui Cristos şi în misiunea Lui ar fi consistente şi vizibile.

Ştiu că te-ai întrebat chiar de la început: Şi pot fi rezolvate toate acestea prin acoperirea capului? Nu, nici pe departe. Eu cred că acoperirea capului poate fi rezolvată prin schimbarea de accent de care vorbeam. Numai că cineva trebuie să ia în discuţie acest aspect...

4. Posibilitatea

Nu vreau să spun că acoperirea capului la închinare ar avea o rezolvare uşoară, dar nici nu cred că pentru cei doritori ar fi ceva foarte greu sau imposibil. Când dorim ceva, ştim să găsim căi de punere în practică.

Cineva mi-a pus următoarea întrebare: Care este impedimentul acoperirii părului la închinare? Ştiţi ce i-am răspuns? Că

din punctul meu de vedere, niciunul. Dacă cineva spune că nu are convingerea şi că nu vrea să se supună unor reguli în mod făţarnic, eu îi spun că o poate face şi cu sinceritate! Sinceritatea sau făţărnicia sunt alegerea noastră. Putem să nu avem

convingerea teologică, dar putem să avem convingerea necesităţii bunelor relaţii frăţeşti. Dacă cineva mi-ar vorbi de lipsa modelului de acoperitoare, eu i-aş spune că nu ni se cere un anume model. Celui care mi-ar spune că este imposibil, că nu se poate acoperi tot părul, eu i-aş spune că se poate acoperi. Depinde ce model al aco-peririi alege fiecare. Mai ales acum, că părul celor mai multe femei nu este aşa de lung, nu cred că aceasta este problema cea mai mare. Celor care ar motiva dezvelirea cu bucuria din serviciile bisericilor noastre le-aş spune că acoperirea părului nu ne poate împiedica să ne bucurăm... Dacă ne împiedică să ne bucurăm, atunci avem o problemă, dar nu cu părul...

Când cineva îmi vorbeşte despre eşecul trecutului, încercând să îmi demonstreze că acoperirea de până acum nu a ajutat, nu mă lămureşte uşor. Cine poate să spună dacă lucrul acesta a ajutat sau nu? Cine a făcut un sondaj general de opinie? Ştiu că se vorbeşte aşa de mult despre diversitatea socială. Da, astăzi nu mai există o societate la fel ca cea din trecut. Aceasta însă nu înseamnă că nu ne putem acoperi. Noi ne putem adapta locului şi deciziilor celor prezenţi şi, cum spuneam, putem să facem lucrul acesta cu sinceritate. Potrivirea sau nepotrivirea cu veacul prezent o decide mintea înnoită şi călăuzită de Duhul Sfânt. Dacă deci în anumite locuri sau situaţii ni se cere acoperirea, de ce nu o putem face?

Ştiu că mulţi aduc în discuţie şi diversitatea teologică. Eu cunosc acest aspect, dar vreau să îţi spun că deşi teologii sunt împărţiţi, în final noi, membrii unei biserici, ar trebui să ne aliem teologiei celor care ne slujesc şi bisericii căreia îi aparţinem. Deci dacă crezi, dacă ai dragoste şi respect şi dacă vrei, se poate!

5. Ajutorul

Pentru a mă explica, vă voi oferi un alt răspuns la întrebarea: Chiar credeţi că regulile acestea care au de-a face cu exteriorul ajută? Ştii care a fost răspunsul meu? Da, dacă sunt folosite bine. Lasă-mă să argumentez. Societatea are reguli pe care eu le apreciez, deşi nu sunt perfecte şi pot fi falsificate. Să exemplific. Mă bucur că în societate poliţiştii au uniforme. Mă bucur de uniforma pompierilor, a jandarmilor şi a altor lucrători publici. Ele mă feresc de greşeli, de pierdere de timp şi mă ajută în situaţiile vieţii. Mi-ar fi foarte greu să apelez la un poliţist dacă nu aş şti care este. Mi-ar fi greu să apelez repede la un om de ordine, dacă nu aş şti care este. Apoi, mă bucur de anumite reguli din anumite instituţii. M-am bucurat tare mult când, cu mulţi ani în urmă, am văzut în SUA că personalul unui spital avea uniforme diferite. A fost aşa de uşor să îi identific pe medici, pe asistente, pe voluntari etc. M-am bucurat să văd că în societăţi dezvoltate, elevii unei şcoli aveau uniforme diferite de cei din alte şcoli. Că profesorii erau diferiţi de elevi. Să ştiţi că mă bucur tare mult că sportivii au echipament specific. încă nu ştiu de ce, dar unora li se pare foarte logic ca echipamentul portarului să fie diferit de cel al echipei sale. Nu pricep de ce căpitanul de echipă trebuie să aibă un semn distinct faţă de ceilalţi jucători. Nici nu prea pricep de ce echipamentul unei echipe trebuie să fie diferit de al celorlalte. Eu nu pricep, dar cei care au creat regulile se pare că pricep destul de bine. Ei vor să îi ferească pe oameni de confuzii. Ei vor ca lucrurile şi mesajul să fie clar din capul locului. Ei vor să se cunoască totul bine de la distanţă. Bravo lor! Regulile acestea îl ajută pe arbitru, îi ajută pe jucătorii ambelor echipe şi ne ajută pe noi, pe spectatori.

Mă întreb: De ce ar fi aşa de grav ca şi biserica locală să aibă anumite reguli? De ce ar fi jenant pentru noi sau pentru cei care intră în biserică să arătăm inclusiv prin aspectul exterior cine suntem şi de ce am venit acolo? De ce ar fi jenant ca dirijorul să arate ca dirijor? De

ce să nu ştie băieţii din capul locului care fete sunt căsătorite şi care nu? De ce să nu ştie bărbaţii din capul locului că femeile prezente sunt serioase atât în viaţa de familie, cât şi în umblarea lor cu Domnul?
Ca bărbat căsătorit, ca lucrător în biserică, îmi doresc ca a-tunci când intru într-un local destinat adunărilor bisericii să văd cu foarte mare uşurinţă următoarele: că cei de acolo sunt fraţi, că sunt bărbaţi şi femei morali, că sunt soţi şi soţii dedicaţi, că sunt creştini iubitori şi primitori şi că s-au adunat acolo pentru o închinare autentică.
Vă întrebaţi dacă ţinuta celor pe care îi văd pentru prima dată îmi răspunde la unele dintre întrebările amintite? Mie da! Este adevărat, nu la toate, dar întotdeauna este un început. Vă întrebaţi de câte ori m-am înşelat până acum? Din fericire, nu de prea puţine şi am să vă spun de ce. Aşa cum hainele unui păcătos nu stau bine, nu sunt la locul lor pe un sfânt, nici ţinuta unui sfânt nu stă bine, nu este la locul ei pe un păcătos. Felul în care stau pe el seamănă mai mult cu felul în care stăteau hainele lui Saul pe David. Deci ţinuta exterioară este un punct de plecare, dar nu este totul. Dar dacă celelalte aspecte sunt bune, de ce să nu fie şi acesta bun? Cu alte cuvinte, dacă pe terenul de joc echipamentul de sport este purtat de un sportiv, lucrul acesta este normal şi foarte bun. Aplicat la subiectul nostru aş spune: dacă o soţie pocăită, poartă la închinare capul acoperit, pentru că aşa a spus Cel ce a stabilit regulile închinării, atunci lucrul acesta este bun şi eficient.
Acum, dacă am lăsat şi voi continua să las decizia în dreptul tău, vreau să îţi spun că, studiind subiectul, eu am luat o **decizie** şi ea este următoarea:
1. Nu îmi voi acoperi capul. în anumite ocazii aş vrea să o fac...

2. Nu voi încerca să induc în eroare. Voi încerca să arăt mereu ca un bărbat.
3. Nu îmi voi ascunde statutul de căsătorit. îl voi arăta deschis şi public.
4. Voi respecta decizia soţiei şi a fiicei. Nu le voi impune ce să facă. Mă rog mereu să ia decizii cu înţelepciune de sus şi aşa voi face şi acum.
5. Voi respecta decizia bisericii şi a altor biserici. în Biserica „Speranţa" lucrurile au fost decise de adunare, nu de mine. Aşa va fi şi în continuare. Ea va decide ce trebuie făcut şi va face lucrul acesta cu înţelepciune şi cu pace. La fel ca şi până a-cum, nu mă voi interfera cu viaţa şi cu regulile altor biserici. Ele vor decide cum cred că este mai bine şi mai biblic.
6. Voi respecta decizia familiilor şi a surorilor. Lucrul acesta însă trebuie să fie în concordanţă cu decizia bisericilor din care fac parte.
7. Voi respecta decizia şi gândirea colegilor de lucrare. Indiferent cum gândesc la acest capitol, ei rămân slujitorii
Domnului şi colegii mei preţioşi. Voi continua să mă bucur de părtăşia cu ei şi mă voi ruga ca toţi să rămânem credincioşi Adevărului şi să lucrăm cu dragoste.

Adevărata problemă

Adevărata problemă în cazul de faţă nu este părul sau acoperirea lui. în contextul celor spuse, eu cred că cele mai multe soţii care au o problemă cu ceea ce am spus

despre învelirea părului la închinare, nu au o problemă cu părul. Adevărul este că multe soţii nu au nicio problemă să îşi acopere părul în bucătărie, la locul de muncă sau în alte circumstanţe unde este cerut acest lucru. Cred că soţiile care au o problemă cu învelirea părului la rugăciune (la fel ca şi bărbaţii care au o problemă cu decenţa la închinare) au de fapt o altă problemă. Adevărata problemă este atitudinea. Când spun aceasta mă refer la o anumită stare a inimii. Problema cu adevărat importantă şi în cazul subiectului discutat este atitudinea soţiilor faţă de:

1. Cuvântul lui Dumnezeu

Din cele văzute până acum, am observat exact ceea ce mă frământa de mult timp şi anume că problema mare nu este acoperirea părului, ci atitudinea faţă de mesajul lui Cristos. Aşa cum spuneam deja, încă de la începutul slujirii Sale, Mântuitorul ne-a învăţat să nu ne îngrijorăm de îmbrăcăminte. Accentul celor mântuiţi nu trebuie să fie pe lucrurile trecătoare, ci pe cele cu rezonanţă veşnică.

întrebarea mea în dreptul surorilor noastre ar fi aceasta: Sunt ele dornice să împlinească Cuvântul? Indiferent ce ar face cele

din jur? în toate domeniile? în toate ocaziile? Sper din toată inima ca răspunsul tuturor soţiilor să fie un DA categoric. Gândul acesta m-a făcut şi mă face să încerc să explic Cuvântul corect şi clar. îmi place să cred că soţiile mântuite care îl înţeleg sunt gata să îl împlinească. Dacă nu toate, mă rog ca tu să fii printre cele care doresc o împlinire grabnică şi totală.

2. Slujitorii Domnului

Biblia ne învaţă să îi cinstim, să îi respectăm şi să îi ascultăm. Ea ne învaţă să le fim supuşi în Cuvânt, ca astfel ei să ne poată sluji fără lacrimi şi fără dureri.

Vreau să îţi spun că astăzi sunt două categorii de slujitori pregătiţi în Cuvânt şi sinceri. Sunt slujitori care înţeleg că acoperirea capului avea de-a face cu mesajul transmis în cultura de atunci şi că, în consecinţă, astăzi nu este obligatoriu. Aceştia, si-gur nu vor cere soţiilor să nu îşi acopere capul la închinare. Ei au maturitatea şi înţelepciunea să respecte înţelegerea şi decizia fiecăruia, întrebaţi sau nu, în funcţie de caz, ei vor explica felul în care înţeleg subiectul, dar vor lăsa lucrurile la dispoziţia bisericii, a familiilor sau a persoanelor.

De cealaltă parte, sunt slujitori sinceri care au înţelegerea că acoperirea capului la închinare este obligatorie. Unii dintre a-ceştia vor cere împlinirea acestui aspect, iar alţii nu. Dacă slujitorii bisericii tale cred şi doresc lucrul acesta, ei trebuie respectaţi. Ei trebuie respectaţi pentru sinceritatea lor, pentru onestitatea lor şi pentru dorinţa lor de a conduce Turma Domnului pe urmele Păstorului. Ascultarea sau neascultarea soţiilor din biserică va demonstra o atitudine a inimii. Surorile care îi vor asculta, vor demonstra că îi iubesc, că îi înţeleg, că îi respectă. Celelalte vor demonstra că ţin mai mult la imaginea şi la dorinţele lor decât la slujitorul Domnului.

3. Biserică

Aşa cum spuneam, fiecare biserică poate avea decizii locale

şi temporare. în dorinţa de a împlini Cuvântul, fiecare biserică ia anumite decizii în funcţie de locul în care se află, de generaţia pe care o slujeşte, de conducerea prezentă, de înţelegerea pe care o au majoritatea membrilor, de maturitatea acestora şi de multe alte lucruri. Odată ce sunt luate, ele trebuie respectate de toţi membrii bisericii, deci în mod implicit şi de toate soţiile (inclusiv de soţia păstorului). Aceasta înseamnă că şi acolo unde avem o înţelegere personală diferită, libertatea noastră în Cristos sau

libertatea familiei noastre se va supune rânduielilor bune ale bisericii. Atitudinea aceasta va fi determinată de iubirea faţă de fraţi şi de interesul pentru răspândirea Evangheliei. (Puteţi fi sigure că adunarea care înţelege că acoperirea capului nu este obligatorie, nu va cere surorilor care se acoperă să îşi dea jos învelitoarea.)
Cele care au o problemă cu ce spun aici ar trebui să se întrebe din nou care este scopul pentru care venim la adunările bisericii. Cercetarea Scripturilor ne va reaminti că locul acesta este unul de rugăciune şi că o primă caracteristică a închinătorilor ar trebui să fie sfinţenia (Psalmul 93:5). în locul acesta ar trebui să ne facem mai buni şi înaintea ochilor noştri ar trebui să fie zugrăvit Cristos cel răstignit.

4. Ceilalţi sfinţi

Din cele spuse deja şi din realitatea de pe teren, este irealist să credem că lucrurile se vor tranşa peste tot la fel. Din moment ce gândirea este diferită, este normal ca şi practica să fie diferită. Atunci, întrebarea este: Cum să ne raportăm la cei care gândesc şi practică diferit de noi? Răspunsul vine şi aici din atitudinea inimii. Cei care îşi iubesc fraţii de credinţă, vor avea respect pentru înţelegerea lor şi pentru dorinţa lor de a împlini ceea ce înţeleg. Ca regulă generală, ei se vor ruga unii pentru alţii, se vor sprijini, se vor vorbi de bine etc. în condiţii specifice şi cu înţelegeri clare, ei se vor putea ruga împreună, vor putea discuta

împreună şi vor putea lucra împreună, lăsând ca linia finală să o tragă Domnul. Dacă însă inima nu este bună, dacă nu există iubire şi respect, diferenţele de înţelegere pot duce la disensiuni, la atitudini nesfinte şi la mărturii păgubitoare, din care singurul câştigător va fi Satana.

5. Soţi

Toate soţiile credincioase trebuie să fie supuse soţilor lor în Cuvânt, în toate domeniile şi în toate împrejurările. îmi place să cred că soţiile credincioase înţeleg acest aspect şi sunt dispuse să îl împlinească. Dacă sunt domenii unde înţelegerea lor este diferită, dar cerinţele soţilor nu sunt în afara Cuvântului, ele se vor spune din respect şi din dragoste pentru soţ, pentru familie şi pentru Numele Domnului.
Da, dragilor, problema cea mai serioasă nu are de-a face cu părul, ci cu **supunerea** soţiei faţă de soţ. Când există supunere interioară, exprimarea ei se va realiza mult mai uşor. Aceasta mă face să vă rog să vă faceţi timp chiar acum şi să citiţi Anexa 3 care vă va conduce puţin spre o înţelegere corectă a supunerii faţă de soţ.
Dragilor, adevărata problemă a unor soţii contemporane, a-şa cum spuneam şi cum ştim toţi este de fapt una interioară. Dacă în viaţa unora, nu a tuturor, nu ar exista puţină indiferenţă, puţină dezordine, puţină mândrie, puţină dorinţă de a ieşi în evi-denţă, o mică dorinţă de a fi diferite de celelalte sau asemănătoare celorlalte, lucrurile ar fi mult mai simple. Probabil că în viaţa unora, dacă ar exista un duh mai accentuat de supunere faţă de Domnul şi faţă de soţ, acoperirea părului la închinare ar deveni o problemă minoră şi destul de uşor de rezolvat.

Apel pentru bărbaţi!

Stimaţi bărbaţi,

tât noi, cât şi soţiile noastre, cunoaştem învăţătura Bibliei.
la ne spune cu foarte multă claritate că soţiile trebuie să ne fie supuse. în acelaşi timp, tot Biblia ne porunceşte să le iubim. Ca regulă generală, un soţ plin de iubire nu face jugul mai greu. Soţul care îşi iubeşte soţia nu îi îngreunează viaţa, ci încearcă să îi

uşureze slujba şi slujirea.
Conştienţi de aspectul acesta, fiecare soţ credincios şi iubitor ar trebui să îşi pună foarte serios următoarea întrebare: Aş putea uşura cu ceva supunerea soţiei? Nu, nu este vorba de supunerea ei faţă de Cristos. Aici are grijă Domnul nostru. El a făcut şi face în aşa fel ca poruncile Lui să nu fie grele. El nu doar că aşteaptă supunere, dar ne şi ajută în împlinirea poruncii. Aici este vorba de supunerea soţiei faţă de tine.
Personal, cred că supunerea implică o anumită suferinţă, dar sunt sigur că ea nu este la fel pentru toate soţiile. Când spun aceasta, mă gândesc nu doar la planul Domnului, ci şi la comportamentul soţului. Privind la Domnul Isus şi urmărindu-I învăţătura, cred că fiecare soţ trebuie să încerce să îşi ajute soţia în procesul supunerii. Cei care doresc în mod sincer lucrul acesta ar trebui să se gândească, să se roage şi să investească în cel puţin următoarele domenii:

1. Supunerea faţă de Cristos
Soţul care este urmaşul lui Cristos, care are în el gândul Lui şi care calcă pe urmele Lui, este mai uşor de urmat. 0 femeie credincioasă îşi va dori mereu să umble pe urmele Mântuitorului. Dacă are un soţ care merge pe alte cărări, îi va fi imposibil să îl urmeze în toate aspectele. Dacă el calcă mereu pe urmele lui Cristos, îşi ajută soţia să îi urmeze pe amândoi.
Calci tu pe urmele Mântuitorului? în toate lucrurile? în mod vizibil?
2. Claritate şi înţelegere
Soţul care vrea să fie ascultat şi să nu facă din acest lucru un calvar, trebuie să înveţe să se exprime cu claritate. El trebuie să îşi ajute soţia să înţeleagă exact ce doreşte. în acelaşi timp, trebuie să arate înţelegere şi să manifeste răbdare. Nu toate lucrurile se pot face uşor şi nici în grabă.
Eşti clar în exprimarea cerinţelor? Eşti şi biblic? Manifeşti înţelegerea necesară?
3. Fermitate şi flexibilitate
Da, ai citit bine, acestea nu sunt în opoziţie. Soţii care doresc să îşi ajute soţiile să îi asculte trebuie să fie fermi în lucrurile care nu se pot negocia. Ei trebuie să transmită acelaşi mesaj de fiecare dată. De cealaltă parte, acolo unde nu avem porunci clare în Scriptură şi unde nu este vorba de păcat, soţul trebuie să fie flexibil. El trebuie să manifeste iubire, înţelegere şi bunăvoinţă. Aceasta îi va oferi soţiei speranţă şi noi puteri.
Unde eşti ferm: acolo unde îţi cere Biblia sau unde vrei tu? Ştii să fii şi flexibil? Laşi să se vadă lucrul acesta? Cum îţi exprimi flexibilitatea?
4. Implicare şi răsplătire
Dacă luăm în serios modelul Mântuitorului, atunci nu vom avea doar pretenţii. El are aşteptări mari de la Mireasă, dar o ajută în toate lucrurile. După modelul lui Cristos, soţul înţelept
trebuie să îşi ajute soţia prin rugăciune, să o încurajeze, să încerce să îi facă supunerea mai uşoară şi mai plăcută. Soţul care doreşte să îşi ajute soţia trebuie să ceară numai ce este bine. El trebuie să o încurajeze să studieze Biblia şi, în relaţia cu Domnul şi cu celelalte autorităţi, să îi fie exemplu de supunere. Dacă soţia alege să nu fie supusă, soţul poate alege între două atitudini posibile. Există atitudinea de condamnare, de acuzare, de pedepsire, de divulgare, de aşteptare în vederea reparării, de separare sau de spălare pe mâini. Cel care o alege trebuie să fie sigur că va pierde. El nu este în voia Domnului şi nu trebuie să se aştepte la binecuvântare. Există şi o atitudine creştinească, preluată din exemplul lui Cristos. Bărbaţii aceştia ajută, aşteaptă şi

nădăjduiesc în schimbările pe care le poate produce Domnul în timp. Cei care fac aşa, cei care seamănă iubire, înţelegere şi bunătate, vor culege un rod plăcut şi bogat.
Bărbaţii aceştia ştiu că lor li se cere să lucreze cu soţiile cu înţelepciune. Lor li se spune să le cinstească şi să se gândească la faptul că vor moşteni împreună harul vieţii, în acelaşi timp, ei sunt conştienţi de faptul că o altă conduită ar afecta viaţa lor de rugăciune. Mai exact, se spune că un comportament neadecvat poate să le împiedice rugăciunile.
Este interesant că în sfaturile date, apostolul face o precizare. Bărbaţii înţelepţi nu îşi permit să o neglijeze. Apostolul spune că soţia este partenerul mai slab. Ştiind aceasta, bărbatul înţelept va aplica şi în relaţia de familie ceea ce îi cere Biblia să facă în relaţia cu fratele mai slab. Deoarece există, el trebuie îngăduit, el trebuie protejat şi trebuie ajutat. El trebuie luat în calcul şi tratat în aşa fel ca să nu se piardă.
Sunt bărbaţii generaţiei noastre gata să facă aceasta şi pentru soţiile lor? Sunt ei gata să aibă răbdare, iubire, iertare etc? Mirele Ceresc ştie să răsplătească frumos. Este adevărat că unele răsplătiri ne aşteaptă dincolo, dar la fel de adevărat este şi faptul că pe unele le-am primit şi le vom primi aici. Suntem gata să ne

implicăm? Ştim să răsplătim şi să apreciem supunerea? O facem? **5. Conducere şi înţelepciune**
Biblia spune că soţiile trebuie conduse. Multora nu le place să fie conduse, iar mulţi soţi au găsit lucrul acesta destul de dificil. Dacă vrem să le conducem bine, atunci trebuie să ţinem cont şi de Modelul lui Cristos şi de învăţătura Lui. Privind la ambele, vom constata că Domnul a condus, dar a făcut-o mereu **cu** dragoste.
Biblia ne spune că tot ce facem trebuie să fie făcut în dragoste. Ţinem cont de aceasta în conducerea soţiilor noastre? Apoi, Biblia vorbeşte de comunicare. Ca soţi, trebuie să vorbim între noi. Soţia nu este şi nici nu trebuie tratată ca un robot. Ea trebuie tratată ca om, respectiv ca un copil al cerului care are în ea Duhul Sfânt. Procedăm aşa? Dacă greşesc, şi vor greşi, ele trebuie tratate cu blândeţe şi cu iertare. Să nu uităm că sunt vasul mai slab, mai sensibil.
Niciun bărbat nu poate avea pretenţia că îşi conduce bine soţia, dacă nu respectă „regulile de circulaţie" spre cer. Tu le respecţi?
încă ceva deosebit de important. O conducere bună este determinată şi de viteză. Un soţ înţelept îşi va conduce soţia **cu viteza potrivită.** Este interesant că toţi bărbaţii ştiu cum să îşi conducă maşinile. Ei ştiu că aici trebuie să ţină cont de marca maşinii, de vechime, de întreţinere, de putere, de caracteristicile menţionate de fabricant etc. Oare ţinem cont de acestea şi când este vorba de soţie? Ţinem cont de puterea ei, de starea ei de sănătate, de felul în care a fost exploatată şi de etapele din viaţa ei?
Suntem gata să investim şi în întreţinere? Nu a maşinii, ci a soţiei. Adevărul este că şi soţia, la fel ca maşina, are nevoie de mai mult decât conducere. Ca să poţi conduce bine, trebuie să întreţii bine. Altfel, se vor auzi sunete neplăcute şi există riscul să se strice bucşele... Deoarece mulţi bărbaţi văd problema aceasta

foarte complicată, eu o voi simplifica, dându-ţi următorul sfat: **condu-ţi soţia cum te conduce Cristos pe tine.**
Probabil că la modul general vorbind, supunerea soţiei ar fi mai uşoară dacă le-am respecta ca oameni şi ca persoane mântuite şi dacă nu ne-am considera superiori. Dacă am şti să comunicăm frumos şi la timp şi dacă am lăsa-o să se exprime, supunerea ar fi mai uşoară. Dacă i-am înţelege nevoile, dacă am fi părtaşi la

suferinţele ei, dacă am fi corecţi în atitudini şi am avea mai multă răbdare, supunerea ar fi mai uşoară. Cu siguranţă, dacă i-am face mai multe cadouri, dacă am participa la curăţenie şi dacă am asculta-o mai mult, supunerea ar fi mai uşoară. Şi, ca să nu lungim vorba, dacă am iubi-o aşa cum îşi iubeşte Cristos Mireasa, supunerea nu ar fi plăcută, dar sigur ar fi mai uşoară. Să ne uităm deci la Cel care îşi ajută Biserica şi să ne inspirăm de la El în ajutorarea soţiilor noastre. Noi nu putem să schimbăm cerinţele Domnului pentru ea, dar putem să o ajutăm în împlinirea lor.

Nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar vorbind despre bărbaţi, eu am înclinat să presupun că cei care citesc acest material sunt bărbaţi buni. Dacă, prin reducere la absurd, eşti un bărbat rău, sfatul meu este simplu şi clar: renunţă la starea aceasta, pocă-ieşte-te şi devino bun ca Domnul Isus. Atunci, Domnul va fi bun cu tine, iar tu vei putea fi bun cu semenii şi cu cei din casa ta.

Apel pentru toate soţiile!

Stimate soţii, eu ştiu că trăim vremuri în care supunerea nu este la modă. Am spus-o şi o repet: ştiu că supunerea nu este uşoară. Ştiu că soţia care nu se supune are multe scuze. Unele caută să îşi găsească scuze chiar în Scripturi. Pentru ele, Biblia nu este suficient de clară sau nu este suficient de actuală. Altele îşi caută scuzele în comportamentul soţului. Multe afirmă că soţul nu este ce trebuie, că nu calcă pe urmele Domnului, că nu le înţelege etc. Sunt şi femei care mărturisesc că zilele s-au schimbat şi că am trecut într-o altă etapă.

Eu cred multe dintre lucrurile spuse de voi, dar vreau să vă spun şi eu ceva. Indiferent cum s-au schimbat oamenii şi cum s-au schimbat vremurile, Dumnezeu nu S-a schimbat. Aceasta înseamnă că nu s-a schimbat nici iubirea Lui, dar nu s-au schimbat nici aşteptările Lui. El continuă să binecuvânteze, dar şi să aştepte ascultare deplină. Voi puteţi avea mângâierea că sunt femei mai rele decât voi şi puteţi avea şi speranţa că Domnul va avea milă. Fără a încerca să vă jignesc sau să vă sperii, trebuie să vă spun totuşi că cele care gândiţi şi acţionaţi în felul acesta, aveţi o mare problemă. Indiferent cum am vrea să vedem noi lucrurile, nu are rost să ne amăgim. Soţia credincioasă, dar neascultătoare de soţul credincios, nu se poate aştepta la binecuvântări. Domnul are binecuvântări şi este bogat în ele, dar le oferă în condiţii bine

stabilite. Mai mult, soţia neascultătoare şi nesupusă, chiar dacă nu îşi dă seama, poate fi responsabilă de multe dintre necazurile care vin în familie datorită nesupunerii ei. Dacă nu se pocăieşte ea, nu se poate aştepta la har şi la milă.

Fiecare soţie curtată de gândul nesupunerii trebuie să ştie următorul lucru. Nimic în univers nu se răzvrăteşte şi nu s-a răzvrătit. Lumea astrelor, constelaţiile, pământul, lucrurile de pe pământ, plantele, animalele nu s-au răzvrătit. în schimb, a făcut-o Lucifer şi omul, coroana creaţiunii divine. Toate celelalte sunt mulţumite şi supuse. Apoi, dintre toate răzvrătirile, din punctul meu de vedere, nemulţumirea femeii şi decizia ei de nesupunere este cea mai gravă. Aş spune, deşi sună foarte dur, că ea este mai gravă decât nemulţumirea şi nesupunerea lui Lucifer şi a îngerilor căzuţi. Noi trebuie să ştim că Lucifer şi îngerii s-au răzvrătit de pe un statut inferior lui Dumnezeu. Ei au dorit să fie ca Dumnezeu în valoare. Femeia însă nu se poate răzvrăti faţă de bărbat de pe postura unui inferior. Biblia face clar faptul că ea este egală cu bărbatul, numai că rolul ei este diferit. Aceasta face ca răzvrătirea să fie atât diabolică, deoarece Lucifer era cel mai aproape de Domnul, aşa cum soţia este cea

mai aproape de bărbat, cât şi gravă, deoarece ea se răzvrăteşte de pe picior de egalitate.
Când am spus aceste lucruri, am avut în vedere şi faptul că există neveste care au soţul necredincios. Bănuiesc că ştiţi şi că aţi înţeles că noi nu vorbim de o ascultare de soţ, în detrimentul ascultării de Dumnezeu. în limitele Scripturilor însă, şi soţiile care au soţi necredincioşi trebuie să fie supuse. Ştiu şi aceea că unele soţii au soţul mai puţin descurcăreţ. în cazul acestora, nu am în vedere o ascultare oarbă şi o abandonare a lucrurilor pe seama lui. Eu cred că în astfel de cazuri, dintr-o atitudine potrivită, soţul trebuie respectat şi ajutat. Să nu confundăm domeniile de activitate sau darurile şi capacităţile din noi, cu atitudinea de supunere. Ştiu că supunerea nu este uşoară. Am observat că multe

soţii şi-ar dori supunere, dar datorită greutăţilor, aleg înlocuitori. Unele consideră că pot înlocui supunerea prin purtarea baticului sau prin comunicarea cu o tonalitate joasă. Altele au decis să îşi împlinească îndatoririle, dar cu multă răceală şi nemulţumire. Sunt unele care ascultă, dar poartă în suflet un duh de răzbunare. Din nefericire, sunt şi din acelea care înţeleg supunerea ca o ascultare oarbă, fără exprimarea propriei gândiri.
Spre bucuria mea însă, şi sper că şi spre a voastră, am şi o veste bună. Orice soţie nesupusă se poate reabilita. Ea poate să se pocăiască de duhul acesta şi de starea aceasta. Ea poate să îşi recunoască vina, să îşi ceară iertare şi să se schimbe. Ea poate să devină o femeie în voia Domnului şi care are parte de multe binecuvântări. Apoi, după pocăinţă şi îndreptare, ea poate fi folosită ca o binecuvântare pentru alţii. Personal, mă rog Domnului să fii o astfel de soţie. Dacă eşti ascultătoare de Domnul, continuă pe drumul acesta. El este bun, iar la final te aşteaptă o mare răsplată. Dacă nu te caracterizează supunerea, pocăieşte-te acum şi Domnul va avea milă. Nesupunerea a fost şi rămâne o stare diabolică. Nu îţi permite să rămâi în continuare în ea! Fiţi deci supuse bărbaţilor voştri, dar numai în Cuvânt. Indiferent ce vă învaţă societatea, indiferent ce vă învaţă altele, indiferent ce vă cere firea, indiferent dacă este plăcut sau nu, şi indiferent dacă soţul vă iubeşte sau nu. Greutăţile, mersul gloatei sau greşelile lui nu scuză greşeala voastră. Dacă veţi trăi o viaţă frumoasă şi sfântă şi dacă de dragul Domnului veţi suferi în supunere, răsplata voastră va fi mare. în cazul acesta, slava viitoare vă este asigurată!
Apoi, când atitudinea interioară este bună, nu vă temeţi, nu vă ruşinaţi să arătaţi lucrul acesta şi în afară. Aşa cum le spun celor pocăiţi să nu lase ruşinea să îi împiedice de la botez, aşa cum le spun celor căsătoriţi să nu le fie ruşine să arate lucrul acesta, tot aşa vă spun şi vouă. Dacă respectaţi deciziile lui Dumnezeu de a ne face diferiţi şi de a ne stabili roluri diferite, arătaţi

lucrul acesta şi prin conduita voastră. Cereţi înţelepciune de la Domnul să găsiţi acele modalităţi în care starea voastră lăuntrică şi frumoasă, biblică, să fie vizibilă şi în afară. Nu vă gândiţi la faptul că veţi fi judecate greşit şi nici la faptul că veţi fi banalizate. Nu vă îngrijoraţi de comentariile unora şi nici nu vă lăsaţi influenţate de cele neascultătoare şi nesupuse. Dumnezeu, care vă cunoaşte inima şi motivaţia, vă va ajuta, vă va binecuvânta şi vă va răsplăti orice efort făcut în voia Lui şi de dragul Lui. Şi, ca să vă ajut puţin, până veţi găsi o altă metodă de a mărturisi cele cerute de Domnul în mod vizibil, pentru timpul de închinare aplicaţi sfatul suficient de clar al apostolului Pavel. Domnul să vă dea înţelepciunea de sus în decizii şi puterea de sus

în trăirea de jos.

Apel către Domnul!

Apelul soţiilor

Dragilor, dacă tot aţi ajuns până aici, vă îndemn să faceţi următoarea rugăciune:
Părinte ceresc, îţi mulţumesc că m-ai creat femeie. îţi mulţumesc pentru felul în care m-ai creat şi pentru scopul cu care m-ai creat. îţi mulţumesc că prin credinţa în Domnul Isus am devenit copilul Tău. îţi mulţumesc şi pentru soţul pe care mi l-ai dat. Vreau să îţi mărturisesc dorinţa mea sinceră de a fi în voia Ta, în toate lucrurile. Te rog, fereşte-mă de greşeli, de făţărnicie, de duhul de răzvrătire, de asemănarea cu lumea păcătoasă şi de orice alt lucru rău. Sunt deschisă pentru voia Ta şi în privinţa domeniilor cuprinse în materialul citit. Te rog, dă-mi lumina necesară pentru a-1 aplica cum pot mai bine şi mai înţelept.
Ştiind că Tu cunoşti şi apreciezi sinceritatea, îţi mulţumesc şi aştept răspunsul cu deplină deschidere. Amin!

Apelul soţilor - Dacă eşti bărbat şi dacă ai citit până aici, te rog să îţi faci timp şi să ceri încă o dacă înţelepciune de sus pentru a-ţi ajuta soţia să fie în toate lucrurile în voia Domnului.

Apelul fetelor - Dacă eşti fată şi dacă ai citit până aici, te rog, să îţi faci timp şi să ceri încă o dacă înţelepciune de sus, pen-

tru a-ţi întări dorinţa de a fi în toate lucrurile în voia Domnului. Cere, din nou, un soţ care să îl iubească pe Domnul şi Cuvântul mai mult decât pe tine. Un astfel de bărbat te va iubi cu adevărat.

Apelul băieţilor - Dacă eşti băiat şi dacă ai citit până aici, te rog să îţi faci timp şi să ceri încă o dată înţelepciune de sus, pentru a-ţi întări dorinţa de a înţelege voia Domnului. Cere putere pentru a o împlini în toate domeniile. Cere, din nou, o soţie care să îl iubească pe Domnul şi Cuvântul mai mult decât pe tine. O astfel de soţie te va iubi cu adevărat, îţi va fi supusă şi te va ajuta.

Apel către toţi cititorii

Pentru comentarii sugestii, mărturii şi întrebări, mă găsiţi aşa cum ştiţi deja la:
www.iugaviorel.ro viugaoriunde@yahoo.com

Anexa 1

Mesajul soţiilor salvate

Soţiile mântuite, iertate de Domnul Isus, trebuie să transmită **un mesaj** clar şi uşor perceptibil. Mesajul lor, la fel ca mesajul bărbaţilor salvaţi, trebuie să cuprindă următoarele adevăruri:

1. Sunt salvată

Sunt o femeie care a auzit Evanghelia, care a crezut-o, care s-a pocăit, care a crezut în jertfa Domnului Isus, care s-a botezat şi care caută acum să împlinească voia Lui în toate aspectele vieţii.

2. Sunt soră

Sunt femeie şi nu îmi este ruşine de statutul meu. Nu vreau să fiu bărbat şi nici nu vreau să seamăn cu el. Nu vreau să mă confundaţi cu un bărbat.

3. Sunt soţie

Sunt o femeie măritată, căsătorită. Am dorit starea aceasta, am ales starea de femeie căsătorită şi sunt mulţumitoare lui Dumnezeu pentru ea. Nu vreau să nu se ştie, nu vreau să ascund lucrul acesta în niciun fel şi în nicio situaţie. Prin bunătatea lui Dumnezeu, am un bărbat şi o familie şi vreau ca lucrul acesta să fie cunoscut.

4. Sunt supusă

Ştiu că societatea contemporană are mai multe feluri de soţii. Ştiu că supunerea soţiei faţă de soţul ei nu mai este la modă. Ştiu că pentru o astfel de gândire şi de conduită, pot fi etichetată

într-un mod neplăcut. în acelaşi timp, ştiu că supunerea soţiei faţă de soţ este o cerinţă biblică. Eu o cred şi cu ajutorul lui Dumnezeu vreau să o trăiesc. Mai mult, nu îmi este ruşine de ea. Prin trăirea mea, vreau să mărturisesc la cât mai mulţi că deciziile lui Dumnezeu nu sunt umilitoare şi nici dezavantajoase.

5. Sunt sfântă

Nu mă judecaţi, nu am spus desăvârşită! Sunt o femeie iertată de Domnul, care ştie că aşteptările Domnului se concretizează într-o viaţă sfântă. Ştiu că Domnul este sfânt, eu vreau să trăiesc veşnic cu El şi de aceea îmi dau toate silinţele să trăiesc o viaţă sfântă.

6. Sunt sigură

O da, am şi eu multe semne de întrebare. Vă mărturisesc că am şi unele momente de îndoieli, de nesiguranţă. în acelaşi timp, am domenii în care sunt sigură. Sunt sigură de iubirea lui Dumnezeu şi de bunătatea Lui faţă de mine. Sunt sigură că El ne-a creat bine şi cu un scop nobil. Sunt sigură că ceea ce îmi cere El poate fi împlinit şi merită să fie împlinit. Sunt sigură că atâta vreme cât trăiesc în ascultare de El nu voi fi lăsată de ruşine. Sunt sigură că purtarea crucii nu este umilitoare şi nici fără răsplată. Sunt sigură de binecuvântările pământeşti şi sunt sigură de cununa veşnică. Sunt sigură că Domnul este credincios şi că la momentul potrivit mă va duce în slavă şi la răsplătire. Sunt sigură că nimic din Cuvântul divin nu este în detrimentul meu. Aceasta mă face să îl citesc, să îl cred şi să mă străduiesc să îl împlinesc în toate aspectele.

7. Sunt smerită

Ştiu că dacă aş spune lucrul acesta aş stârni ilaritate. Ei bine, eu nu îl spun, dar mă rog lui Dumnezeu să am putere să demonstrez aceasta atât în familie, cât şi în afara ei. Voi căuta, cu ajutor de sus, prin atitudinile mele şi prin conduita mea, să demonstrez celor din jur că mă caracterizează smerenia pe care am

văzut-o în Domnul nostru Isus Cristos.

Acum, eu sunt sigur că toate cele spuse aici sunt principii biblice acceptate de toţi. (Bărbatul credincios trebuie să transmită un mesaj care să conţină în el următoarele adevăruri: sunt salvat, sunt bărbat, sunt soţ, sunt supus lui Cristos, sunt sfânt, sunt sigur şi sunt smerit).

întrebarea mea este însă următoarea: Cum să transmită femeile acest mesaj? Doar prin vorbe? Este adevărat mărturia noastră trebuie să fie transmisă prin vorbe, dar adevărul este că nu întotdeauna putem face acest lucru. Noi nu putem să vorbim cu toţi cei care ne văd şi pe care îi vedem. Noi nu putem vorbi cu cei pe care îi vedem, dar nu vor să ne asculte. De cealaltă parte, toţi ştim că mărturia vorbelor, deşi este bună, nu este suficientă. însuşi Mântuitorul spunea: *„Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri."* (Matei 7:21) înţelegem cu uşurinţă de aici că vorbele frumoase, de respect, sunt bune, dar nu suficiente. Ele trebuie să fie susţinute de o trăire vizibilă şi frumoasă.

în aceeaşi ordine de idei, apostolul Ioan spunea: *„Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul. "* (1 Ioan 3:18) îmi place să cred că niciunul dintre cei care citesc Scriptura nu este străin de durerea Părintelui ceresc, exprimată prin profeţii Săi. Referindu-se la aceasta, Mântuitorul spunea că vorbele frumoase fără o acoperire practică nu demonstrează nimic altceva decât făţărnicia noastră. *„Isus le-a răspuns: «Făţarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: Norodul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.»"* (Marcu 7:6)
Ştiind deci că fiecare femeie mântuită trebuie să transmită mesajele de mai sus (altfel sigur transmite alte mesaje), trebuie să ne întrebăm: care sunt modalităţile practice prin care se pot ele transmite. Are atitudinea ceva de spus în privinţa aceasta?
Are anturajul ceva de spus în privinţa aceasta? Au preocupările zilnice ceva de spus în privinţa aceasta? Au rugăciunile şi frământările noastre ceva de spus în privinţa aceasta? Are legătura cu biserica, participarea şi implicarea ceva de spus în privinţa aceasta? Are relaţia cu soţul ceva de spus aici? Are relaţia cu copiii şi creşterea lor ceva de spus aici? Are aspectul exterior ceva de spus aici? Chiar dacă l-am lăsat la urmă şi chiar dacă este lăsat la urmă de foarte mulţi contemporani, adevărul este că aspectul exterior al unei femei este primul care transmite un mesaj.
Iniţial, am vrut să spun că locul în care se află o femeie este primul care transmite un mesaj, dar m-am schimbat. Adevărul este că poţi vedea o femeie la colţul străzii sau pe marginea drumului şi să fii sigur că ea nu este una dintre cele care trăiesc acolo. Ţinuta ei îţi va spune că ea nu aparţine acelui loc. Poţi vedea o femeie în mijlocul prostituatelor şi în mijlocul drogatelor şi ţinuta ei îţi va spune că ea nu aparţine grupului şi locului. în acelaşi timp, cu durere, trebuie să spunem că poţi vedea femei în biserică şi ţinuta lor spune că ele nu aparţin acelui loc şi unui Dumnezeu sfânt. Să nu uităm că încă din vechime, ţinuta unei femei vorbea puternic şi fără greşeală despre caracterul ei.
în general vorbind, femeile îmbrăcate ca o prostituată erau prostituate, iar bărbaţii îmbrăcaţi ca homosexualii erau homosexuali. Să nu mă înţelegeţi greşit! Aspectul exterior nu este totul. Eu ştiu şi faptul că poţi fi îmbrăcat ca un sfânt şi să trăieşti ca un păcătos. Ceea ce vreau să spun este că nu putem neglija ceea ce ne cere Scriptura. Nu putem fi ai Domnului şi nu putem transmite mesajele cerute de Domnul, dacă nu plătim un anume preţ.
în contextul în care vorbim, dacă vrem să privim astfel lucrurile, unul dintre preţurile cerute este să avem atât un interior sfânt şi curat, cât şi un exterior sfânt, curat şi decent. Inclusiv cei care pretind că inima le este curată şi sfântă, dar care nu arată aceasta prin ţinuta exterioară ar trebui să îşi ridice întrebarea:

Ce mă face să mă boicotez singur? De ce îi permit trupului şi dorinţelor mele carnale să îmi contrazică mărturia interioară şi a caracterului?
Dragi surori în Cristos, un lucrul este sigur şi nu poate fi contestat de nimeni. Carnea are tot interesul să transmită semenilor un mesaj carnal, firesc. Ea va arăta oamenilor carne. Să ne înţelegem bine. Ea nu poate alege. Ea nu poate să dorească altceva şi nici să arate altceva. Carnea este supusă diavolului şi ea face ce i se spune. Aceasta îl face pe apostol să afirme că omul firesc nu poate să fie plăcut Domnului (Romani 8:8). De

cealaltă parte, omul duhovnicesc va promova şi va demonstra lucruri duhovniceşti. Sufletul curat transmite gânduri, lucruri şi acţiuni curate. Omul născut din Dumnezeu transmite lucrurile plăcute lui Dumnezeu. Acesta nu îi permite trupului să îşi manifeste sau să îşi împlinească dorinţele lui fireşti, păcătoase. Realitatea aceasta îl face pe Pavel să spună: *„mă port aspru cu trupul meu şi îl ţin în stăpânire...* "(1 Corinteni 9:27) Aceasta îl face să ne poruncească să ne răstignim firea cu poftele ei şi să umblăm mereu călăuziţi de Duhul Sfânt (Galateni 5:25).
Este momentul deci ca fiecare cititoare (şi cititor) să se întrebe cu cea mai mare seriozitate şi sinceritate: Ce transmite exteriorul meu? Arată el că sunt salvată? Arată că am fost scoasă din groapa de gunoi şi din mizeria lumii? Arată el fără nicio confuzie că sunt soră, că sunt femeie? Există motive ca oamenii să mă confunde cu un bărbat? Există ceva în îmbrăcămintea mea sau în coafura mea care să conducă lucrurile în direcţia respectivă? Pot vedea oamenii, atât din comportamentul meu, cât şi din aspectul meu exterior că sunt soţie? Există vreun dubiu în această privinţă? Sunt lucruri care arată clar că sunt o femeie măritată? Mai mult, arată interiorul şi exteriorul meu că sunt o soţie supusă? Se vede respectul meu faţă de soţ? îl vede doar el? îl văd şi alţii? îl văd şi alte femei sau bărbaţi? Sunt eu o mărturie clară şi în această privinţă? Ce îmi dă siguranţa aceasta? Este vorba doar de convingerea mea? Este vorba de mărturia soţului? Este vorba de lucrurile vizibile care sunt recunoscute de alţii? Se poate vedea din aspectul meu exterior şi sfinţenia? Transmite conduita mea şi ţinuta mea acelaşi mesaj? Pot vedea oamenii că mă tem de păcat, că mă ţin departe de el? Pot vedea semenii că nu mă interesează doar sfinţenia mea, ci şi sfinţenia altora? Pot vedea celelalte femei că ţinuta mea ţine cont de starea de sfinţenie a bărbaţilor lor? Pot să mă ia fetele sfinte ca exemplu de soţie? Şi-ar dori bărbaţii sfinţi ca celelalte femei din biserică să fie ca mine? Pot vedea cei din afara bisericii că ţin cont de natura lor păcătoasă şi că nu vreau să fiu nici prilej de ispitire şi nici de păcătuire? Câtă siguranţă pot vedea oameni în mine? Este vorba doar de siguranţa mărturisită prin vorbe sau şi de siguranţa exprimată prin statornicie? Sunt eu o creştină cu convingeri ce trec sau cu convingeri ce rămân? Nu în ultimul rând, este evident din comportamentul, din conduita şi din ţinuta mea că sunt o femeie smerită? Din nou, nu vorbesc despre o smerenie falsă. Nu vorbesc despre sărăcie sau mizerie. Nu vorbesc despre neglijenţă sau lene. Nu vorbesc despre urâţenie sau despre schimonosire. Eu vorbesc dacă doriţi despre eleganţa simplităţii şi despre simplitatea eleganţei. Eu vorbesc despre folosirea înţeleaptă a lucrurilor potrivit cu statutul nostru social, cu vârsta, cu locul şi cu starea în care ne aflăm.
Mai mult, să nu uităm că deşi discutăm despre viaţă în general, noi discutăm şi unele aspecte particulare ale închinării publice din biserică. Dacă lucrurile menţionate trebuie să fie evidente şi în societate, ele nu pot, nu au cum să fi excluse sau neglijate în închinarea comună a sfinţilor.
Acum, dacă vreţi să ne întoarcem la subiectul de la care am pornit, eu cred asemenea vouă, celor mai mulţi, că doar acoperirea părului nu rezolvă problema. Femeile pot să îşi acopere părul şi să nu transmită nimic din mesajele amintite. în acelaşi timp, insist

asupra faptului că trebuie să găsim modalităţi vizibile prin care să ne asigurăm că mesajele obligatorii sunt transmise. Cum vom face aceasta? Vom lăsa aşa cum spuneam libertatea fiecărei femei în parte? Vom lăsa această libertate fiecărei familii? Vom lăsa libertatea aceasta fiecărei biserici? Suntem siguri că cei care vor lua decizii

vor ţine cont de învăţătura Scripturilor? Oare vor ţine ei cont şi de societatea în care trăim? Ar trebui să ţină cont de ea?
Personal, eu nu ştiu cum veţi face, dar sunt sigur că Scriptura ne este suficientă şi aici. Mesajul Scripturilor este clar şi în acest domeniu. Eu cred că el ar trebui căutat, redescoperit şi a-poi împlinit. Biblia vorbeşte cu claritate de haine potrivit sexului căruia îi aparţinem. Biblia vorbeşte de haine decente, curate şi frumoase. Biblia ne spune că hainele nu trebuie să fie un motiv de îngrijorare şi de frământare. Din nefericire pentru foarte multe femei, porunca aceasta nu mai este valabilă. Vedeţi, dacă noi am avea o singură haină, nu ne-am îngrijora cu ce ne vom îmbrăca. Dacă ne-am gândi la decenţă şi la simplitate, nu ne-am gândi prea mult cu ce ne-am îmbrăca. Dacă ne-am gândi la a fi plăcute Domnului şi în acest domeniu, nu ne-am îngrijora prea mult. Necazul este că sub influenţa lumii care pune un accent exagerat pe trup, pe carne şi pe haine, foarte multe creştine se îngrijorează. îngrijorarea lor este cum să fie la modă, cum să arate mai bine decât altele, cum să demonstreze că sunt mai sus şi mai deosebite. Ele sunt îngrijorate ce să îmbrace din mulţimea hainelor ca să fie sigure că sunt deosebite şi că ies în evidenţă. îngrijorarea multora nu este cum să arate îngrijite, sfinte, supuse, smerite etc, ci cum să arate mai sofisticate, mai superioare şi mai stilate.
Ei bine, dragii mei, acesta este domeniul care ar trebui să ne îngrijoreze şi să ne dea de gândit. Acesta este domeniul în care ar trebui să investească şi bărbaţii, şi femeile, şi biserica. Nu, nu în domeniul hainelor, ci în domeniul inimii. Se pare că inima noas-tră a cam luat-o razna. Inima noastră nu mai este legată aşa de

mult de Isus, de cer şi de împărăţia Lui. Inima noastră nu mai este concentrată asupra împărăţiei şi a neprihănirii predicate şi demonstrate de Cristos.
Eu sunt convins că Iacov are foarte mare dreptate când spune că faptele sunt un mod concret, sigur şi la îndemâna fiecăruia de verificare a credinţei. Mântuitorul avea foarte mare dreptate când spunea că ne cunoaştem după roade. în ideea aceasta, eu cred că inima poate fi tare bine cunoscută când privim la atitudinea şi la îmbrăcămintea persoanei. Este adevărat, ceea ce spun eu aici este de fapt o chemare la o revoluţie. Crezând în puterea Domnului ea poate avea loc şi de aceea eu îi chem pe creştini în general şi pe femei în particular să se analizeze şi să ia decizia de a fi diferiţi de lumea păcătoasă în care trăim.
Eşti sigură că nu am dreptate? Eşti sigură că oamenii nu se vor conforma celor spuse aici? Eşti sigură că mulţi îşi vor găsi alte materiale şi alte argumente? Eşti sigură că multe vor găsi alte căi de exprimare a supunerii şi a smereniei? Nicio problemă! Dacă o vor face biblic, slăvit să fie Domnul! Nu acesta îmi este şi scopul declarat chiar de la început? Dorinţa mea supremă este ca fiecare creştin, şi în cazul de faţă fiecare soţie, să facă ceea ce este deplin încredinţat că este voia Domnului. Noi nu putem nici nega şi nici schimba realitatea. Toţi ne vom înfăţişa înaintea Lui pentru judecată. Aşa că indiferent ce crezi că vor face altele, ai grijă ce decizi tu. Caută şi decide să trăieşti biblic. Este singurul lucru bun şi avantajos.
în final, permiteţi-mi să mai am o rugăminte. Dacă gândeşti diferit de mine, nu mă condamna prea tare. Roagă-te pentru mine, încearcă să mă ajuţi şi lasă-mă în mâna lui Dumnezeu. El cunoaşte tot adevărul şi poţi fi sigur că nu va fi părtinitor. Eşti cumva printre cei cărora le-a plăcut materialul şi pe care i-a ajutat? Să nu cumva să îmi pregăteşti buchetul de flori şi nici laurii, deoarece nu îi merit. Şi pentru că nu vreau să fiu învinuit de plagiere,

vreau să vă spun încă o dată şi foarte deschis că ideile prezentate aici nu îmi aparţin. Le-am preluat de la Domnul Isus şi de la apostolul Pavel. El, Mântuitorul le-a cerut ucenicilor şi tuturor creştinilor să fie diferiţi de lumea păcătoasă în care au trăit. Apostolul Pavel a continuat învăţătura Mântuitorului şi le-a cerut creştinilor să nu se potrivească cu chipul, cu imaginea vizibilă a veacului păcătos. Deci, mulţumesc de intenţia de a mă premia, dar nu merit. Dacă vreţi să îi mulţumiţi cuiva, atunci mulţumiţi-I Mântuitorului. El a dat şi porunca şi tot El ne dă şi puterea de a o împlini. Să credem în frumuseţea ei şi să o trăim, chiar dacă preţul cerut poate fi mare. Să nu uitaţi niciodată: pe cât de mare este preţul plătit, pe atât de mare este cununa primită!

Anexa 2

Cerinţele acoperirii capului

Cei care doresc ca femeile ce participă la închinarea bisericii să fie acoperite, trebuie să fie dispuşi să lucreze. Lucrul acesta nu se va întâmpla de la sine şi nici nu mai poate fi impus. Adevărul este că femeile îşi vor acoperi părul la închinare doar în condiţii bine stabilite. Acestea ar putea fi sumarizate în cuvintele:

1. Creştine

Porunca biblică nu este pentru păgâne. Suntem gata să le ajutăm pe femeile din bisericile noastre să înţeleagă ce înseamnă să fii creştin autentic?

2. Căsătorite

Porunca nu este pentru cele necăsătorite! Suntem gata să le ajutăm pe fete să se căsătorească numai în Domnul? Participăm la educarea lor şi a băieţilor din biserici? Investim în evanghelizarea tinerii generaţii?

3. Convinse

Ele nu trebuie forţate să facă ceea ce nu cred că este biblic, ci trebuie ajutate să înţeleagă teologic corect problematica. Ele trebuie ajutate de biserică, de părinţi şi de soţi. Suntem dispuşi să ne facem partea? Ne-am înarmat cu suficientă iubire şi răbdare?

4. Cuvioase

Când spun acest lucru, mă gândesc la o trăire în **supunere** atât faţă de Domnul, cât şi faţă de bărbat. Soţia care îşi acoperă

capul la închinare, dar nu îi este supusă soţului, este o mincinoasă. O astfel de soţie trebuie ajutată întâi să îi fie supusă soţului şi numai apoi să aibă dreptul de a participa la rugăciune şi la „pro-rocie". Avem disponibilitatea şi puterea să ajutăm aici?

5. Curate

O soţie va fi gata să îşi acopere capul, dacă are în ea gânduri curate şi dacă are planuri curate. Toţi ştim că acoperirea capului nu îşi atinge scopul fără acoperirea altor părţi ispititoare din corp. Numai cele care se gândesc la curăţia lor şi a celorlalţi închinători vor fi dispuse să se acopere în aşa fel ca mesajul pe care îl transmit să nu fie unul al firii, ci unul duhovnicesc. Ce facem în privinţa aceasta? Suntem dispuşi să lucrăm şi să luăm măsurile necesare ca bisericile să fie un loc al închinării nu unul al întinării?
Dragilor, indiferent cum am vedea problema acoperirii capului şi a părului, problemele amintite nu sunt negociabile. Să lucrăm deci la curăţie, la supunere, la starea de smerenie şi de simplitate şi atunci se va vedea mult mai bine statutul de creştin autentic.

Anexa 3

Supunerea soţiilor faţă de soţi

Voi ştiţi bine că pasajele care vorbesc despre supunerea soţiilor (la fel ca cele ce vorbesc despre iubirea soţilor) sunt multe. Unele dintre cele mai cunoscute sunt în Efeseni, în Colo-seni şi în Petru. în pasajul din Coloseni, apostolul spune scurt şi precis: *„Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri, cum se cuvine în Domnul. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, şi nu ţineţi necaz pe ele."* (Coloseni 3:18-19). Pentru unii, în mod special pentru soţi, pasajul este clar şi nu are nevoie de explicaţii. Pentru alţii, în special pentru soţii, există şi loc pentru explicaţii şi cazuistică. Pentru a rezolva astfel de situaţii, profit de momentul şi de cazul acesta pentru a spune un lucru foarte important. Pasajele ce vorbesc despre soţi şi despre soţiile lor nu trebuie rupte de mesajul epistolei în care apar. Mesajul apostolului pentru biserică şi pentru familişti este cel transmis de toată epistola. Versetele cu adresare directă familiştilor sunt doar o aplicare practică la principiile expuse înaintea lor. Aceasta ar trebui să ne determine pe toţi, soţi şi soţii, să citim epistolele în întregime, să căutăm să le înţelegem mesajul şi apoi să facem aplicaţie pentru familie în toate domeniile menţionate.

în Efeseni 5:22-24, apostolul porunceşte: *„Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum şiHristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul*

trupului. Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile." Dacă în Coloseni motivaţia este că aşa „se *cuvine în Domnul",* aici apostolul adaugă câteva aspecte foarte importante. Soţiile credincioase trebuie să se supună soţilor credincioşi din respect şi din reverenţă faţă de Cristos, ca Domnului, recunoscând că bărbatul este capul în toate lucrurile. O soţie care se supune în Domnul soţului deci, îşi arată respectul faţă de ordinea şi de rolurile stabilite de Domnul şi doreşte să urmeze exemplul Bisericii în relaţia ei cu Capul, cu Domnul Isus.

Un alt pasaj care vorbeşte clar despre supunerea soţiilor faţă de soţi este 1 Petru 3:1. Aici, găsim câteva lucruri foarte importante, dar pe care le vom înţelege mai bine, dacă aşa cum recomandam deja, vom lua în calcul mesajul întregii epistole. O privire grabnică, dar atentă asupra epistolei, ne dezvăluie următoarele lucruri. După cuvântul de salut, care se adresează tuturor credincioşilor de pretutindeni, apostolul le reaminteşte celor din biserică faptul că au fost salvaţi şi felul în care au fost salvaţi. Acestora, celor salvaţi prin bunăvoinţa lui Dumnezeu arătată în Domnul Isus Cristos, le aduce aminte că acum se îndreaptă spre slavă. în drumul acesta, de la salvare înspre slavă, apostolul spune că sunt necesare multe lucruri. Ele sunt prezentate în cuvinte precum: sfinţenie, slujire, semănare, silire, seriozitate, sănătate, siguranţă, sârguinţă, smerenie, strădanie, stăruinţă, seceriş etc. în mod deosebit însă, în această epistolă, apostolul alege să introducă două cuvinte care sunt neplăcute. Primul este supunerea. Spuneam că sunt neplăcute, deoarece, să fim sinceri, cui îi place supunerea? Copiilor? Bărbaţilor? Angajaţilor? Adevărul este că supunerea nu este plăcută. Petru însă ne aminteşte că pe drumul acesta dinspre salvare spre slavă, trebuie să ne supunem. Oamenii trebuie să se supună faţă de Domnul, copiii faţă de părinţi, robii faţă de stăpâni, membrii bisericilor faţă de conducerea acestora

şi soţiile faţă de soţi. Care dintre acestea este uşoară?

Interesant că Petru precizează că aici este vorba de supunerea omului liber, care se supune de bunăvoie, din pricina cugetului şi pentru Numele lui Dumnezeu. Este foarte important să remarcăm că supunerea nu are de-a face cu meritele guvernanţilor, ale patronilor sau ale părinţilor şi soţilor. După ce vorbeşte despre supunerea care nu este uşoară pentru niciunul, Petru introduce un alt termen neplăcut: suferinţă. El spune că supunerea implică suferinţă. El ne cere să răbdăm cu demnitate. El ne spune că sun-tem obligaţi să fim şi pe placul celor greu de mulţumit. De ce toate acestea? Deoarece noi, creştinii, cei care suntem pe calea de la salvare spre slavă, suntem chemaţi la suferinţă. Aşa cum chirurgul este chemat să taie, profesorul să predea, predicatorul să predice, şoferul să conducă, asistenta să panseze, omul de serviciu să facă curăţenie şi administratorul să administreze, la fel, creştinul este chemat să sufere.
Aici, trebuie să fac o precizare: noi nu trebuie să suferim datorită amestecului în treburile altora. Noi trebuie să suferim pe nedrept. Apostolul ne aminteşte că aşa a fost în cazul lui Cristos. El S-a supus şi a suferit, dar nu datorită greşelilor Sale, ci pentru noi. El S-a supus în ascultare de Tatăl, Dreptului Judecător. El S-a supus ca să ne salveze pe noi, ca astfel să putem fi tămăduiţi prin rănile Lui. Acum, în contextul acesta în care creştinii trebuie să fie supuşi, adică bărbaţii, copiii, femeile trebuie să fie supuse, Petru spune: *„Tot astfel...",* adică la fel ca şi creştinul, şi precum Cristos, soţiile trebuie să fie supuse soţilor. Ele trebuie să se supună de bunăvoie, printr-o conduită curată şi sfântă şi pentru câştigarea soţilor. Supunerea lor trebuie să fie făcută cu nădejde în Dumnezeu, aşa cum au trăit de fapt femeile sfinte din vechime.
Acum, aş vrea să zăbovim puţin la ceea ce spune Petru, şi anume la expresia: *„Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri..." Cei* care citesc capitolele anterioare şi paragraful

anterior ştiu la ce se referă expresia de legătură. Acolo, la început, aşa cum spuneam deja, dar fără supărare, consider că merită să repet, sunt prezentate diferite categorii de creştini care trebuie să practice supunerea pentru a arăta devotamentul lor faţă de Dumnezeu şi pentru a fi o mărturie frumoasă pentru Cristos. Apoi, este prezentat Domnul Isus Cristos care S-a supus Tatălui. Aşa cum la fiecare categorie se face precizarea necesară, şi aici precizarea este foarte clară. Prin supunerea Lui faţă de Tatăl, Cristos a realizat iertarea şi vindecarea noastră. în consecinţă, deşi supunerea Lui ne este model, ea trebuie privită ca o metodă pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să o privească deci şi soţiile. Lucrul acesta este foarte bine precizat de apostolul Petru care motivează supunerea prin cuvintele: *„pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat şi în temere."*
Este uşor să înţelegem deci că aici sunt prezentate două categorii de bărbaţi. Unii bărbaţi cred Cuvântul şi îl ascultă, deci sunt ai lui Cristos. Soţiile acestora trebuie să li se supună în Domnul. Sunt însă şi bărbaţi care nu cred şi nu ascultă Cuvântul. Spre surprinderea noastră şi soţiile acestora trebuie să li se supună. Supunerea aceasta nu are în vedere nici umilirea şi nici înjosirea lor, ci câştigarea soţilor. Ea este la fel ca în cazul lui Cristos o metodă de câştigare, de realizare a planului divin. Acum, prin tăce-rea şi prin comportamentul lor frumos, ele trebuie să lucreze la câştigarea soţilor. Oare sunt soţiile din generaţia prezentă deschise pentru această abordare? Oare mai sunt ele gata să renunţe la ce se poate auzi, la ce se poate spune şi să pună accentul pe ce se poate vedea? Ar putea să renunţe la vorbe şi să treacă la fapte? Oare ar putea cineva să spună că bărbaţii nu observă puritatea şi reverenţa din viaţa soţiilor? Oare chiar sunt bărbaţi care să nu remarce că sunt respectaţi şi apreciaţi?

110

Acum, dacă din cele prezentate unii cititori nu au văzut nicio legătură între supunere, smerenie şi păr, vreau să vă atrag atenţia asupra unui aspect foarte interesant. După ce vorbeşte de metoda care trebuie adoptată, apostolul Petru apelează imediat la frumuseţe. în cazul femeii, la fel ca în cazul bărbatului, frumuseţea ţine de două aspecte. Exisă o frumuseţe exterioară şi una interioară. Pe care punem noi accentul? în ce investim? Apostolul nu spune să ne urâţim, dar ne cere să accentuăm interiorul. Cuvintele lui sunt clare: *„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, şi erau supuse bărbaţilor lor; ca Sara, care asculta peAvraam, şi-1 numea „domnul ei". Fiicele ei v-aţi făcut voi, dacă faceţi binele fără să vă temeţi de ceva."*

Interesant că în contextul supunerii, apostolul alege să vorbească despre frumuseţea exterioară şi, vorbind despre ea, primul aspect abordat are de-a face cu părul. Citind aceasta, m-am întrebat: Dacă s-ar respecta ceea ce spune apostolul Pavel şi părul surorilor ar fi acoperit, am mai avea aceste probleme? Dacă am promova un duh de modestie, oare am mai avea astfel de probleme? Spuneţi-mi, vă rog: Pe ce pun accent majoritatea soţiilor creştine din generaţia prezentă? Caută ele salvarea soţilor, apropierea lor de Dumnezeu sau sunt şi din acelea care urmăresc cu prioritate etalarea lor? Caută soţiile din bisericile evanghelice salvarea bărbaţilor ce vin la închinare sau urmăresc mai mult expunerea şi etalarea personală?

Un pasaj care merită studiat cu atenţie acum şi care ne ajută să vedem legătura dintre supunere şi aspectul nostru exterior este 1 Timotei 2:9-15. Apostolul spune: *„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială;*

111 -

ZAn

nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase. Femeia să înveţe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuşi ea va fi mântuită prin naşterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie." Privind la textul acesta, observăm cu destulă uşurinţă că este vorba de femeile din biserică, adică de cele care au o anumită pretenţie, care spun că sunt evlavioase. Menţionând aspectul închinării şi al rugăciunii, apostolul intră într-un domeniu complex. Sunt luate în discuţie atât exteriorul, cât şi interiorul. Printre ele este menţionată şi „împletirea părului". Trebuie subliniat că împletirea părului nu este prezentată ca o interdicţie. Apostolul spune însă că să nu se facă din ea o pricină de evidenţiere. Felul în care ne împletim şi ne expunem părul nu trebuie să depăşească buna cuviinţă, ruşinea şi nici sfiala. împletirea părului nu trebuie să contrazică starea de evlavie şi de supunere.

Iată că şi aici, felul în care ne aranjăm părul şi supunerea au o legătură directă. Apoi, la fel ca în celelalte scrieri ale apostolului Pavel, argumentele expuse nu sunt contextuale sau culturale. A-postolul apelează la origine. Este menţionată întâietatea lui Adam în creaţie şi greşeala Evei în călcarea poruncii. înţelegeţi acum de ce am luat în discuţie acest aspect? Continui să crezi că este unul lipsit de importanţă? Putem să credem aşa de uşor că ucenicii Domnului şi-au consumat timpul cu lucruri minore? Oare la întâmplare a vegheat Duhul Sfânt ca aceste învăţături să ajungă la noi?

Dragii mei, eu ştiu că supunerea este neplăcută. Privind la propria-mi viaţă şi privind la viaţa reală, am observat următorul lucru: nu numai soţiile sau femeile în general nu sunt supuse sau

manifestă o tendinţă de nesupunere. Cu excepţia Fiului şi probabil a naturii, fiecare categorie menţionată manifestă această atitudine. Din nefericire, sunt biserici care nu se supun lui Cristos şi nici Adevărului Său. Sunt conducători spirituali care nu se supun Duhului Sfânt. Sunt creştini, şi nu puţini, care nu se supun conducătorilor. Sunt tot mai mulţi copii care nu se supun părinţilor. Cine cunoaşte puţin viaţa familiştilor ne va spune că sunt soţii care nu se supun soţilor. Cine priveşte viaţa socială ne va spune că sunt angajaţi care nu se supun angajatorilor şi cetăţeni care nu se supun autorităţilor.

Ce se vede de fapt în toate cele spuse? Că trăim vremuri în care există o criză de autoritate şi vremuri în care se promovează o răzvrătire împotriva autorităţii în general. Aceasta trebuie să ne înspăimânte. Să nu uităm că răul a început prin decizia lui Lucifer de a nu se mai supune Tatălui. Apoi, ispitirea şi căderea noastră au fost determinate tot de nesupunere. Sub influenţa diavolului, omul a decis să nu I se mai supună lui Dumnezeu. Să nu credem deci că doar supunerea noastră este grea. Să ne amintim că şi supunerea lui Cristos faţă de voia Tatălui a implicat multă suferinţă. Aceasta nu pentru că Tatăl ar fi fost rău sau nu ar fi cerut Fiului ceea ce trebuie. Viaţa de pe pământ este una de suferinţă şi relaţiile dintre cei de aici nu pot exclude suferinţa. Deci, dacă Tatăl nu a ales să facă supunerea Fiului fără suferinţă şi dacă Domnul Isus nu a ales să facă supunerea Bisericii fără suferinţă, cum putem gândi noi că supunerea noastră sau a altora faţă de noi poate fi fără suferinţă? Este bine să ştim un lucru. Câtă vreme vom fi în acest trup limitat, supunerea nu va fi nici plăcută şi nici uşoară.

Cu toate acestea însă, nu pot să nu repet şi să nu vă reamintesc că supunerea este absolut obligatorie. Parcurgând pasajele biblice, am observat că supunerea (nici pentru soţii şi nici pentru soţi) nu este negociabilă. Ea vine prin decizie divină şi are în

vedere împlinirea planului divin. Supunerea apare ca o poruncă, nu ca o sugestie. Ea este obligatorie şi trebuie practicată la momentul cerut. Noi trebuie să ascultăm exact atunci când ni se cere să facem ceva. Timpul decis de Domnul este foarte important. Noi trebuie să ascultăm când ni se spune, nu când credem noi că este bine sau când ne convine. Apoi, este evident că toţi cei mântuiţi trebuie să ascultăm în mod permanent. Supunerea este obligatorie pentru toată viaţa. Creştinul nu are voie să spună că ascultă de Domnul şi că este supus doar în anumite perioade sau numai pentru o anumită perioadă. Creştinul trebuie să asculte şi în domeniile unde ascultarea este de scurtă durată şi în domeniile, în care supunerea implică toată viaţa.

Am spus-o deja şi este bine să reţinem că supunerea este obligatorie pentru toţi cei în cauză. Biblia prezintă mai multe categorii care trebuie să fie supuse. Cine citeşte Cuvântul cu atenţie, observă că Domnul Isus este supus şi trebuie să îi fie supus Tatălui (Filipeni 3:21, Efeseni 5:21). Aici intră şi îngerii Domnului (1 Petru 3:22, Evrei 2:5-8). Fără nicio urmă de ezitare, copiii trebuie să se supună părinţilor (1 Timotei 3:4, Luca 2:51), iar cetăţenii trebuie să se supună autorităţilor (Romani 13:1-5, 1 Petru 2:13). Dacă dorim ca lucrurile să meargă bine, membrii bisericii trebuie să fie supuşi conducătorilor (Evrei 13:17,1 Corinteni 16:16) şi toţi trebuie să ne supunem Tatălui (Evrei 12:9, Iacov 4:7). Soţia care doreşte binecuvântarea trebuie să îi fie supusă soţului (Efeseni 5:22-24, Coloseni 3:18, Tit 2:5, 1 Petru 3:1-5). Angajaţii care doresc

să fie premiaţi de Domnul trebuie să fie supuşi patronilor (1 Petru 2:18, Tit 2:9, Tit 3:1). Tinerii care doresc binecuvântarea şi răsplătirea trebuie să fie supuşi bătrânilor (1 Petru 5:5), iar natura, care trebuie să îi fie supusă Creatorului, ne dă lecţii în mod continuu.
Un alt lucru la fel de clar în Scripturi este faptul că supunerea este vizibilă. Citind Biblia, căutătorul sincer va observa că

spunerea la orice nivel nu este o stare ascunsă, secretă sau invizibilă. Acum, dacă ea este ceva vizibil, perceptibil, cum se poate observa? Mai concret, în cazul frământărilor noastre, cum se manifestă soţia supusă? Prin ce demonstrează ea că îi este supusă soţului? Este ceva ce rămâne la latitudinea ei? Este ceva decis de biserică sau de societatea contemporană? Este ceva ce depinde doar de soţ? Demonstrează ea supunere prin împlinirea lucrurilor consemnate în Scriptură şi în exemplele ei?
Din fericire pentru toţi, Biblia nu doar porunceşte supunerea, ci şi explică acest concept. Pentru a înţelege conceptul de supunere în general şi supunerea soţiei în particular, este bine să ne gândim la câteva aspecte. Să începem cu supunerea lui Cristos. A fost Domnul Isus supus Tatălui? Cum Şi-a manifestat El această supunere? îmi place să cred că oricine ar putea să vorbească cu uşurinţă despre atitudinea lui Cristos şi despre ascultarea Lui. Domnul Isus Şi-a arătat supunerea faţă de Tatăl, recunoscându-L, vorbind frumos despre El şi împlinindu-I absolut toate dorinţele şi poruncile. Spre bucuria noastră, Tatăl confirmă această starea de supunere prin cuvintele: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit..."*. Nu este greu deci să înţelegem de aici că o soţie supusă îşi arată, îşi demonstrează supunerea prin atitudine şi prin ascultare. O soţie care îşi respectă soţul, care îl recunoaşte ca şi cap al familiei, care vorbeşte frumos despre el şi care îl ascultă în Domnul, este o soţie supusă.
Un alt aspect ce merită analizat este supunerea ucenicilor. Cei care citesc biografia ucenicilor, descoperă că ei au fost supuşi Mântuitorului. Astfel, fie că vorbim de Petru, de Pavel, de Ioan, de Iacov, de Toma, de Bartolomeu etc, constatăm că toţi erau supuşi lui Cristos. Cum şi-au manifestat ei supunerea? Cuvintele şi activitatea apostolilor ne conduc atât înspre o atitudine corectă, cât şi înspre o ascultare deplină. Ucenicii L-au recunoscut pe Domnul ca învăţător al lor şi L-au ascultat în toate lucrurile.

Adevărul este că nu le-a fost uşor, dar strădaniile lor au fost evidente. Este adevărat, pentru că nu vorbim de oameni desăvârşiţi, admitem că au fost şi greşeli, dar precizăm că în cazurile respective şi pocăinţa lor este evidentă.
Nu putem trage concluzii finale fără a ne gândi şi la supunerea Bisericii. Femeilor li se porunceşte să îşi asculte bărbaţii aşa cum Biserica ascultă de Cristos. Dacă am vrea să sumarizăm supunerea Bisericii, atunci suntem obligaţi să ne gândim tot la lucrurile amintite. Biserica îşi manifestă supunerea prin atitudinea plină de respect şi prin ascultarea necondiţionată. Un exemplu oferit femeilor este supunerea femeilor sfinte. Apostolii ne vorbesc despre femei care au rămas un exemplu de supunere. Printre ele este menţionată şi Sara. Apelând la cazul ei, apostolul Petru spune: *„Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat şi în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară*

sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, şi erau supuse bărbaţilor lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, şi-1 n um ea «domn ui ei». Fiicele ei v-aţi făcut voi, dacă faceţi binele fără să vă temeţi de ceva." (1 Petru 3:1-6).
Citind acest pasaj, învăţăm că Sara, care era supusă, îşi arăta supunerea prin atitudine şi prin ascultare. Atitudinea era una de respect, „îl numea domnul ei", iar ascultarea era evidenţiată în fapte. Petru detaliază şi, vorbind despre femeile sfinte, evidenţiază atât interiorul lor, *„omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit",* cât şi exteriorul lor. Ele nu pun accentul în primul rând pe *„podoaba de afară",* ci pe ceea ce

apreciază Creatorul, pe ceea ce are mare preţ înaintea Lui.
Un alt exemplu ajutător vine din sfaturile concrete oferite în Cuvânt. în sensul acesta, vom privi la câteva pasaje din Biblie care abordează problema supunerii. Cu toate că în fiecare caz am putea sumariza lucrurile exact ca în cazurile anterioare, respectiv în atitudine şi ascultare, aici vom încerca să fim puţin mai practici. Astfel, dacă ne referim la 1 Corinteni 11:10, trebuie să vorbim despre o supunere exprimată prin acoperirea părului. Nu vom mai discuta acest aspect, deoarece subiectul a fost tratat detaliat. Totuşi, pentru cei care se întreabă dacă lucrul acesta este valabil doar pentru cei din Corint sau pentru toţi, vreau să vă reamintesc că din felul în care încheie Pavel, am putea înţelege că ei nu aveau altă practică şi nici bisericile Domnului. Adică „aşa învăţăm peste tot, nu numai la voi. Aşa am văzut în toate bisericile, nu numai la voi". Lucrul acesta a fost ceva universal valabil.
Pasajul din 1 Corinteni 14:34 ne vorbeşte despre o supunere prin tăcere. *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice şi Legea."* Mulţi s-au întrebat şi se întreabă: Oare are pasajul aceasta de-a face efectiv cu tăcerea femeilor în adunări sau are de-a face doar cu respectul lor faţă de bărbat? Privind învăţătura întregii Scripturi, observăm că femeile nu sunt obligate să tacă prin definiţie. Ele trebuie însă să arate în mod permanent un respect pentru bărbaţi. în cazul de faţă, li se cere să îşi demonstreze respectul şi supunerea prin a nu intra în disputele teologice, mai precis în judecarea şi analizarea celor ce vorbesc în biserică. Trebuie să precizăm că cei de atunci nu aveau Scriptura aşa cum o avem noi, revelaţia nefiind încheiată. Astfel, dacă se ivea o problemă, oamenii trebuiau să găsească un răspuns duhovnicesc. Cei **care** pretindeau că au o descoperire la subiect, o aduceau în faţa bisericii, iar ceilalţi bărbaţi trebuiau să judece dacă gândul este de la Domnul sau nu. în cazul acesta, femeile trebuiau să îşi arate respectul

faţă de bărbaţi prin abţinere de la discuţii şi dezbateri. Lucrul acesta este şi logic, deoarece în vremea respectivă foarte puţine femei ştiau carte şi datorită acestui lucru, ele nu aveau cunoştinţele biblice necesare dezbaterilor teologice.
Aş vrea să ne întrebăm acum: Este uşor pentru soţiile contemporane să tacă? Este uşor să nu se amestece în aspectele teologice? Este uşor să îşi vadă de viaţa lor şi de familia lor? Dacă da, ferice de ele!... Pasajul din 1 Timotei 2:9-15 aduce în discuţie o supunere exprimată prin comportament: *„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase. Femeia să înveţe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuşi ea va fi*

mântuită prin naşterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie." Pasajul acesta aduce în discuţie aspectul exterior, modestia şi decenţa, faptele bune, învăţarea în linişte, recunoaşterea vinovăţiei şi împlinirea rolului lăsat de Dumnezeu. Probabil că dacă am lua în discuţie lucrurile menţionate aici, nu ne-ar fi chiar uşor.

Adevărul este că multe soţii creştine au o mare problemă în a demonstra supunerea în domeniile amintite. Oare câte dintre ele sunt dispuse să-şi asculte de soţul când este vorba de îmbrăcăminte decentă, de atitudine modestă, de bijuterii, de coafuri, de haine mai puţin scumpe? Câte pot mărturisi că îşi doresc să cunoască şi să împlinească voia soţului? Câte ar trebui să mărturisească că şi-au impus un punct de vedere? La modul practic, oare câţi soţi mai au un cuvânt de spus aici? Apoi, câţi soţi mai au un cuvânt de spus în dreptul naşterii de copii? Este adevărat că

sunt şi soţi răi, fără teamă de Domnul, dar nu despre aceştia vorbim acum. Noi vorbim despre soţiile ale căror soţi sunt credincioşi şi ar vrea să îşi îndrume soţiile în ascultare de Domnul. Ce atitudine găsesc ei în soţii? La modul concret, mai au un cuvânt de spus în privinţa naşterii copiilor? Nu cumva şi aici soţiile au preluat controlul? Nu cumva ele iau decizia finală? Mai sunt oare mulţi soţi care pot porunci soţiilor să stăruiască *„cu smerenie în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie"?* Dacă da, ferice de ei şi de soţiile lor. Dacă nu, vai de toţi!...

Tot despre o supunere exprimată prin comportament ne vorbeşte şi pasajul din 1 Timotei 1:11 şi din Tit 2:3-5. Dacă în cazul soţiilor lucrătorilor din biserică este logic şi normal să ne aşteptăm „... să *fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile",* la fel trebuie să ne aşteptăm şi din partea celor mature: *„Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să înveţe pe alţii ce este bine, ca să înveţe pe femeile mai tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii; să fie cumpătate, cu viaţa curată, să-şi vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaţilor lor, ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu."* Pasajul acesta vorbeşte de o conduită care include şi ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu şi de cuvântul soţului. Nu este lipsit de importanţă nici îndemnul din 1 Petru 3:6, unde ni se vorbeşte de supunere exprimată prin vorbire.

Revenind la cazul Sarei, trebuie să remarcăm că ea *„asculta pe Avraam, şi-1 numea «domnul ei»".* Felul în care vorbim cu cei din jur arată respectul nostru faţă de ei şi în mod implicit dorinţa de a ne supune sau nu. Nu la întâmplare îl numim pe Dumnezeu, „Tatăl nostru", iar ucenicii îl numeau pe Cristos „Domnul şi învăţătorul" (Ioan 13:14)

Dragii mei, ceea ce am spus până acum nu trebuie să ne întristeze. Dacă totuşi a făcut-o, vă anunţ că a sosit, este momentul

să vă spun foarte deschis şi o veste extraordinar de bună. Supunerea cerută de Scriptură este posibilă. Dacă ne uităm în Cuvânt, vom vedea că majoritatea fiinţelor care trebuie să se supună nu au avut probleme cu aceasta şi sunt supuse în mod permanent. De fapt, cu ruşine trebuie să spunem că singurii care manifestă o atitudine de nesupunere se află în categoria noastră, a omului. Şi aici însă, supunerea este posibilă, dar pretinde anumite lucruri.

Pentru început, trebuie să vorbim în mod obligatoriu de schimbarea naturii. Noi trebuie să recunoaştem că firea nu poate fi supusă (Romani 8:7). Dacă nu dorim şi nu îi cerem Domnului să ne schimbe, cu natura noastră veche nu vom fi supuşi. Să venim deci înaintea Lui cu smerenie şi cu încredere. Să îi cerem transformarea naturii şi a gândirii. Am menţionat schimbarea gândirii, deoarece creştinul trebuie să caute să

cunoască voia lui Dumnezeu şi să fie dispus să o împlinească. Noi trebuie să fim convinşi că supunerea cerută de Dumnezeu este înălţătoare şi avantajoasă. Domnul nu ne cere lucruri rele şi nici care să ne dezavantajeze. Odată ce ne-a fost schimbat modul de gândire, trebuie să ne gândim şi la schimbarea puterii. După ce avem natura schimbată şi ne umplem de gândul lui Cristos, trebuie să cerem şi puterea lui Cristos. El ne va ajuta să înţelegem şi să practicăm ceea ce ne cere Domnul. Spre bucuria noastră, ne aducem aminte că Domnul este viu şi că El are toată puterea în cer şi pe pământ. Aceasta ne dă garanţia că El poate face şi în noi, dar şi cu noi, tot ceea ce trebuie.
Ţinând cont de faptul că acest material le are în vedere în primul rând pe soţii, mă voi întoarce de la exprimarea supunerii în general, la supunerea soţiilor faţă de soţi.
Pentru a nu fi înţeles greşit, am să repet că supunerea nu înseamnă diferenţă de valoare şi nici lipsa personalităţii sau a participării. Supunerea se referă în primul rând la o atitudine şi apoi la anumite manifestări. Acestea fiind spuse, trebuie să ştim că şi atunci când este

vorba de supunerea soţiei faţă de soţ, Biblia prezintă obligativitatea supunerii. Supunerea soţiilor este o poruncă dumnezeiască foarte clară (1 Timotei 2, Tit 2:5, Coloseni 1:18, 1 Corinteni 7:4; 11:3, Efeseni 5:22). Mai mult, Biblia spune că soţiile trebuie să se spună soţilor ca Domnului (Efeseni 5:22), în toate lucrurile, (Efeseni 5:24), după modelul lui Cristos în relaţia cu Tatăl (1 Petru 3:1).
Motivând supunerea, apostolii spun că prin aceasta Domnul are în vedere câteva lucruri. în primul rând, este vorba de Numele lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu a înfiinţat familia, dacă familia va „umbla" bine, Numele Lui va fi cinstit. Dacă iese rău, El va fi blamat. Apoi, este vorba de aprecierea Cuvântului (Tit 2:5). Dacă în relaţia de familie este bine, atunci Cuvântul este apreciat. Dacă nu, oamenii ar putea spune că de vină este Cuvântul. Ei vor crede că greutăţile vin deoarece aşa ne învaţă Cuvântul, nu că aceasta este părerea noastră şi că noi nu vrem să ţinem cont de Cuvânt. Supunerea are în vedere şi câştigarea soţilor (1 Petru 3:1). Prin supunerea soţiilor, soţii pot fi câştigaţi pentru Domnul şi pentru familie.
Nu mai puţin importantă este şi continuarea lanţului de exemple sfinte. Aşa au făcut înaintaşele voastre, spune Petru (1 Petru 3:5). Iată deci că supunerea este obligatorie şi are scopuri nobile. Dumnezeu o porunceşte, deoarece altfel soţul nu îşi poate împlini rolul. Numai prin atitudinea de supunere, în Cuvânt, soţia îşi poate împlini menirea de ajutor potrivit. Porunca aceasta are în vedere toate ocaziile biblice şi este valabilă pentru toată viaţa. Este adevărat că manifestarea supunerii poate fi diferită. Ea se va manifesta în funcţie de vârstă, de posibilităţi, de nevoile celuilalt, de dorinţele celuilalt, de cunoştinţele soţiei şi de puterea ei de aplicare a cunoştinţelor.
Da, supunerea este o poruncă, dar la modul practic este o alegere personală. Soţia care nu vrea să se supună însă, trebuie

să ştie că atitudinea aceasta are urmări. în cazul nesupunerii, putem vorbi de urmări pentru ea, pentru soţ (1 Petru 3:1), pentru copii, pentru relaţie, pentru biserică, pentru societate şi pentru Numele lui Dumnezeu. Aceasta îl face pe apostol să spună *„să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu"* (Tit 2:5).
Aşa cum spuneam când vorbeam de supunere în general, nici în cadrul familiei supunerea nu este uşoară. întotdeauna au fost şi vor fi greutăţi în supunere. Ele se datorează mai multor cauze. Sunt femei care se supun mai greu datorită soţului. Dacă soţul este dictator, neînţelegător, rău, meschin, pretenţios, capricios, leneş, supunerea

nu va fi uşoară. Să nu uităm apoi că sunt greutăţi şi datorită soţiei. Firea ei nu vrea supunere. în cazul altora, stilul de viaţă anterior, temperamentul ei, relaţia ei cu Dumnezeu, teologia ei o împiedică să fie supusă. Sunt şi teologi care prin teologia lor liberală fac ca supunerea soţiilor să fie mai grea. Atitudinea unor biserici şi nu de puţine ori mulţimea soţiilor nesupuse îngreunează supunerea. Să nu ne înşelăm însă: greutăţile împlinirii unei porunci nu pot diminua şi nici desfiinţa porunca în sine.

Anexa 4

Soţiile cu bărbaţi răi

Deseori aud rugăciuni, văd lacrimi, văd comportamente neplăcute, aud mărturii şi trag concluzia că sunt, există şi soţi răi. Ne rugăm pentru ei, ca Domnul să îi lumineze şi să se schimbe cât mai repede, spre binele lor şi al familiei. Până atunci însă, vreau să am un cuvânt pentru soţiile lor. Dincolo de rugăciunile pe care le înălţăm pentru ele, vreau să le dau câteva sfaturi.

Astfel, dacă te consideri o soţie cu soţ rău, vreau să te gândeşti cu seriozitate la următoarele:

1. Asigurate de realitate

Soţiile cu soţ rău trebuie să fie sigure că au un asemenea soţ. Dacă aş discuta cu ele, eu le-aş întreba: Cum ai descrie un soţ rău? Ce îl caracterizează? Ce face şi ce nu face? Cine decide dacă este rău sau nu? Cine a constatat că soţul respectiv este rău? Doar ea? Familia lărgită? Alţii?

Nu vreau să spun că nu există soţi răi, dar am constatat două lucruri. în multe cazuri, soţii care erau tare răi, după moartea lor, tot din mărturia soţiei lor au devenit tare buni. Oare nu cumva se poate aplica şi aici acea vorbă că noi ştim să preţuim doar după ce nu mai avem un anumit lucru? Apoi, cu durere trebuie să spun că am văzut soţi care din punctul de vedere al Domnului erau buni, dar din punctul de vedere al soţiei lor erau răi. O soţie care nu cunoaşte cerinţele Domnului pentru bărbat sau nu vrea să le

ia în considerare, poate foarte uşor să aibă un soţ bun, dar să îl considere rău.

2. Acceptă normalitatea consecinţelor

Toţi ştim sau ar trebui să ştim că la orice acţiune şi decizie există consecinţe. Dacă aş sta de vorbă cu o soţie care afirmă că are un soţ rău, i-aş pune şi următoarea întrebare: Cum a ajuns să aibă acest soţ? Dacă ea s-a căsătorit în neascultare de Domnul, adică dacă s-a căsătorit cu un băiat nemântuit, din lumea rea şi păcătoasă, de ce se mai miră? Dumnezeu ne-a spus că dacă vrem binecuvântare, trebuie să încheiem o căsătorie în Domnul.

Mereu le atrag atenţia tinerilor că dacă se căsătoresc cu un mort spiritual, nu au cum să se bucure în casă de miresmele vieţii. Dacă se căsătoresc cu un fiu al întunericului, nu au cum să se bucure de lumină. Dacă se căsătoresc cu un fiu al lui Belial, al lui Satana, nu au cum să se bucure de frumuseţea caracterului fiilor lui Dumnezeu. Nu vreau să spun prin aceasta că lucrurile nu se pot schimba. Eu cred că oamenii se pot pocăi, dar nu pot spune cât de repede o vor face şi dacă o vor face.

în consecinţă, cine a fost neascultător de Domnul la întemeierea familiei, trebuie să încerce să fie ascultător măcar acum, chiar dacă aceasta înseamnă şi suferinţă. De cealaltă parte, dacă familia a fost întemeiată în ascultare de Domnul, dar nu a fost păstrată în Domnul, adică soţii nu şi-au trăit viaţa în ascultare de Domnul şi aici sunt

consecinţe. în cazul acesta, soluţia este pocăinţa imediată şi întoarcerea la o viaţă în deplină ascultare de Domnul. Apoi, cu răbdare, trebuie aşteptată intervenţia divină.
în altă ordine de idei, dacă familia a fost întemeiată în faza în care amândoi tinerii erau nepocăiţi şi apoi unul dintre ei s-a pocăit lucrurile trebuie privite diferit, dar şi aici există consecinţe. Cei care s-au hotărât pentru Cristos şi-au asumat luarea jugului şi purtarea crucii.
Probabil sunt şi femei care şi-au întemeiat familia în Domnul,

au rămas lângă Domnul, dar soţul lor nu mai are o relaţie bună cu Domnul. Situaţia nu este simplă şi nu trebuie privită în mod simplist nici în cazul acesta. O astfel de soţie ar trebui să se întrebe: Am vegheat eu asupra casei mele? Am avut grijă ca soţul să nu cadă în cursa diavolului? Şi dacă nu mi-am făcut partea, de ce mă mir de consecinţe? Iar dacă mi-am făcut partea, de ce nu sunt dispusă să mi-o fac cu credincioşie şi nădejde în continuare?

3. Continuă trăirea frumoasă

O soţie cu soţ rău, chiar şi atunci când nu are nicio greşeală, nicio vinovăţie, trebuie să continue să se comporte creştineşte. Eu obişnuiesc să spun că „oile lui Cristos", indiferent dacă este vorba de bărbaţi sau de femei, nu pot să se schimbe în „lupi" şi să rămână în Turmă. Dacă doresc binecuvântarea Păstorului, cei mântuiţi, nu au altă variantă. Ei trebuie să rămână ai Lui şi să se comporte ca El în fiecare situaţie. Astfel stând lucrurile şi soţia cu soţ rău, trebuie să continue să se comporte frumos, să vorbească frumos, să se roage pentru soţ şi să aştepte schimbare divină în viaţa lui.
Este adevărat că mulţi propun alte variante. Unii îndeamnă la o anumită separare în familie. Alţii merg până acolo că vorbesc despre o separare legală. Să nu uităm că noi nu ne ghidăm după principiile sau mofturile lumii. Noi avem Cuvântul sfânt şi acesta le îndeamnă pe soţiile cu soţi răi să trăiască în aşa fel ca prin conduita lor soţii să fie câştigaţi fără cuvânt, pentru Dumnezeu şi pentru familie.
Femeile aflate în situaţia aceasta trebuie să ştie că nu sunt primele. Scriptura vorbeşte despre soţii cu soţi răi, care au avut soartă diferită. Unii precum Nabal au murit, iar alţii s-a pocăit. Indiferent care va fi situaţia, trebuie să fim siguri că Domnul are toate lucrurile în control.

4. Trăieşte cu speranţă

O soţie cu soţ rău trebuie să aibă speranţă. Domnul este suveran, El este pe tron şi El poate rezolva şi cazul lor. Noi ştim

că Domnul îi vrea mântuiţi şi îi poate mântui şi pe aceşti oameni. Dacă ei îl vor primi pe Domnul Isus Cristos ca Salvator şi vor împlini cerinţele Bibliei, vor fi salvaţi. Soţia trebuie să se roage şi să spere în această schimbare. Dacă ei refuză pocăinţa, Domnul îi poate schimba situaţia soţiei în multiple feluri. El îi poate face să nu mai aibă putere sau îi poate lua din această lume. Să nu disperăm şi nici să nu îl supărăm pe Dumnezeu. Cei care îl iubesc pe Domnul vor constata cu bucurie că toate lucrurile lucrează înspre binele lor (Romani 8:28).

5. Primeşte ajutorul

Soţiile cu soţi răi trebuie să fie ajutate. Ele trebuie să fie ajutate de biserică şi de alte familii. Ele trebuie ajutate în rugăciune, cu încurajări sau alte lucruri practice. Ele trebuie ajutate în aşa fel ca să nu fie încurcate şi mai tare. Ele trebuie ajutate să rămână în voia Domnului şi nu să iasă afară din ea. Ele trebuie ajutate să se ţină de biserică, să îşi crească copii în Cuvântul Domnului etc. Pentru aceasta, ele trebuie să îşi mărturisească nevoia. Ele trebuie să se adreseze celor în măsură să le înţeleagă şi să le ajute. Apoi, când biserica sau o familie îşi oferă ajutorul, ele trebuie să fie

dispuse să îl primească.
Să nu fim prinşi de mândrie! Adevărul este că toţi avem nevoie de sprijinul celorlalte mădulare din Trup. Să ne bucurăm că suntem parte din Biserică, să îi mulţumim Păstorului pentru purtarea de grijă şi să apreciem ajutorul frăţesc plin de iubire.

Anexa 5

Rolul şi locul femeii în biserică

Am acceptat destul de greu să scriu acest articol (pe care l-am publicat într-o revistă creştină), deoarece îmi place mai mult să argumentez decât să afirm, iar timpul pe care îl am acum la dispoziţie nu îmi permite acest lucru. Drept urmare, pornesc cu trei precizări.
Prima, pentru unii absolut necesară, este aceea că materialul ce urmează nu este un studiu. Voi prezenta aici doar câteva gânduri practice, intenţionate să ne ajute în a avea o atitudine biblică faţă de femeile din casele şi din bisericile noastre. A doua precizare are de-a face cu anumite rânduieli care există în bisericile locale şi pe care nu intenţionez să le schimb. Articolul nu are în vedere nicio biserică locală, prin urmare nu urmăreşte schimbarea realităţilor din anumite locuri sau din anumite zone. Dacă undeva este nevoie de schimbare, ea trebuie făcută doar după ce s-a studiat atent Scriptura şi s-a ajuns la concluzia că schimbările dorite vor ajuta la sfinţirea bisericii şi la împlinirea mandatului ei în lume. Apoi, suntem obligaţi să luăm în calcul realitatea ce nu poate fi neglijată.
Biserica lui Cristos este formată din toţi cei răscumpăraţi. Răscumpărarea este realizată pe aceeaşi cale pe care o cunoaştem: credinţa în Domnul Isus Cristos. Aici, când este vorba de obţinerea mântuirii, nu putem face deosebiri de sex sau de vârstă.

Apostolul spune: *„Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos, v-aţi îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Isus."* (Gala-teni 3:27-28).
Toţi suntem siliţi să recunoaştem că mântuirea **nu ne eliberează de statutul nostru.** în urma împlinirii cerinţelor divine, devenim copiii lui Dumnezeu, dar rămânem bărbaţi şi femei. Astfel, bisericile sunt formate din bărbaţi salvaţi şi femei salvate şi nu puţine sunt cazurile în care numărul femeilor mântuite este mai mare ca cel al bărbaţilor.
Având în vedere această realitate, se ridică o întrebare concretă: Cum trebuie să se privească bărbaţii şi femeile în biserică? Fără a intra în detaliile şi argumentările unui studiu, trebuie să recunoaştem că, în lumina Scripturii, bărbaţii şi femeile sunt fiinţe egale. Bărbaţii şi femeile din biserică trebuie să se considere e-gali ca oameni şi ca mântuiţi. Datorită îndurării lui Dumnezeu, suntem spălaţi prin acelaşi Sânge, suntem purtători ai aceluiaşi Duh, suntem îndrumaţi de acelaşi Cuvânt, avem aceleaşi obliga-ţii şi îndatoriri morale şi avem aceeaşi ţintă finală şi glorioasă.
în acelaşi timp, trebuie să recunoaştem că bărbaţii şi femeile mântuite sunt fiinţe diferite. Biblia şi specialiştii vorbesc de diferenţe fizice, diferenţe naturale, diferenţe în daruri spirituale, diferenţe în domeniul slujbelor duhovniceşti şi diferenţe în ce priveşte rolurile încredinţate în casă şi în biserică.
Părtăşia din biserică şi lucrarea din biserică nu poate exclude nici asemănările şi nici diferenţele. Oricât de mult am vrea să neglijăm aceste realităţi, ele rămân. Diferenţele naturale nu pot fi neglijate. Domnul ne-a făcut bărbaţi şi femei şi diferenţele acestea

vor rămâne întotdeauna. Darurile spirituale nu le oferim noi, ci Duhul, aşa cum doreşte El. Slujbele duhovniceşti nu sunt în primul rând alegerea noastră, ci alegerea Stăpânului lucrării.

Prin urmare relaţia bărbat-femeie în biserică trebuie să se bazeze pe respect reciproc şi pe ajutor reciproc. Fiecare trebuie să ne respectăm ca mântuiţi şi ca mădulare în Acelaşi Trup. în acelaşi timp, biserica trebuie să vadă foarte bine care sunt deciziile lui Dumnezeu pentru anumite lucrări şi anumite slujbe şi să le promoveze sau să le susţină doar în măsura în care ele respectă Voia Celui care este Capul Bisericii.

Astfel stând lucrurile, cercetarea Scripturilor ne va duce uşor la concluzia că femeile trebuie să fie parte activă din viaţa bisericii în foarte multe domenii. Nu este greu de înţeles că femeile mântuite trebuie să fie prezente şi să participe la închinare. Participarea lor, în funcţie de darul primit şi de decizia bisericii locale, se poate concretiza în rugăciune, cântare, dărnicie, învăţare, organizare şi lucruri administrative. Pe de altă parte, este evident că sunt daruri şi slujbe pe care Domnul, fără să ne dea prea multe explicaţii, a decis să le ofere doar bărbaţilor mântuiţi. Astfel, atât Vechiul, cât şi Noul Testament vorbesc despre o diferenţă între ceea ce a încredinţat Domnul bărbaţilor şi ce a încredinţat femeilor.

Chiar dacă vorbim de egalitate ca valoare, trebuie să recunoaştem că bărbatul a fost creat primul, că Dumnezeu a folosit bărbaţi în tot procesul istoriei sfinte, că Domnul Isus S-a întrupat într-un trup bărbătesc, că cei doisprezece apostoli au fost bărbaţi, că diaconii au fost bărbaţi şi că Dumnezeu aşteaptă ca în Biserica Sa să fie o conducere masculină (1 Timotei 3:1-2, Tit 1:6). Bisericile care doresc să îşi folosească tot potenţialul vor şti să promoveze între membrii adunării o atitudine de respect şi de ajutor reciproc.

Fiecare bărbat este chemat să trăiască o viaţă creştină autentică şi să se implice acolo unde îl vrea Domnul, începând cu lucrarea din casa lui. Fiecare femeie mântuită trebuie să aibă respect pentru deciziile divine şi ale bisericii. Femeile trebuie să

: ■ I -;„-■ - si -

înţeleagă că Dumnezeu le oferă privilegiul de a ajuta mult în lucrare, începând cu ajutarea celor din casa lor. Din nefericire, există atât bărbaţi, cât şi femei care îşi consumă timpul şi energia încercând să facă ceea ce nu le-a fost încredinţat şi neglijând domeniul şi darurile primite. Să nu uităm că apostolul spune: *„încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredinţat lui".* (1 Corinteni 4:2)

Femeile care doresc să fie găsite credincioase Domnului trebuie să îşi amintească mereu că Domnul le-a încredinţat întâi o familie. O soţie credincioasă nu are voie să îşi neglijeze soţul şi copiii. Apoi, în funcţie de timpul rămas disponibil, de decizia soţului, de darul avut şi de cerinţele bisericii, ele se pot implica cu smerenie şi competenţă şi în alte domenii. Bărbaţii trebuie să ştie că nici ei nu au voie să îşi neglijeze familia. Cu ajutorul Domnului ei trebuie să se ocupe de zidirea Bisericii lui Cristos, începând cu cei din casa lor. Atunci când mântuiţii, bărbaţi şi femei, vor practica mai mult respectul reciproc şi respectarea hotărârilor Stăpânului, Biserica va fi binecuvântată şi îşi va putea atinge scopul în glorificarea lui Dumnezeu.

Anexa 6

Soţiile lucrătorilor

In viaţă se vorbeşte mult despre soţii în general, iar în biserică se vorbeşte despre soţiile lucrătorilor în particular. Biblia vorbeşte mult despre soţii, dar relativ puţin despre soţia lucrătorului. Dacă vrem să aplicăm pasajul din 1 Timotei 3:11 la aceste soţii, atunci ni se spune că ele trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate şi credincioase în toate lucrurile. Pe de altă parte, dacă afirmăm că păstorul şi lucrătorii trebuie să trăiască tot ceea ce este cerut creştinilor şi bărbaţilor în general, cu siguranţă că tot ceea ce se spune despre creştini şi despre soţii în general se aplică şi soţiilor lucrătorilor.

Astfel, din învăţătura generală despre creştini şi despre soţii aş vrea să observăm următoarele lucruri ce se pot aplica pentru soţia lucrătorului cu Evanghelia:

I. PRIVILEGIILE EI

Cu siguranţă, soţia păstorului şi a lucrătorului lui Dumnezeu este o femeie privilegiată. Privilegiul vine şi din faptul că ea are în casă un om al lui Dumnezeu. Câte femei nu şi-ar dori să aibă în casă un astfel de om? Apoi, ea poartă un nume frumos; este soţia slujitorului lui Dumnezeu. Oare câte femei s-ar bucura să poarte acest nume? Să nu uităm că soţia păstorului şi a

lucrătorului participă la o lucrare nobilă. împreună cu soţul ei este implicată în lucrarea de glorificare a lui Dumnezeu prin salvarea păcătoşilor şi prin zidirea bisericii. Oare există ceva mai măreţ decât aceste lucruri?

Soţia lucrătorului nu are dreptul să uite că ea îl ajută pe slujitorul lui Dumnezeu. Este folosită de Domnul pentru aceasta. Sper să fiţi de acord cu mine că este o mare diferenţă între cele care satisfac şi ajută un om de nimic şi cele care îl ajută pe un slu-jitor al Domnului. Chiar dacă am privi lucrurile numai din perspectiva aceasta, o soţie de lucrător spală şi calcă hainele slujitorului lui Dumnezeu. Ea îl împlineşte pe slujitorul lui Dumnezeu, găteşte pentru slujitorul lui Dumnezeu, rabdă pe slujitorul lui Dumnezeu, iartă pe slujitorul Domnului şi înveseleşte pe slujitorul lui Dumnezeu. Ar putea cineva să spună că Domnul nu ţine cont de acestea şi nu le va răsplăti? Ar putea cineva să spună că acesta nu este un privilegiu?

V-aţi gândit la soţiile care îi slujesc pe fiii diavolului? V-aţi gândit la cele care slujesc oameni ce se implică în lucruri de nimic sau în lucruri ce ţin doar de domeniul prezentului? Sigur, nimeni nu are voie să scoată din calcul faptul că soţia unui lucrător creşte copiii unui slujitor al Domnului. De cele mai multe ori, ea este respectată în biserică şi familia ei este în atenţia lui Dumnezeu într-un mod deosebit. Dumnezeu preţuieşte astfel de familii şi le are în atenţia Lui. Suntem slujitorii Lui şi El este interesat direct în bunăstarea noastră trupească, spirituală şi chiar materială.

Un alt avantaj deosebit constă în faptul că soţia lucrătorului poate învăţa multe lucruri de la soţiile oamenilor lui Dumnezeu. Orice soţie de lucrător poate învăţa ceva de la soţia lui Noe. Aceasta a lucrat, a răbdat, a crezut lucruri pe care nu le-a înţeles, a decis să aştepte şi apoi s-a bucurat de o mare răsplată. Familia ei a fost salvată. Soţia care îşi doreşte salvarea familiei trebuie să urmeze exemplul soţiei lui Noe.

Lângă soţia lui Noe vine şi soţia lui Avraam. Ea nu a ştiut că se căsătoreşte cu un om ales pentru o lucrare specială. Când Avram primeşte chemarea, ea acceptă şi pleacă cu el. Aşa cum ştim, datorită chemării şi a planului lui Dumnezeu ea a lăsat multe, a călătorit mult, a suferit mult şi a trebuit să creadă multe lucruri pe care nu le-a înţeles. Finalul este însă şi în cazul ei unul glorios. Ea se bucură de răsplătirile Domnului în

foarte multe feluri. Este apreciată şi ajutată de bărbat, primeşte un copil special şi este folosită ca exemplu pentru toate femeile sfinte.
Nici soţia lui Moise nu a început ca soţie de lucrător. Când soţul ei primeşte chemarea însă, ea este de acord şi pleacă cu el în Egipt. Apoi, datorită greutăţilor va trebui să se despartă de soţ şi să meargă acasă la părinţi, cu copiii. în călătoria prin pustie va suferi mult, va fi batjocorită şi în repetate rânduri îşi va vedea soţul ameninţat şi aproape de moarte. 0 mare perioadă de timp a petrecut singură, deoarece soţul fie stătea toată ziua cu poporul, fie era pe munte, fie mergea la cort sau scria Legea. A uitat Domnul să îi dea putere şi să o răsplătească? în niciun caz.
Probabil că multe soţii, dacă ar privi la viaţa slujitorilor din Israel, la viaţa profeţilor şi a prorocilor ar remarca că ele au o viaţă mult mai uşoară. Ar putea cineva să ne spună cum a fost viaţa soţiei lui Ieremia? Ştie cineva cum a fost viaţa soţiei lui Petru? Oare cum a fost ea când Petru era mereu cu Domnul? Cum a fost ea când a trebuie să ia drumul misiunii alături de Petru? Au fost ele abandonate sau uitate de Domnul? Nu şi-au primit ele răsplata?
Dragii mei, multe dintre soţiile slujitorilor lui Dumnezeu nu au ştiut ce le aşteaptă. Ele au decis însă să rămână credincioase Domnului şi soţilor. Indiferent cât de mult le-au preţuit soţii sau contemporanii, un lucru este sigur: Domnul nu le-a uitat şi nici nu le-a rămas dator. Toate au trecut prin greutăţi, dar toate s-au bucurat şi se bucură de o răsplată deplină.

Sin

II. GREUTĂŢILE EI

Aşa cum spuneam deja, soţiile lucrătorilor nu au avut doar privilegii. Ele au experimentat şi greutăţi. Cu siguranţă au fost greutăţi particulare ce au ţinut de trup, de situaţie, de vârstă etc. Apoi au fost şi greutăţile soţilor lor. 0 soţie plină de iubire nu putea să fie mulţumită, fericită şi împlinită când soţul ei era neglijat, huiduit, atacat şi brutalizat de poporul pe care îl slujea. Lucrurile acestea s-au întâmplat foarte frecvent, ceea ce înseamnă că fiecare soţie de lucrător a trecut pe aici.
Dacă am fi să enumerăm concret câteva lucruri, atunci ar trebui să spunem că greutăţile cuprind şi următoarele aspecte:
1. Ea şi casa ei sunt în centrul atenţiei tuturor Fiecare persoană din biserică şi din afara bisericii o analizează şi îşi dă cu părerea despre ea. Fiecare îşi va da cu părerea despre soţul ei sau despre copiii ei.
2. Are un soţ foarte aglomerat
Viaţa slujitorului lui Dumnezeu este deseori planificată de oameni şi de evenimente. Când îşi planifică ceva pentru familie, pot apărea evenimente care să strice planurile respective. Chiar dacă ştie să îi slujească pe mulţi, deseori el are timp puţin pentru slujirea celor din familie. Ea trebuie să se înveţe să trăiască momentul bun şi frumos care i se oferă.
3. Are un soţ nemulţumit
Slujitorul Domnului poate fi prins foarte uşor de un duh de nemulţumire. El poate deveni nemulţumit de el însuşi, nemulţumit de biserică, nemulţumit de soţie şi de copii, nemulţumit de felul în care lucrează Dumnezeu. El vede cerinţele frumoase ale Domnului, vede posibilităţile multiple de lucrare, dar vede şi nepăsarea, necredinţa sau lumificarea din viaţa unora din biserică. Deranjat de respingerea mesajului său, el poate fi un stresat şi un nemulţumit, iar dacă nu este foarte atent, acestea se vor răsfrânge

asupra familiei, mai ales asupra soţiei.

4. Are un soţ cu posibilităţi financiare limitate
Prea puţine au fost şi sunt ocaziile în care slujitorii Domnului să fi fost bogaţi. Aceasta poate aduce probleme mai ales atunci când apar copii. De asemenea, problemele pot apărea şi atunci când doreşti să îţi aranjezi casa într-un anume fel, dar te opreşti din cauza limitărilor materiale.
Noi nu putem spune că trăim vremuri foarte grele. Astăzi, sunt păstori care o duc bine din punct de vedere material, dar sunt şi păstori care trăiesc destul de greu. Situaţia aceasta le obligă pe soţii să caute alte căi de rotunjire sau de îmbunătăţire a bugetului. Din nefericire, de multe ori aceasta înseamnă sacrificarea timpului pentru familie şi pentru lucrare.
5. Are un soţ care poate neglija spiritualitatea în familie Lucrătorii sunt mereu în misiune. Când vin acasă însă, caută să aibă o oază unde să îşi permită şi lucrurile ce par mai puţin spirituale. Şi ei mai au nevoie de relaxare sau de o glumă. Aceasta poate face ca timpul limitat din familie să nu cuprindă prea multe sfaturi spirituale.
Omeneşte privind lucrurile, adevărul este că soţia lucrătorului are şi avantaje şi dezavantaje. Dacă vorbim de avantaje, lângă cele amintite deja mai putem adăuga imaginea publică şi statutul social, rugăciunile bisericii şi ale familiilor din biserică, rugăciunea păstorului, sfaturile păstorului, avantajele spirituale şi materiale şi nu în ultimul rând cununa veşnică. Dacă ne gândim la dezavantaje, putem vorbi de greutăţile familiei, de greutăţile aduse de lucrare, de atitudinea răutăcioşilor şi de atacurile spirituale. Sunt cazuri, şi nu puţine, unde încă vorbim şi despre o casă aglomerată cu musafiri.

III. GREŞELILE EI
Ca orice creştin şi ca orice altă femeie, şi soţiile lucrătorilor pot greşi. Dacă am aminti cele mai frecvente greşeli, atunci ar trebui să vorbim despre
1. Spiritul de independenţă
Sunt multe soţii care nu vor să depindă de soţ sau să îi fie alături. Chiar dacă este vorba de lucrare, ele încearcă să slujească Domnului în alte domenii, în detrimentul slujirii soţului. Soţiile acestea ar trebuie să se gândească cu mai mult seriozitate la chemarea Domnului şi la statutul pe care l-au primit.
2. Atitudinea nepotrivită
Sunt şi soţii care îşi acceptă locul, dar fac lucrarea cu murmur. Ele sunt mereu nemulţumite, frustrate, stresate. Se simt mereu dezavantajate şi inima lor este în altă parte.
3. Spiritul de indiferenţă
Sunt tot mai multe soţii care nu mai sunt interesate de lucrarea pe care o face soţul. El poate să facă ce vrea, este lucrarea şi chemarea lui şi Domnul îl va răsplăti. în acelaşi timp, ea îşi vede de viaţa ei şi de lucrurile ce o interesează. Aşa cum spuneam deja, fie îşi fac lucrarea lor, fie nu se implică în lucrare deloc.
Spre deosebire de acestea, o soţie de slujitor ar trebui să fie un ajutor potrivit în toate domeniile. Ele ar trebui să vadă importanţa lucrării, să înţeleagă favorul făcut şi să îşi pună inima acolo. Ele ar trebui să rabde, să mulţumească Domnului pentru binecuvântări, să aibă o conduită exemplară şi, când sunt întrebate, să dea sfaturi obiective. Cu înţelepciune de sus, ar trebui să evite domeniile în care nu este chemată şi nu este competentă şi să pună un accent deosebit pe îngrijirea familiei şi a copiilor. Apoi, dacă îi mai rămâne timp şi în funcţie de decizia din familie, ea poate să lucreze şi în alte domenii, după chemarea şi darurile pe care le are.

IV. RESPONSABILITĂŢILE EI

Aşa cum spuneam, soţia lucrătorului are responsabilităţi faţă de Domnul, faţă de familia ei şi faţă de lucrare. întrucât responsabilităţile faţă de Domnul şi faţă de lucrare de foarte multe ori pot fi arătate în ajutorul dat soţului, soţia lucrătorului ar trebui să îşi ajute soţul:

1. Rugându-se pentru el şi cu el

Ea poate şi trebuie să se roage ori de câte ori are ocazia. Rugăciunea pentru soţ este o participare directă la lucrare. Apoi, ea poate şi trebuie să se roage împreună cu soţul pentru toate lucrurile din familie şi din lucrare.

2. înţelegându-1 şi încurajându-1

0 soţie înţeleaptă va încerca să îşi înţeleagă soţul şi să îl încurajeze. Ea ştie că Domnul merită slujit şi că El nu va rămâne dator. Când i se vor spune anumite lucruri, ea va face din ele subiecte de rugăciune. Când va avea nevoie de lămuriri, va întreba frumos şi cu discreţie.

3. Făcând cât poate din treburile casei

Adevărul este că şi în familia lucrătorului, cineva trebuie să se ocupe de cele necesare vieţii. Cu cât îi va oferi mai mult timp liber pentru lucrare, cu atât mai bine. Aceasta înseamnă fie că vor avea ajutor din altă parte, fie că se va implica mai mult soţia.

4. Trăind o viaţă de creştină model

O soţie bună este ca o cunună. Una rea este ca putregaiul în oase. Soţia lucrătorului trebuie să caute să fie bine în credinţă, în atitudine, în fapte, în îmbrăcăminte, în vorbire.

5. Având grijă deosebită de copii

Şi copiii lucrătorilor au nevoie de învăţătură şi de educaţie. Dacă soţia este mai mult timp cu ei, ea trebuie să investească în direcţia bună. în acelaşi timp, ea îi va aminti şi îi va atrage atenţia soţului asupra lucrurilor care trebuie făcute de către el.

6. Sugerând lucruri practice

Soţia este membra bisericii. La fel ca orice altă femeie din biserică, ea poate participa la viaţa acesteia. Ea poate şi trebuie să facă sugestii în orice domeniu. Ca să nu fie interpretată greşit, lucrurile pe care le consideră bune pentru lucrare, pot fi spuse soţului acasă. în felul acesta, el are timp să mediteze, să se roage, să consulte Cuvântul şi să ia decizia în voia Domnului. Tot soţia este cea care ar trebui să îl avertizeze asupra pericolelor posibile în anumite situaţii sau conjuncturi.

7. Respectându-1

Soţia lucrătorului trebuie să îşi respecte soţul ca om, ca slujitor, ca mesager şi ca partener. Respectul trebuie văzut în comportament şi trebuie exprimat în cuvinte. Dragi soţii, o soţie înţeleaptă, o soţie de lucrător ştie că şi slujitorii Domnului sunt oameni. Da, sunt oameni, dar sunt oameni cu o chemare deosebită. Ei au destule locuri unde nu sunt înţeleşi şi sunt criticaţi. Ei îşi iubesc familiile, le apreciază şi nu pot fără sprijinul lor. Datorită acestor lucruri, o soţie înţeleaptă îşi va privi soţul ca pe darul lui Dumnezeu oferit din dragoste, pentru ajutor şi pentru viaţă. Ca ajutor potrivit, îl va respecta, îl va încuraja, îl va corecta, îl va ajuta la sfinţire, îl va preveni, îl va mustra şi îl va apăra. Ea va vorbi frumos cu el, va vorbi frumos despre el şi va căuta să fie un imbold spre cele sfinte şi o piedică spre cele rele.

Atunci când timpul, sănătatea şi alte lucruri îi vor permite, ea poate să meargă cu el în vizite la familii, la prieteni, la evenimente sociale şi publice etc. Ea poate să creeze ocazii de relaxare pentru amândoi. Ocazional, ar putea să meargă undeva la ţară, la muzeu sau alte locuri interesante, la zoo, la orfelinate sau în diferite excursii. Ea îl poate ajuta să se deconecteze de la aglomeraţia slujirii şi să îl ajute să facă lucruri

relaxante şi distractive.

(Să deseneze, să se joace, să citească, să cânte, să facă cumpărături, să vizioneze ceva etc.)
Dacă eşti bărbat şi ai citit partea aceasta, te rog mult de tot nu uita de mesajul Domnului pentru tine. Tu nu ai voie nici să îţi neglijezi şi nici să îţi exploatezi soţia. Continuă să priveşti la Cris-tos şi învaţă să îţi tratezi soţia aşa cum îşi tratează Cristos Biserica!

Ambalarea finală
Fără a mă compara câtuşi de puţin cu ei, am observat că oamenii înţelepţi prezintă şi sumarul lucrării lor. După ce scrie Eclesiastul, înţeleptul Solomon face următoarea precizare: *„Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău."* (Eclesiastul 12:13).
Dacă ar fi să fac un sumar al materialului prezentat aici, a-tunci aş spune fiecărei soţii: **„Fii o soţie sfântă şi demonstrează lucrul acesta în fiecare ocazie. Caută ca vorbele tale să fie inspirate mereu de Cristos, iar conduita şi ţinuta ta să nu transmită un alt mesaj. Arată celor din casă, din biserică şi din lume că aparţii cerului, că te pregăteşti pentru el şi că doreşti să îi ajuţi şi pe semeni să ajungă acolo. Vorbeşte, îmbracă-te şi comportă-te în aşa fel ca lumea să vadă că eşti fiica lui Cristos."**
Pentru bărbaţi, cred că este suficientă o singură frază: **„Fiţi imitatori ai lui Cristos şi, printr-un comportament înţelept, ajuta-ţi-vă soţia să fie pe placul Domnului în toate domeniile şi în toate împrejurările!".**

Aspecte practice
întrebări şi răspunsuri
Am înţeles că diferenţele sunt şi trebuie păstrate. Supunerea şi respectul nu sunt negociabile. Este acoperirea părului singura modalitate de a ne exprima modestia şi supunerea faţă de soţ?
Categoric nu. Acoperirea părului, poate fi doar o piesă din întreg. Fără celelalte nu ajută la nimic, poate mai mult încurcă, deoarece ne face să ne liniştim conştiinţa când nu ar trebui. Apoi, noi am vorbit de acoperire doar la închinare, ceea ce înseamnă că acoperitoarea nu „acoperă" celălalt timp, care trebuie acoperit... în consecinţă, acoperirea capului şi în cazul celor care cred în obligativitatea ei, este doar una din piesele întregului.
Vorbiţi de obligativitatea acoperirii capului pentru timpul de închinare. Ce facem acasă? Ce facem la locul de muncă sau pe stradă? Ce facem în alte ocazii publice?
Cei mai mulţi cercetători sunt de acord că discuţia lui Pavel are în vedere închinarea din adunare. Din motive necunoscute nu ni se oferă explicaţii pentru alte ocazii. Personal, sunt convins că soţia trebuie să transmită acelaşi mesaj şi în casă, şi în afara ei. Dacă vorbim de casă, simbolurile nu prea îşi au rostul, deoarece aici soţul îi poate vedea supunerea şi respectul în multe alte feluri, în locurile publice, comportamentul, vorbele, decenţa şi veri-

gheta, ar putea să transmită un mesaj suficient de clar. Dacă acestea nu sunt îndeajuns, putem adăuga tot ceea ce considerăm că ne ajută să fim şi să arătăm realitatea trăirii noastre cu Cristos.

Dacă mesajul poate fi transmis în afară şi altfel, de ce nu este posibil acelaşi lucru şi în biserică?

Eu nu spun categoric că nu se poate. Spun însă că pentru închinarea specifică, din biserică, Pavel vorbeşte clar despre acoperirea părului. Nu face acelaşi lucru şi pentru viaţa din afara ei.

Dacă baticul este doar o piesă din întreg, nu poate piesa aceasta să fie înlocuită cu altceva?

Primul lucru: eu nu mă refer la batic, ci la o acoperitoare. Apoi, aşa cum am spus deja în material, depinde de felul în care interpretezi textul din Corinteni. Dacă iei lucrurile exact aşa cum sunt acolo şi înţelegi că semnul trebuie să fie pe cap, atunci nu se poate. Dacă înţelegi altfel, atunci se poate. Indiferent care ar fi înţelegerea, trebuie să găsim ceva care să transmită mesajul pe care îl transmiteau şi îl înţelegeau cei din Corint.

Este evident că practicile sunt diferite. Ce atitudine să am faţă de cei care înţeleg şi practică diferit?

Dacă te referi la decenţă şi celelalte lucruri amintite, atunci trebuie să îi ajuţi să se corecteze. Dacă te referi la acoperirea capului, să îi consideri fraţi, să îi respecţi şi să vă închinaţi împreună Domnului. Dacă vei considera că îi poţi ajuta, bine, dar să nu faci din domeniul acesta unul de dezbinare sau de răcire a relaţiilor. Este interesant să observăm că un subiect care trebuia să ne unească în jurul lui Cristos şi al Cuvântului ne poate dezbina...

Ce să fac la modul concret? Ce mă sfătuiţi?

Să trăieşti ceea ce crezi. Când spun acest lucru, am în vedere

următoarele variante:

1. Dacă eşti convinsă că semnul despre care vorbeşte Pavel nu se poate schimba, atunci trăieşte-ţi convingerile. Fă lucrul acesta cu smerenie, cu decenţă, cu bun simţ, fără spirit ostentativ sau de critică şi cu multă demnitate. Care sunt riscurile pe care ţi le asumi? Personal, nu cred că sunt mari. Ai putea să nu fii luată în seamă sau în cel mai rău caz să fii etichetată greşit... Eu cred că cele mai multe femei în vârstă fac lucrul acesta şi nu suferă nimic.
2. Dacă eşti convinsă că semnul despre care vorbeşte Pavel se poate schimba, atunci trăieşte-ţi convingerile. Aici însă trebuie să îţi spun că nu poţi face tot ce vrei. în primul rând, tu trebuie să ţii cont de rânduielile bisericii locale din care faci parte. Apoi, dacă acestea nu se contrazic, tu trebuie să ţii cont de gândirea soţului.

Nu în ultimul rând, trebuie să vezi ce trebuie să faci ca mesajele care nu sunt negociabile să fie transmise cu claritate. Când spun aceasta, am în minte faptul că eşti salvată, că eşti soţie, că eşti femeie, că eşti smerită şi că eşti o sfântă supusă soţului ei.

Care sunt riscurile asumate de o soţie ce nu îşi acoperă capul la închinare?

Vreau să îţi mărturisesc că mie nu prea îmi place cum sună întrebarea. Personal, aş dori o închinare fără riscuri, nu cu riscuri puţine. Apoi, cred că răspunsul concret depinde de câţiva factori.

în primul rând, depinde de convingerile ei proprii. Dacă are convingeri şi nu le practică de teamă sau din alt motiv, atunci are o problemă. Dacă nu are convingeri, ar trebui să şi le formeze, iar ele să fie biblice. Apoi, dacă şi le-a format, depinde mult şi de rânduielile bisericii locale. Dacă biserica lasă această libertate surorilor, atunci

situaţia este mai simplă. Dacă biserica are oameni maturi, este mai uşor. Dacă unii oameni din biserică, în ciuda

deciziilor bisericii, se împiedică de acest lucru, poate fi o problemă.
Nu este lipsit de importanţă nici locul din biserică. Dacă sora respectivă este ascunsă în mulţime, situaţia este mai simplă. Dacă ea este unul dintre lucrătorii din biserică, problema poate fi mai complicată. Ea trebuie să se gândească şi la modelul pe care îl oferă, dar şi la felul în care îi este ajutată sau încurcată slujirea. Apostolul mărturisea că nu-şi dorea ca binele lui să fie grăit de rău şi nici nu dorea să pună vreo piedică lucrării lui Dumnezeu.
Nu în ultimul rând, se poate pune problema necinstirii capului. Aceasta poate însemna atât necinstirea ei, cât şi a soţului ei. Sunt şi surori care pun problema în felul următor: Oare când îşi necinsteşte capul, adică pe bărbat, nu îl necinsteşte în mod implicit şi pe Cristos, care este capul bărbatului? Sunt acestea riscuri? Sunt ele mari sau mici? Las decizia în dreptul fiecăruia.
Deci, dacă Dumnezeu nu porunceşte aceasta, atunci vorbim doar de consecinţele ce pot veni din partea oamenilor. Acestea pot fi mari, mici sau inexistente. Dacă într-adevăr Dumnezeu porunceşte aceasta, atunci consecinţele sunt nici mai mult nici mai puţin decât consecinţele neascultării. Care sunt acestea, vă las pe voi să le descoperiţi în Scripturi... Din punctul meu de vedere, şi nu sunt ironic, cine a înţeles foarte uşor subiectul acesta nu are nici cea mai mică problemă să înţeleagă care sunt consecinţele neascultării de poruncile Domnului.

Am o dilemă: De cine trebuie să asculte soţia, de bărbat sau de biserică?

Ca regulă, soţia trebuie să i se supună bărbatului care se supune Cuvântului lui Cristos. Dacă vorbim de lucruri administrative însă, biserica nu se poate substitui bărbatului. Ea poate să lucreze la convingerea bărbatului şi să îl ajute să aibă un comportament aşa cum cere Domnul, pentru binele bisericii din care

face parte. în general vorbind, Domnul respectă structurile de autoritate stabilite de El.

Vă respect şi nu aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Se mai frământă cineva astăzi cu aceste probleme?

Mulţumesc pentru precizare. Fii sigură că te-am înţeles aşa cum ai dorit. Acum, depinde la ce te referi când vorbeşti despre „aceste probleme". Pentru clarificare îţi voi reaminti că eu am discutat mai multe lucruri. Am afirmat şi reafirm că fiecare femeie evlavioasă trebuie să transmită un mesaj. Acesta ar trebui să spună: sunt salvată, sunt soţie, sunt soră (femeie), sunt supusă, sunt smerită, sunt sfântă. Apoi, spuneam că trebuie să ne întrebăm dacă acoperirea capului are ceva cu mesajul acesta, dacă ajută sau dacă încurcă.
Spre bucuria mea pot să îţi spun că aspectele amintite, ambele, au fost mereu în preocuparea teologilor. Nu prea există teologi care să nu fi tratat pasajul din 1 Corinteni 11. Mai mult, 20 de secole, în general vorbind, ei nu le-au văzut despărţite. Ideea descoperirii capului la închinare nu este deci una foarte veche. Probabil că lucrul acesta ar trebui să ne dea de gândit. Deşi sunt mereu deschis spre cunoaştere, eu nu sunt de acord cu cei care, din capul locului şi cu multă uşurinţă, aruncă la gunoi 2.000 de ani de creştinism...
Mai mult, spre surprinderea mea, am constatat că şi astăzi sunt oameni (şi suficiente femei) interesaţi de subiect. Când spun aceasta nu mă refer la oameni rău voitori sau la oameni care ar dori să îşi impună un punct de vedere. Cu foarte multă bucurie am constatat că mai sunt destul de mulţi oameni deschişi pentru a înţelege corect

Scripturile. De fapt, îngrijorarea multora nu este determinată de ceea ce se va întâmpla dacă vom descoperi că Biblia permite închinarea fără acoperirea capului. Din nefericire, îngrijorarea multora este ce va fi dacă vom înţelege că soţiile

trebuie să îşi acopere capul la închinare. Nu vreau să fiu răutăcios şi nici să mă înţelegi greşit, dar tare mă tem că suntem într-o situaţie similară lui Pavel...

Foarte concret, mai sunt teologi contemporani care cred în obligativitatea acoperirii capului la închinare?

Depinde la ce te referi când spui teologi. Dacă ai în minte slujitori ai Cuvântului, care vor să înţeleagă corect şi să împartă drept Cuvântul, atunci da, ei există şi nu aş spune că sunt chiar foarte puţini!

Spuneaţi că sunt soţii care pot purta un semn, dar nu sunt supuse. Care sunt riscurile asumate de o soţie ce nu i se supune soţului?

Indiferent că soţia aceasta va avea sau nu capul acoperit la închinare, ea are o mare problemă. Sigur, problema ei nu este cu societatea şi probabil nici cu unele femei din biserică. Nu ar trebui să ne surprindă deloc faptul că societatea şi unele femei o vor aplauda. Singura ei problemă este cu Dumnezeu. Supunerea faţă de soţ este o poruncă biblică foarte clară şi universal valabilă. Cine nu o ascultă îşi asumă riscul neascultării.

Este acest lucru grav? Mai avem dreptul să spunem astăzi ceea ce a spus Samuel altădată: *„Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimii.*"? Oare mai este neascultarea la fel de gravă? Chiar şi atunci când vorbim de neascultarea soţilor?

Cum pot fi ajutate soţiile să fie supuse, smerite etc?

Aş începe cu o precizare. Eu cred că soţiile pot fi supuse şi dacă nu sunt ajutate de soţi. Ajutorul lui Cristos le este suficient şi în acest domeniu. Da, cred din toată inima, că o soţie se poate supune mai uşor dacă este ajutată şi de biserică, şi de bărbat. în

mod principial, bărbatul îşi poate ajuta soţia aşa cum îşi ajută Domnul Isus Mireasa. Adevărul este că nici Mireasa Lui nu se supune cu uşurinţă. Ea trebuie ajutată şi Domnul Isus S-a implicat mult în acest domeniu. El S-a oferit ca exemplu. Ne-a chemat să învăţăm de la El. S-a rugat şi Se roagă pentru noi. Ne reaminteşte cerinţele Sale. Ne trimite slujitori să ne amintească sau să ne înveţe.

Şi noi, soţii, ar trebui să ne rugăm pentru soţii, să le fim model de supunere, să le învăţăm, să le ajutăm să fie cum trebuie, să le apreciem când trebuie, să avem răbdare, să le despărţim sau să le păzim de prietenii rele etc.

în privinţa dezvelirii la închinare, noi am urmat societatea sau am dat tonul în ea?

Depinde la ce te referi. Dacă te referi la femeile fără teamă de Dumnezeu, cu siguranţă ele au fost primele care au dat tonul. Dacă te referi la femeile cu teamă de Dumnezeu, atunci probabil că pocăitele au fost printre deschizătoarele de drumuri noi. Trebuie să recunoaştem că nu puţine sunt cazurile în care pocăitele s-au dezvelit înaintea femeilor din bisericile istorice. Aceasta ne spune că nu societatea religioasă le-a impus, ci că din anumite motive teologice sau nu, aşa au ales ele. în altă ordine de idei, este clar că pocăitele de la sat care s-au dezvelit înaintea celorlalte femei religioase de la sat, nu au făcut-o pentru că aşa a vrut satul, ci tot pentru că aşa au vrut ele.

Chiar poate fi problema aceasta o piedică mare pentru pocăinţa unora?

Eu nu am foarte multe sondaje de opinii, dar din câte ştiu eu, nu. Personal, cred că

sunt puţine femei care au spus că nu se pocăiesc, deoarece trebuie să arunce bijuteriile, să îşi învelească părul şi chiar să îşi lungească fusta. Eu cred că cele care se

împiedică în drumul spre pocăinţă se uită la prezenţa sau la absenţa altor valori.

De ce nu sunteţi tranşant şi **să spuneţi lucrurile foarte clar, într-o singură direcţie? Lăsând lucrurile la latitudinea noastră, mai mult ne încurcaţi...**

îmi pare rău, dar nu cred că vă încurc. Spun aceasta din mai multe motive. în primul rând, indiferent dacă îţi spun sau nu, tu poţi lua o decizie. Apoi, dacă ai nevoie de ajutor poţi discuta să fii ajutată de soţul tău. Dacă aveţi nevoie, amândoi puteţi cere ajutorul bisericii şi al Domnului.

Eu ţi-am spus deschis care este aplicarea mea în interpretarea textului biblic. în ce te priveşte, decizia îţi şi vă aparţine. Eu nu o pot lua pentru tine, deoarece nu sunt în locul tău şi nici nu am misiunea ta. Eu ştiu că există diversitate teologică şi ştiu că există creştine pocăite şi sincere în ambele categorii. Apoi, sunt convins că impunerea unui punct de vedere, fără convingeri interioare, ar putea face mai rău.

în final, sunt consecvent şi vreau să înveţi să asculţi de Duhul Sfânt în toate lucrurile. Chiar dacă nu ai o lămurire a literei, dacă eşti sinceră, Duhul îţi va spune ce este mai bine pentru situaţia de astăzi şi tot El va fi acolo şi pentru mâine.

Ştiţi ce mă gândeam: A fost în istorie vreo revoluţie a bărbaţilor? Au fost vremuri în care să fi dorit să poarte părul lung şi acoperit?

Nu ştiu. Eu cred că au fost bărbaţi care au dorit să poarte părul mai lung. Nu ştiu dacă şi-au dorit să fie şi acoperit... Oricum dorinţele lor s-au manifestat la o scară mult mai mică decât revoluţia feministă.

Eu cred că îmbrăcămintea este importantă, dar de ce oare nu a zis Domnul Isus nimic de îmbrăcăminte?

Eu cred că Domnul a vorbit despre ea şi ne-a dat învăţături foarte clare (vezi Predica de pe Munte). Apoi, dacă oamenii nu au ridicat astfel de probleme, de ce să le zică? Ele au fost lămurite de Acelaşi Autor, adică de Duhul Sfânt, unde au apărut şi când au apărut.

De ce nu a zis Isus nimic de păr?

Probabil că femeile se comportau bine în acest domeniu. Dacă cele care îl urmau şi L-au slujit nu erau cum trebuie, sigur aveam comentariile fariseilor, ale saducheilor şi ale celorlalţi critici. Apoi, reţine că El a zis ceva frumos despre un păr pus în slujba Lui, despre părul Măriei.

Ce spuneţi despre acoperirea cu pălării?

Eu v-am spus că nu intru în deciderea felului de acoperitoare. Dacă totuşi vrei un răspuns, eu aş spune că depinde despre ce pălării este vorba. în cazul în care s-ar înclina pentru acestea, grija mea ar fi să nu ajungem în situaţia ca spectacolul pălăriilor să fie mai mare decât cel al coafurilor...

Ce aţi recomanda bisericilor?

Cei din conducerea lor ştiu ce au de făcut. Nu au nevoie de recomandările mele. Dacă mi-ar cere cineva sfatul, aş spune următoarele lucruri:

1. Faceţi tot ce puteţi ca să vă asiguraţi că ştiţi adevărul biblic.
2. Prezentaţi adevărul biblic aşa cum îl înţelegeţi. Feriţi-vă de poveşti şi tradiţii.
3. Căutaţi să cunoaşteţi apoi înţelegerea pe care o au majoritatea membrilor din biserică.
4. Faceţi o anume regulă, numai dacă puteţi să o faceţi cu

pace şi cu linişte.
5. Dacă faceţi o anume rânduială, acceptaţi-i cu dragoste şi pe ceilalţi care gândesc diferit. Sigur, nu îi puteţi accepta în locurile slujirii, dar închinarea trebuie să rămână deschisă tuturor.
6. Nu daţi ocazie diavolului să profite de aceste diferenţe. Focalizaţi-vă pe lucrurile clare şi pe misiunea noastră de a transmite Evanghelia.
7. Rămâneţi consecvenţi cu acest mod de lucru şi atunci când gândirea majorităţii se va schimba.
Apostolul spunea că este ruşine ca femeia să fie tunsă sau rasă. Era ruşine doar atunci sau aşa este şi acum? Cine decide ce este ruşinos sau nu?
Unii ar putea spune că societatea decide. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci astăzi avem o mare problemă. Pentru cei mai mulţi, nimic nu mai este ruşinos. Societatea, deşi creştină, este foarte permisivă. Alţii spun că putem decide noi înşine. Şi aici avem o mare problemă. Noi decidem lucrurile în funcţie de informaţiile pe care le avem şi de felul în care ne raportăm la ele.
Pentru mine, varianta sigură este tot cea a Scripturilor. Când Biblia spune că ceva este ruşinos, lucrul acela rămâne ruşinos pentru totdeauna. Când Biblia nu se exprimă punctual, cred că voi fi ajutat de mintea mea, dacă voi dori să fie luminată de Duhul Sfânt şi ajutată de cei care au o minte la fel.
Aţi aflat că sunt şi femei care, deşi pun un mare accent pe acoperirea capului, trăiesc în păcate?
Da, ştiu aceasta de mult timp. Eu ştiu că acoperitoarea capului nu este protecţie pentru ispite şi pentru păcat. Diavolul nu fuge de un semn aşezat pe cap. Acoperirea capului fără acoperirea vieţii în sângele lui Cristos nu are nicio valoare. Aceasta m-a făcut să leg subiectul acesta de celelalte subiecte ce trebuie luate

în considerare. Niciun creştin autentic nu va considera învelirea capului singura piesă importantă. Aşa cum spuneam, ea este doar una dintre piesele tabloului pentru închinarea autentică. Dacă o folosim, dar lăsăm să lipsească alte piese, greşim. Dacă le folosim pe toate celelalte şi o lăsăm pe ea pe dinafară, greşim. Faptul că cineva foloseşte acest lucru în mod greşit nu este o scuză ca eu să nu îl folosesc bine.
Acoperirea capului este pentru noi sau pentru alţii?
Pavel spune că acoperirea capului are de-a face cu bărbatul şi cu îngerii. Eu cred că ea are de-a face şi cu persoana care o poartă. Dacă nu altceva, ea îi poate reaminti persoanei care o poartă unde este şi pentru ce este acolo.
La modul practic, nu am părea caraghioase dacă ne-am acoperi părul?
Depinde. în primul rând te-aş întreba: Caraghioase în faţa cui? în faţa celor din societate? Vreau să îţi aduc aminte că eu nu am vorbit de acoperirea părului în societate. Apoi, dă-mi voie să te întreb, nu arătăm noi caraghioşi în societate? Când trăim frumos, când spunem adevărul, când suntem loiali celor din familie, când credem în Dumnezeu, când dăm zeciuiala, când nu ne distrăm ca ei, când investim în alte lucruri, nu arătăm caraghioşi pentru mulţi? Atunci când spunem că discotecile sau alte locuri de distracţie nu sunt pentru creştini, nu apărem caraghioşi? Când facem nunţile fără băutură, nu apărem în faţa multora ca retrograzi şi caraghioşi? Dacă apărem îmbrăcaţi moral într-o conjunctură în care toţi sunt deşănţaţi nu arătăm caraghioşi? Un elev sau un student care nu înjură, care nu copiază, care nu îşi jigneşte profesorii, care nu chiuleşte de la ore, care nu fumează şi care nu practică sexul premarital, nu arată caraghios?
Şi, dacă tot vorbim de societatea noastră în care totul este

permis, de ce să apărem caraghioşi? Dacă altora le este permisă orice frizură, orice culoare a părului, orice coafură, orice pălărie, orice haină, de ce să fim caraghioşi noi, dacă alegem să adoptăm ceva diferit? Pentru că aşa zic ei? Atunci, mă întreb, din nou, ei îmi coordonează viaţa, ei îmi stabilesc regulile sau mi le stabilesc eu în ascultare de Domnul? Mi le stabileşte societatea păgână şi societatea creştină păgânizată sau biserica lui Cristos?
Deci, şi dacă aş fi vorbit de societate, după principiile ei actuale ea nu are voie să mă judece. Dacă totuşi este inconsecventă şi mă judecă, şi ştiu că o face, atunci din punctul meu de vedere prefer să fiu caraghios la fel cum am fost până acum. Eu am fost catalogat diferit de oameni, dar m-am străduit să nu fiu caraghios în faţa cerului şi nici în mărturie.
Dragilor, în faţa lumii oricum suntem caraghioşi. Ştiţi însă care este cea mai cruntă situaţie? Eu cred că suntem de-a dreptul caraghioşi când spunem că aparţinem lui Dumnezeu, că îl înţelegem diferit de alţii, că suntem pe o cale mai bună, că aşteptăm o veşnicie mai bună, dar de fapt trăim aceeaşi viaţă ca ceilalţi.
Pentru mine nu este nimic caraghios în faptul că o sfântă decide să aibă capul acoperit la închinare. Dacă m-aş gândi şi la faptul că toate ar fi cam la fel, chiar nu aş vedea unde este situaţia jenantă, caraghioasă. Pentru mine nu este nimic caraghios în a spune unei persoane, chiar şi unei doamne din cea mai înaltă societate, că în biserică vreau să fiu mai atent şi mai smerit. Că aici, la închinare, am o mare grijă să nu fiu o pricină de ispitire sau de poticnire. Eu nu văd nimic caraghios în a afirma că în biserică este vital să pun accentul pe închinarea tuturor şi nu pe alte lucruri. Caraghios pentru mine este ca un sfânt să fie îmbrăcat ca un păcătos, un decent ca un indecent, un moral ca un imoral, un duhovnicesc ca un lumesc şi unul care doreşte părtăşia cu Cel Sfânt să fie la fel ca cel care are părtăşie cu dracii. Pentru mine, caraghios ar fi să pot veni altfel la închinare, dar să aleg să vin

în adunare ca la piaţă, ca la ştrand, ca pe munte, ca la munca câmpului sau ca pe şantier. Mult mai caraghios însă ar fi să mă laud că îl iubesc pe Dumnezeu, dar să nu cred ce îmi spune El. Pentru mine ar fi caraghios şi penibil să îmi afirm credinţa şi să mă laud cu ea, în vreme ce comportamentul, vorbele şi ţinuta să mă contrazică.
Din nefericire, astăzi există o stare tare caraghioasă. Când semenii noştri văd că suntem la fel ca ei, iar noi susţinem că suntem radical diferiţi, atunci credeţi-mă, chiar suntem caraghioşi!
De ce atunci nu impuneţi să fie şi în casă, şi în societate la fel ca în biserică? De ce permiteţi să fie diferit?
Pentru că eu nu impun şi nici nu pot impune ceva cuiva. Eu sfătuiesc şi oamenii decid cum vor. Să îţi mai dau însă câteva explicaţii. Din multe puncte de vedere eu văd casa şi societatea diferite de biserică. Aşa cum spuneam, eu înţeleg că acoperirea capului este o metodă ce trebuie să transmită un adevăr.
Să luăm lucrurile pe rând. Are nevoie soţia în casă de înve-litoare pentru ca să îi transmită soţului sau copiilor că este căsătorită şi supusă? Nu cred! Are nevoie o soţie de acoperitoare pentru păr ca să le transmită celor din societate că este căsătorită şi că se află sub autoritatea unui bărbat? Nu neapărat. Depinde de societatea în care trăieşte. Eu cred că ţinuta ei în general şi verigheta în special vor transmite mesaje suficient de clare. Apoi, dacă va fi mai mult în preajma persoanelor respective, caracterul ei şi mărturia ei vor clarifica situaţia.
Are nevoie o soţie de capul acoperit pentru a transmite un mesaj la închinarea din

biserică? Din punctul meu de vedere, aş spune foarte uşor nu. Din punctul de vedere al lui Pavel, el spune da. Acum, fiecare poate alege dacă ascultă de părerile mele sau de apostolul Pavel.

Cine decide „aici şi acum" ce este ruşinos şi ce nu? Cine decide ce este normal şi ce este anormal în închinarea bisericii?

Eu cred că trebuie să fie exact la fel ca şi „atunci şi acolo". Dacă „atunci şi acolo" a decis societatea, este normal să fie la fel şi acum. Dacă „atunci şi acolo" a decis biserica, este normal ca la fel să fie şi la noi. Dacă „atunci şi acolo" a decis Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, este normal să fie la fel şi astăzi, adică să decidă Pavel prin ce a spus în Scriptură. Sau crezi că ar putea fi altfel?

Cărţi şi broşuri publicate în limba română - de acelaşi autor

Titlul cărţii

1. 44 de predici despre Biserică
2. 59 de predici pregătitoare pentru veşnicie
3. Abecedarul Creştin
4. Adevăruri de bază despre Biserică
5. Adolescenţi de nota 10
6. Ajutor pentru comunicare
7. Bărbăţie şi feminitate
8. Biruitor prin har - poezii
9. Biserica plină cu oameni plini de Duhul
10. Biserici de nota 10
11. „Carne" sau caracter - broşură
12. Cina Domnului
13. Clipe de Har - *poezii*
14. Comunicarea în familie
15. Consolidarea relaţiilor de familie
16. Creştini de nota 10
17. Creştinul şi alcoolul
18. Creştinul şi Biblia
19. Cunosc creştinii Adevărul?
20. Daniel
21. Dependent de Har - *poezii şi meditaţii*
22. Descoperirea bărbăţiei autentice 22. Din moarte la viaţă
24. Din notiţele mele
25. Doamne, ce vrei să fac?
26. Evanghelia întrupării
27. Există ceva mai frumos
28. Familişti de nota 10
29. Fruntea sus
30. Iona
31. închinarea prin dărnicie
32. încurajare pentru femei
33. încurajare pentru păstori

Format disponibil

PDF PDF PDF PDF

broşură şi PDF
carte şi PDF
broşură şi PDF
carte şi PDF
PDF
carte şi PDF
broşură şi PDF
PDF
carte, PDF şi audio
PDF
carte şi PDF
broşură şi PDF
PDF
PDF
carte şi PDF
PDF
carte, audio şi PDF
carte şi PDF
PDF
carte şi PDF
carte şi PDF
PDF
carte şi PDF
carte şi PDF
PDF
carte şi PDF
PDF
broşurii şi **PDF**
l'DK
***JAspecle** practice*
34. întrebări şi răspunsuri despre Celibat, Sex, Viaţa de familie
35. învăţaţi de la Mine - voi. 1
36. învăţaţi de la Mine - voi. 2
37. învăţaţi de la Mine - voi. 3
38. Manualul bărbatului autentic
39. Mântuirea sufletului tău
40. O căsnicie binecuvântată. Cursul 1
41. O căsnicie binecuvântată. Cursul 2
42. O căsnicie binecuvântată. Cursul 3
43. O căsnicie binecuvântată. Cursul 4
44. O perspectivă biblică asupra familiei
45. Predici de nota 10
46. Provocarea tinerilor la pocăinţă
47. Provocarea tinerilor la evanghelizare
48. Rededicarea credincioşilor
49. Redescoperirea familiei biblice
50. Redescoperirea libertăţii
(eliberarea de masturbare şi pornografie)
51. Redescoperirea rugăciunii biblice
52. Redescoperirea Tatălui Ceresc
53. Revitalizarea Bisericii
54. Săptămâna săptămânilor

Toţi dorim schimbări. Din motive uneori greu de înţeles şi pentru noi, dorim schimbări în societate, în biserică, în relaţia de familie şi în propria viaţă. Când vrem schimbări, să ne gândim bine dacă nu cumva este vorba de schimbări interzise de Domnul. Dacă dorim şi acceptăm schimbări sub influenţa diavolului, ele se vor realiza, dar rezultatele nu vor aduce bine, ci rău. Singura modalitate de a experimenta binele este să rămânem în ascultare totală de Domnul, să ne păstrăm locurile stabilite în univers, în creaţie, în biserică şi în familie. Orice încercare de eliminare sau diminuare a diferenţelor lăsate de Domnul nu este una de schimbare în bine. în afara ascultării de Domnul, orice eliminare a diferenţelor este o succesiune de schimbări înspre rău.
ED:

Arad, 2012
ISBN 978-606-8115-47-4
786068

1 15474